

Issued - 0 - 8 - 1974

connected copy

TAMIL NADU LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES OFFICIAL REPORT

SATURDAY 27th APRIL 1974

Volume CXXII—No. 4

GOVERNMENT OF TAMIL NADU
1974

Legislative Council Department
Fort St. George, Madras-8.

Price 35 Paise]

TAMIL NADU LEGISLATIVE COUNCIL

ERRATA.

Page 183—

In line 6, for 'தீர்மான', substitute 'தீர்மானம்'

Page 184—

- (i) In line 13, for 'அடையப்போது', substitute 'அடையப்போவது'
- (ii) In line 14, for 'பொத்துக்கொள்ளுங்கள்', substitute 'பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்'

Page 185—

In line 6 from the bottom, for 'ஏற்றுக்கொள்வதாக', substitute 'ஏற்றுக்கொள்வதாக'

Page 186—

- (i) In line 13, for 'வந்திருக்கமாட்டார்', substitute 'வந்திருக்கமாட்டார்'
- (ii) In line 19, for 'அரசாங்க', substitute 'அரசாங்கம்'
- (iii) In lines 20-21, for 'இல்லாதவர்களுந்', substitute 'இல்லாதவர்களும்'

Page 190—

In line 14, for 'அவசியல்', substitute 'அரசியல்'

Page 193—

In line 9 from the bottom, for 'சேர்ந்துகொண்டேன்', substitute 'சேர்ந்துகொண்டேன்'

Page 210—

In line 14, for 'உணவு', substitute 'உறவு'

Page 219—

In line 13, after 'in the' insert 'First Schedule'

Page 224—

- (i) In line 1, for 'முக்கிறேன்', substitute 'முடிக்கிறேன்'
- (ii) In line 5 from the bottom, for 'அஞ்சி கொண்டிருந்தனர்', substitute 'அஞ்சிக்கொண்டிருந்தனர்'

Page 228—

In line 10, for 'கோர்', substitute 'போர்'

Page 232—

In line 12 from the bottom, for 'Sattellite', substitute 'Satellite'

Page 238—

In line 4, for 'என்னவென்றால்', substitute 'என்னவென்றால்'

Page 240—

for lines 9-10, substitute 'other and each Government should be limited to its own sphere and within that sphere should be independent of the other'

Page 248—

In line 19, for 'விடைதலையை', substitute 'விடுதலையை'

Page 255—

(i) In line 6, for 'ofo', substitute 'of'

(ii) In line 2 from the bottom, for 'rtgard', substitute 'regard' and for 'Virodhunagar' substitute 'Virudhunagar'

Page 256—

(i) In line 15, for 'women the', substitute 'women in the'

(ii) In line 10, for 'sections', substitute 'section'

G. M. ALAGARSWAMY,
Secretary.

[1974 ஏப்ரல் 27]

* திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, அவையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தீர்மானம், மிக முக்கியமான, நீண்டதொரு சரித்திரப் பின்னணியைக் கொண்டதாக இருப்பதால், ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் பேசி அபிப்பிராயங்களைச் சொல்வது என்பது இயலாத காரியம். என்றாலும் கூட, தலைவரவர்களுடைய ஆணையை மேற்கொண்டு கூடியவரையில் குறைத்துப் பேசுவதற்கு முனைகிறேன்.

இந்தத் தீர்மானம் நாடு விடுதலை அடைவதற்கு பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உதிப்பதற்கு ஏறத்தாழ 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, தேசியவாதிகளால் எழுப்பப்பட்ட குரலாகும். இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால், இந்தத் தீர்மானத்திற்கான கரு, தேசியவாதிகளால் போடப்பட்டதாகும். சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகு, அதே கரு, அதிகார பூர்வமாக சட்ட மன்றப் பேரவையிலும், இந்த மேலவையிலும் கலைஞர் அவர்களின் மூலம் தீர்மான வடிவம் பெற்றிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை வரி, வரியாகப் படித்துப் பார்த்தேன். அதில் எவரும், எந்தத் தரப்பினரும், எந்தக் கட்சியினரும் எந்த வகையிலும் சந்தேகமோ, சங்கடமோ படுவதற்கு இடமில்லாத வகையில் இருக்கிறது. மேலும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து பார்த்தாலும்கூட அது பிரதேசவாதத் தீர்மானமாகவுமில்லை. தேசியவாதம்தான் அதிலே வெளிப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த அவையின் முன்வைத்து அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவருடைய வேறுபட்ட, முரண்பட்ட அபிப்பிராயங்களை மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற கலைஞர் வர்கள்

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஒருவரை விட்டு இன்னொருவரை மோதச் செய்வது அவருடைய வேலை இல்லை. இங்கு விவாதம்தான் நடைபெற்று வருகிறது.

[1974 ஏப்ரல் 27]

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : கலைஞராக இருந்தவர் ஒரு பிரதேச வாதியாகத் தான் இருந்தார். முதலமைச்சராகி, தொடர்ந்து டாக்டராகி, முப்பட்டயங்கள் பெற்ற பிறகு ஒரு பெரிய தேசியவாதியாக மாறியிருக்கிறார் என்றே கருதுகிறேன். 37 வருஷங்களுக்கு முன்னால் எழுந்த இந்த மாநில சுயாட்சி எண்ணம், இன்று கலைஞர் மூலமாக அதிகார பூர்வமாக வெளிப்படுகிறது என்றால், அவர் ஒரு தேசியவாதியாக மாறியிருக்கிறார், அல்லது இந்தத் தீர்மானத்தை தயாரிக்கின்ற வரையில் தேசியவாதியாக இருந்திருக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன்.

மாநில சுயாட்சி என்பது நிண்டகால தேசியவாதிகளுடைய எண்ணம் என்று நான் மீண்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக நாடு எந்த வகையிலும் பிரியக்கூடாது, தேசிய ஒருமைப்பாடு கெடக்கூடாது, நாட்டில் எந்த வகையிலும் பிரிவினை நிகழ்ச்சி ஏற்படக்கூடாது என்ற கருத்தைக் கொண்ட நேதாஜி அவர்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவன் நான். எந்த வகையில் இத்தீர்மானத்தை ஆராய்ந்தாலும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிலிருந்து விலகி, தனியாகப் பிரிந்து தனிநாடு அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், இந்தத் தீர்மானம் அமையவில்லை என்று என்னால் நிச்சயமாகக் கூற முடியும். தேசியவாதிகளால் எழுப்பப்பட்ட முழக்கம் மதிப்பிற்குரிய கலைஞர் அவர்களால் ஒரு தீர்மான வடிவில் கொண்டுவரப்படுவது கண்டு நான் பூரிக்கிறேன். கூட்டணியைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறையில் நான் கலைஞர் பெருமைப்படவும், அவரைப் பாராட்டவும் இப்படிக்கூறுவதாகச் சிலர் கருதலாம். யார் எப்படிச் கருதினாலும், இப்பொழுது இருக்கின்ற அதிகாரங்கள் போதவில்லை, போதிய அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்பதற்கான தீர்மானம் தான் இது. அதைத்தான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கோருகிறார்கள், தனி நாடு அமைய வேண்டுமென்று அவர் எங்கும் கூறவில்லை. மராட்டிய மாநிலத்தில் பால்தக்கரே என்பவர் வெளி மாநிலத்தவர்கள் மராட்டிய மாநிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு தனி மராட்டியம் கோரிப் போராடி வருகிறார். தெலுங்கானா தனியாக வேண்டுமென்று ஆந்திர மாநிலத்தில் சிலர் கேட்டு

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்]

வருகிறார்கள். கோளத்தில் மாப்பிளைகள் தனி நாடு வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதே கோளத்தில் முசல்மான்கள் அவர்களுடைய பகுதியைப் பிரித்துத் தனி மாவட்டம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ராமசாமி படையாச்சி அவர்கள் கேட்பது மாதிரி, தனி வன்னியர்கள் நாடு கொடுக்க வேண்டும் என்பது மாதிரிக்கூட இத்தீர்மானம் கோரவில்லை. தமிழர்களுடைய நல்வாழ்வுக்காக, தமிழர்களுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றுதான் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது.

இராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கையைப் படித்தோம். அது ஒரு பெரிய புத்தகம். அதைப் பார்த்தால் பல விஷயங்கள் விளங்கும். எனினும் அதிலே இருக்கின்ற கருத்துக்களை நான் அனுக விரும்பவில்லை. அதைப்பார்க்கின்ற போது, மத்திய சர்க்கார் இருக்க வேண்டும், ஆனால் அது இயங்கக்கூடாது என்ற அளவிற்கு நேரடியாகக் கூட சில இடங்களில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் விரிவாகப் பேசினால், ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் எந்தக் கருத்தையும் சொல்ல முடியாது. ஆகையினால் இந்தத் தீர்மானம் ஒரு தேசியத் தீர்மானமாக எப்படி அமைந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் விளக்கிவிட்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1905 ஆம் ஆண்டில் அந்நிய ஆட்சி வங்காளத்தை இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தபோது, எந்த வகையிலும் அந்த மாநிலத்தைப் பிரிக்கக்கூடாதென்று சி. ஆர். தாஸ் போன்ற மாபெரும் தலைவர்கள் எல்லாம் எதிர்த்துப் போராடினார்கள். என்றாலும்கூட ஆங்கில ஆட்சி தேசியவாதிகளுடைய எதிர்ப்பைச் சட்டை செய்யாமல் வங்காளத்தைப் பிரித்து இரண்டாக்கியது. அதன் எதிரொலியை நாம் 1947-ல் நாட்டுப் பிரிவினை மூலம் பார்த்தோம். பிறகு கராச்சி தீர்மானம் ஒன்றைப் போட்டார்கள். கராச்சி தீர்மானத்தான் மொழி வழி மாநிலத்திற்கு அடிப்படையே. மொழி வழி மாநிலம் என்று சொல்லி, அந்தந்த மாநிலங்களை மொழி வழியாகப் பிரித்துச் கொடுத்து, அந்த மாநிலங்களுக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பையும் கொடுத்த பிறகு ஊடே தலையிட்டு இவ்வளவுதான் அதிகாரம் என்று வரையரை செய்வது

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

ஜனநாயகத்திற்குப் புறம்பானதாகும். 1947 ஆகஸ்டு 14-ம் தேதி வரை நாட்டைத் துண்டுபடுத்தக் கூடாது, மதத்தின் பேராலோ, பிராந்தியத்தின் பேராலோ எந்த வகையிலும் நாட்டை உடைக்கக் கூடாது, உடைத்தால் என்னை இரண்டாகப் பிளந்து அதன் மீது நாட்டைப் பிளக்க நேருமென்று எம்மான் காந்தியடிகள் சொன்னார்கள். பண்டித நேரு அவர்களும் சொன்னார்கள். ஆனால் அவசியம் கருதியோ அல்லது அவசரம் கருதியோ தெரியாது, வேகம் வேகமாக நாட்டை உடைத்து இரண்டாகப் பிரித்தார்கள். பிரிவினை மனோபாவமே தேசிய முகாமிலிருந்து வந்தது, என்டதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். ஆயினும் இத்தீர்மானம் பிரிவினை வாதமல்ல. அதிக அதிகாரங்களைக் கேட்கின்ற தீர்மானம்தான். அந்தக் காலத்தில் நேதாஜி அவர்கள் செய்கோன் வாளுவி மூலம் “10 நாட்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், இந்தியா

(4-10 பிற்பகல்)

விடுதலை அடையப்போது மிகமிக உறுதியாகிவிட்டது. வேவல் திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம். 10 நாட்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், உலக யுத்தத்தின் முடிவும், போக்கும் எப்படியிருந்தாலும், இந்தியா விடுதலை நிச்சயமாகிவிட்டது. ஆகவே வேவல் திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம்” என்று இந்தியத் தலைவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். இருந்தாலும்கூட அன்றைக்கிருந்த மிகப் பெரும் தலைவர்களெல்லாம் அதையும் அலட்சியம் செய்துவிட்டு எப்படியோ வேவல் திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். இப்படி பிரிவினைக்கு ஆயத்தமாக இருந்த கட்டத்தில் அதைத் தெரிந்து கொண்ட நேதாஜி அவர்கள், “ஆங்கிலேய ஆட்சி நாட்டைப் பிரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறது என்றால், அது வெள்ளையர் தந்திரங்களில் ஒன்று, நாட்டிற்கு சுதந்திரம் கொடுத்தால் கூட, பிரிக்கப்பட்ட பகுதியிலிருந்து மீண்டும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்குரிய திட்டமாகும் என்று கெஞ்சினார். அப்படியும் தலைவர்கள் கேட்கவில்லை. அப்படி நாட்டைப் பிரிப்பதற்கு ஒப்புக் கொள்ள நேர்ந்தால் ஜனப் பரிவர்த்தனை செய்த பிறகு நாட்டைப் பிரியுங்கள் நாட்டை பிரித்த பிறகு ஜன பரிவர்த்தனை செய்ய வேண்டாம் என்று 10-12 நாட்கள் வரை இந்தியாவிலிருந்த தலைவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். ஆனால் தலைவர்கள் கேட்கவில்லை. முதலில் நாட்டைப் பிரித்தார்கள்.

1974 ஐப்ரல் 27]

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்]

பிறகு ஜனப் பரிவர்த்தனை செய்தார்கள். அதனால் நடந்த கோரக் கூத்துக்களைப் பார்த்தோம். இந்த நாட்டை உடைத்ததன் மூலம் ஆங்காங்கு பிரிவினை மனோபாவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன். 1947-ல் சுதந்திரம் வந்த பிறகு, அகில இந்தியாவிலும் ஒரே கட்சியி லுடைய ஆட்சி நடந்துகொண்டு வந்ததால், அவர்களுடைய மனதில் அதிகாரம் போதவில்லை என்ற எண்ணம் இருந்தாலும், வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்லவில்லை. இப்படியொரு தீர்மானத்தைப் போடக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாமல் இருந்தது. இன்றைக்கு கவர்னர் பேருரையில்கூட, அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட அவர், அதிகாரப் பற்றாக்குறைபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எல்லாப் பற்றாக்குறையோடு சேர்ந்து அதிகாரப் பற்றாக்குறையையும் பற்றி கவர்னர் உரையில் பார்த்தோம். இதைப்பற்றி கவர்னர் பேருரையில் பேசும் போது எல்லா உறுப்பினர்களும் பேசினார்கள். இம்மாதிரிப் பிரிவினைக்கு அடி யிட்டுக் கொடுத்து, அந்த எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியவர்களுக்கு தேசியவாதிகளாக இருந்தாலும்கூட, பிரிவினையைக் கேட்காமல் அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று தான் தேசியவாதியல்லாத கலைஞர் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். இதை எந்த வகையிலும் மறுப்பதற்கில்லை. எல்லா மாநிலங்களுக்கும் மாநிலத்திற்கு ஒரு மந்திரி சபை, மாநிலத்திற்கு ஒரு பேரவை, ஒரு மேலவை என்று பிரித்து நடத்துவதற்கு அனுமதி அளித்து விட்டதன் பிறகு, இன்னின்ன அதிகாரம் உங்களுக்கு, இன்னின்ன அதிகாரம் எங்களுக்கு என்று அனைத்தையும் கேட்டுத் தான் செய்ய வேண்டுமென்றும் விதிப்பது ஜனநாயக மரபிற்கு விரோதமாகும். ஜனநாயகக் கொள்கைக்கு மாறுபட்டதாகும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, தேசியவாதி என்றால், காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ற பொருளில் நண்பர் அவர்கள் பேசுகிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இதைப் பயன்படுத்தி தான் தேசியவாதி அல்ல என்று குறிப்பிடுவது வருந்தத்தக்கது. அவரவர்களுக்கு தேசிய உணர்ச்சி உண்டு. நான் தேசியவாதி அல்ல என்று ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லை. தேசியவாதி என்றால் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று பொருள் கொள்வார்களானால், அது வேறு விஷயம்.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன்: முதல்வர் அவர்கள் விளக்கத்திற்கு நன்றி. தேசியவாதி என்று சொன்னால் இப்படித்தான் ஒரு நிலை இருந்தது. யார் கட்சி கட்டுகிறார்களோ அவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று கருதுப

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

பட்டது. இன்றைக்கு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கதர் கட்டாது போனாலும், கைத்தறி கட்டு கிறார்கள். கதருக்கும் கைத்தறிக்கும் அதிக வித்தியாசம் கிடையாது. ஒரு காலத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் கதர் கட்டுவார்கள் என்ற நிலை இருந்தது. கதர் தேசிய ஆடை. அன்றைக்கு இருந்த நிலையை வைத்துச் சொல்கிறேன். தேசியப் பற்றில்லாதவர்கள் யாருமே நாட்டில் இருக்க முடியாது. அத்தனை பேர்களுக்கும் தேசியப் பற்று உண்டு. அந்த தேசிய மனோபாவத்தின் வெளியீடு என்றுதான் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் கருதுகிறேன். கலைஞர் அவர்களும், அவர் சார்ந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் ஆளுகிற இந்த ஆட்சி சாசுவதம் பெற்றது, சிரஞ்சீவி வரம் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு அதிக அதிகாரத்தைக் கொடுத்து விட்டால், அவர்கள்தான் வைத்துக்கொள்வார்கள் என்ற அடிப்படை எண்ணம் இருக்குமானால், அவர் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடாது. எத்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் பயன்படக் கூடிய வகையில் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஜனநாயகத்தில் ஒரே நிலை இருக்கக் கூடாது. மாநிலத்திற்கு ஒரு மந்திரி சபையைக் கொடுத்துவிட்ட பிறகு, அதிகாரம் குறைக்கப்படுவது நவந. குறிப்பாக ஆளுக்கு ஒரு வீடு என்று அமைச்சர் திரு. ராஜாராம் அவர்கள் திட்டம் போட்டு வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஈஜிப்டில் நாசர் அவர்கள் அரசாங்கம் அதிகாரத்திற்கு வந்தவுடனே 50 ஏக்கராவிற்கு மேல் வைத்திருப்பவர்களுக்கும் 5 ஏக்கர் நிலம் இல்லாதவர்களுக்கும் நாட்டில் இருக்கக்கூடாது என்ற சட்டம் போட்டு அதை நிறைவேற்றியும் காட்டினார். நமது மாண்புமிகு திரு. ராஜாராம் அவர்கள் எப்படியும் தமிழ் நாட்டில் 4½ கோடி மக்களில் 50 லட்சம் பேர்களுக்குத் தான் சொந்த வீடு இருக்கிறது, எல்லோருக்கும் வீடு கொடுத்து விட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் ஆக்கவேண்டுமென்று திட்டம் போட்டு வேலை செய்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: ஆளுக்கு ஒரு வீடு என்று கூடாது. குடும்பத்திற்கு ஒரு வீடு என்று இருக்க வேண்டும். ஆளுக்கு ஒரு வீடு என்றால், கணவனுக்கு ஒரு பக்கம், பெண்டாட்டிக்கு ஒரு பக்கம் வீடு கொடுத்தால் என்ன ஆகும்?

திரு. ஆர். சக்தி மோகன்: இப்படி அவர்கள் வீடு கட்டிக் கொடுத்ததன் பிறகு அந்த வீட்டில் இன்ன இடத்தில் நீ சாப்பிட வேண்டும். இன்ன இடத்தில் படுக்க வேண்டும், இன்ன இடத்தில் விருந்தினர்களை வரவேற்க வேண்டும், இந்த அறை என்னைச் சேர்ந்தது, யாரும் அதில் போகக் கூடாது,

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்]

நான் வேண்டும்போது எடுத்துக் கொள்வேன், என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் வர்கள் கட்டாயப்படுத்தினால், நீங்கள் கொடுத்த வீடே வேண்டாம் என்று தான் யாரும் சொல்வார்கள். அதே போல ஜனநாயக மாபுப்படி மாநிலத் திற்கு ஒரு அரசாங்கம் என்று பிரித்துக் கொடுத்ததற்குப் பிறகு, இந்த அதிகாரத்திற்கு வரம்பு கட்டி, அங்கே எல்லா அதிகாரத்தையும் குவித்து வைத்துக் கொண்டு இங்கே மக்களுக்கு நலன் புரிவதற்குத் தடையாக இருக்கிற அளவிற்கு அதிகாரத்தைக் குறைத்து வைப்பது கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை எங்கள் கட்சியின் சார்பில் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று ஆதரிக்கிறேன். இந்த நேரத்தில் முதல்வரவர்களுக்கு ஒரு ஆலோசனையும் சொல்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் மட்டும் நிறைவேற்றினால் போதாது. கூடிய வரையில் தீவிர முயற்சி எடுத்து எல்லா மாநில முதலமைச்சர்களுடைய மாநாட்டைக் கூட்டியோ, நேடியாகச் சென்றோ இதே தீர்மானத்தைக் குறைந்த பட்சம் 5, 6 மாநிலங்களிலாவது, மேலவையிலும் பேரவையிலும் நிறைவேற்றக்கூடிய அளவிற்கு ஏற்பாடு செய்தால், இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அதிக வலிமை இடைக்குமென்று கருத்தைக் கூறி விளக்கமாகப் பேசுவதற்கு தலைவரவர்கள் நேரத்தை அனுமதிக்காததால், இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து அமைகிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: முதல் நாள் 6 மணிக்கு அவை முடிந்தது. முதல் நாளில் யாருமே பேசத் தயாராக இல்லை. இரண்டாவது நாள் 6-30 மணிக்கு முடிந்தது. மூன்றாவது நாள் 6-30க்கு முடிந்தது. முதல் 3 நாட்கள் பேசுவதற்கு யாரும் முன் வரவில்லை. நாங்கள் அங்கத்தினர்களைப் பேசுங்கள் என்று கேட்கவேண்டியதாக இருந்தது.

* திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, தமிழக முதல்வரவர்கள் அரசின் வெள்ளை அறிக்கையை இந்த அவை முன் வைத்துத் தாம் முன்மொழிந்த தீர்மானத்திற்கு முன்னுரை கூறுகையில், “வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தீர்மானத்தை இந்த அவையில் முன்மொழிவதாகக்” குறிப்பிட்டார்கள், இது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நானும் என் வாழ்நாளில் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஒரு பேச்சினை இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது பேசுவதன் மூலம் பெருமை அடைகிறேன். இது திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசும், முதல்வர் கலைஞர் அவர்களும், அவருடைய சக அமைச்சர்களும் எனக்குத் தேடித் தந்துள்ள நற்பேறு என்பதை உணர்ந்து, அதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முதல்வர் அவர்கள் முன்னுரை ஆற்றுகையில்கூட “இந்த மாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கு வெற்றி தேட இடைவிடாமல் தொடர்ந்து

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

தமிழரசுக் கழகம் முயற்சி எடுத்து வந்திருக்கிறது” என்பதனை, மிகுந்த பண்பாட்டுடன் குறிப்பிட்டு, இதற்காகப் பாடுபட்டவர்களுடைய உள்ளங்களில் மகிழ்ச்சியினைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன்.

மாநில சுயாட்சி பற்றி ஆய்வு நடத்த ஒரு குழு அமைக்கப்படவிருக்கிறது என்ற எண்ணத்தையும் 1969-ம் ஆண்டு ஜூன் 26 ஆம் நாளில் என்னுடைய பிறந்த நாள் விழாக் கூட்டத்தில் பேசுகிறபோதுதான் முதல்வரவர்கள் முதன் முதலில் வெளியிட்டார்கள்.

பிறகு, 1969-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 20-ம் தேதியன்று மாநில சுயாட்சிப் போராட்டத்திற்கு நிச்சயித்திருந்த நாளில், அதற்கு முன்னாலில், அதாவது ஆகஸ்ட் 19 ஆம் தேதியில், முதல்வரவர்கள் போராட்டத்தைக் கைவிடுமாறு என்னைக் கேட்டுக்கொண்டு சட்டப் பேரவையில் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார்கள். அதில் “டாக்டர் ராஜமன்னார் தலைமையில் குழு அமைக்கப் போகிறோம், அந்தக் குழு தன்னுடைய அறிக்கையைத் தருகிற வரை போராட்டம் தேவையில்லை; குழு அறிக்கை தந்த பிறகு, அந்த அறிக்கையை அவைகளில் வைத்து ஆதரவு பெற்ற பிறகு சேர்ந்தே போராடலாம்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். இதன் காரணமாக அந்தப் போராட்டம் ஒரு நாளோடு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது, முதல்வரவர்களுக்கும், இந்த அவையினருக்கும் நினைவு இருக்கும்.

இந்த மாநில சுயாட்சி முயற்சியிலே எனக்கும் தமிழரசுக் கழகத்திற்கும் சரித்திரபூர்வமான, உணர்ச்சி பூர்வமான தொடர்பு உண்டு என்பதை, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் முதல்வரவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, இரு கழகங்களும் இணைந்து செயல்படக்கூடிய ஒரு உணர்ச்சியை, சூழ்நிலையை உருவாக்கி வருகிறார்கள் என்பதை நான் நன்றி உணர்வோடு காண்கிறேன்.

இந்த அவையின் முன்னே டாக்டர் ராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அறிக்கை ஒன்றை மட்டுமே வைத்து, அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டிருப்பார்களானால், எனது நிலைமை, நான் எடுக்க வேண்டிய முடிவு வேறு விதமாக இருந்திருக்கும். அப்படிக்கின்றி அந்த அறிக்கையை அரசு பரிசீலனை செய்து, அதன்மீது ஆய்வு நடத்தி, அதிலே முற்போக்கான மாறுதல்கள் செய்து, அவை முன் கொண்டு வந்திருப்பதால் ஓரளவு மன நிறைவு பெறத் தக்க நிலையை நான் அடைந்திருக்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல; வெள்ளை அறிக்கையவிடவும் இன்னொரு படி மேலே போய், இந்தத் தீர்மானத்தை, இந்த அவையிலே பிரேரேபித்திருக்கிறார்கள்.

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

“மாநில சுயாட்சி பற்றியும், இராஜமன்னார் குழுவின் பரிந்துரைகள் மீதும், தமிழ்நாடு அரசு அளித்திருக்கும் கருத்துக்களை மத்திய அரசு ஏற்று—மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலங்களில் சுயாட்சி கொண்ட உண்மையான கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்கும் அடிப்படையில், இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று இம் மேலவை முடிவு செய்கிறது” என்ற வாசகத்தை அந்தத் தீர்மானத்திலே சேர்த்திருக்கிறார்கள். “தமிழ்நாடு உட்பட அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் முழு அளவில் சுயாட்சி; மத்தியில் உண்மையான சமஷ்டி ஆட்சி வேண்டும்” என்று தமிழரசுக் கழகமும் நானும் கொண்டிருக்கும் கொள்கைதான் தன்னுடைய கட்சியின் கொள்கை என்று அரசு இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலம், அறிவித்துள்ளது. ஆகவே அந்தத் தீர்மானத்தை அவைமுன் வைத்திருப்பதை—மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று, ஆதரிக்கிறேன்.

இன்னும் விளக்கமாக அரசு நயாரித்து வைத்திருக்கிற வேள்ளை அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே,

“நாட்டின் பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு உறவுகள், மாநிலங்களுக்கிடையே போக்குவரத்துத் தொடர்புகள், நானியச் செலாவணி ஆகியவை தொடர்பான அதிகாரங்களை மட்டும் கொண்டுள்ள மத்திய அரசும், எஞ்சிய அதிகாரங்கள் உட்பட ஏனைய அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் கொண்டுள்ள மாநில அரசுகளும் உள்ள உண்மையான கூட்டாட்சியை நிறுவும் இலட்சியத்துடன், தமிழ்நாடு அரசு, இராஜமன்னார் குழுவின் பரிந்துரைகளை ஆய்ந்தபின், அரசியலமைப்புச் சட்டம் பிரிவுகளிலும் அதிகாரப் பட்டியல்களிலும் செய்யப்பட வேண்டிய திருத்தங்களை வகுத்துத் தொகுத்துள்ளது. இதன் விளைவான வேறு மாறுதல்களையும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் செய்தல் வேண்டும்” என்றுள்ள பிரிவையும் நான் படித்துப் பார்க்கிறேன். ஆக, ஒன்று நன்றாகத் தெரிகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் அரசியல் கொள்கை, “மத்தியில் முழுமையான, உண்மையான கூட்டாட்சி; மாநிலம் ஒவ்வொன்றிலும் முழுமையான உண்மையான சுயாட்சி” என்பதுதான். இதுதான் இந்த அரசின் கொள்கையாகத் தீர்மானத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வேள்ளை அறிக்கையின் முன் பகுதியிலே சொல்லப்பட்டிருக்கும் கொள்கைக்கும் பின் பகுதியிலுள்ள கோரிக்கைக்கும் நடுவே ஒரு இடைவெளி இருப்பதைக் காண்கிறேன். கொள்கை வேறு; கோரிக்கை வேறு. கொள்கையை முழுமையாகத் தீர்மானத்தில் அறிவித்திருக்கிறது அரசு. ஆனால் கோரிக்கை என்று வருகிற இடத்தில் சற்று அனுபவ சாத்தியமான, அவசர லாபத்திற்கு உரியதாகப் பகுதி வந்து. நான்கு அதிகாரங்களைக் குறிப்பிட்டு, இவை மட்டும் மத்திய

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

அரசுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதோடு அந்த வெள்ளை அறிக்கை முடிந்திருக்குமானால் இன்னும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு நான் வரவேற்றிருக்க முடியும். ஆனால், வெள்ளை அறிக்கை அத்துடன் நிற்காமல், அரசியல் சட்டத்தின்—பகுதி பகுதியாக, ஆர்ட்டிகள் ஆர்ட்டிகளாக—உள்ளே போய், என்னென்ன மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று ஆங்காங்கு சொல்லியிருக்கிறார்கள். முன்னே நான்கு அதிகாரங்கள் மட்டும் கொண்ட மத்திய அரசு வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற பகுதிக்கும், பின்னே விதி விதியாக எடுத்துக்கொண்டு கோருகிற திருத்தங்களுடைய பகுதிக்கும் நடுவே இடைவெளி இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவை ஒன்றோடொன்று முரண்பாடுடையவையென்று நான் சொல்லவில்லை. ஒன்றுக்கொன்று இளைத்திருக்கும் தன்மையைப் பார்க்கிறேன். நான்கு அதிகாரங்கள் மட்டும் மத்தியில் வைத்துக்கொள்ளும் கூட்டாட்சி முறை வேண்டும்; மூழு அளவுக்கு மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று சொல்லி விட்ட பிறகு, “இதற்கான வகையில் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த ஒரு அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தை அமைக்க மத்திய அரசு முயற்சிக்க வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு அந்த வெள்ளை அறிக்கை முடிந்திருக்குமானால், இன்னும் கொஞ்சம் தன்றாக இருக்கும். விதி விதியாக நாம் விளக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இன்றில்லை. கொள்கை அளவில் இதை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டால்தான், அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கும் வகையில், மத்தியில் குவிந்துள்ள அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டுமென்பதனை மத்திய அரசு கொள்கை அளவில் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு தான் அப்படிப் பகிர் வேண்டிய அதிகாரம் எது, எந்த அளவுக்கு என்ற விவாதத்தில் நம்முடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், மத்திய அரசு இதுவரை மாநில சுயாட்சியைக் கொள்கை அளவிலே கூட ஏற்றுக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்தியாவின் பிரதமர், சுயாட்சி என்ற சொல்லே பாவமானது’ என்று பிரச்சாரம் செய்து வருகிறார்கள். “இவை யெல்லாம் பிரிவினைச் சக்திகளிடமிருந்து வருகின்ற கருத்துக்கள் குழப்பங்கள்” என்றுகூடப் பெயர் வைத்து விட்டார்கள். இதற்குப் பிறகு, அரசியல் சட்டத்தை விதி விதியாக எடுத்துக்கொண்டு, திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க வேண்டிய ‘விதி’ நமக்கு இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆனால், ஒன்று. ஆளுகின்ற கட்சி, ஆட்சிக்கு வெளியே உள்ள கட்சியின் போக்கிலே மத்திய அரசை அணுக முடியாது. அதை நான் புரிந்துகொள்கிறேன். பிழையை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ளும் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிட்டு, பொறுப்புணர்ச்சியோடு நம்முடைய நிலை என்ன என்பதை எடுத்துச் சொல்ல தமிழக அரசு முனைவதை இரண்டாக

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

நாம் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆம், சுயாட்சியை, 'குறைந்தபட்ச சுயாட்சி' என்றும் 'அதிகபட்ச சுயாட்சி' என்றும் பிரித்துக்கொண்டால், தீர்மானம் அதிகபட்ச சுயாட்சியைச் சொல்கிறது; வெள்ளை அறிக்கையின் முன் பகுதியும் அதிக பட்ச சுயாட்சி என்று சொல்கிறது; பின் பகுதி குறைந்த பட்ச சுயாட்சியைக் கோருகிறது. கொள்கை அளவில் அதிகபட்ச சுயாட்சி ஆனால் கோரிக்கையாக வைக்கும் இடத்தில் குறைந்தபட்ச சுயாட்சியை முதல்வர் கேட்டிருக்கிறார். வேறெந்த முதல்வர்களிடமும் காண முடியாத ஒரு ராஜ தந்திரத்தை நம்முடைய நாட்டு முதல்வரவர்கள் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அது வெற்றி அடைய வேண்டுமே என்பதுதான் என்னுடைய கவலை. வெற்றி அடையாமல் போய்விடுமோ என்பதுதான் என்னுடைய வேதனை. பொதுவாக, குறைந்தபட்சக் கோரிக்கையாக இந்தத் தீர்மானத்தையும், வெள்ளை அறிக்கையையும் தமிழாகக் கழகத்தின் சார்பில் நான் ஏற்கிறேன். ஆனால், என் இதைக்கூட எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எதிர்க்கிறார்கள்—ஏற்க மறுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை.

இதற்குப் பிரிவினை என்று பெயர் வைக்கிறார்கள். நான் அவர்களை யெல்லாம் வேண்டிக்கொள்கிறேன். இந்த உலகத்தில் நாம் மட்டும் இல்லை. தமிழ் நாட்டிற்கு வெளியே, இந்தியாவிற்கு வெளியே ஒரு பெரிய உலகம் இருக்கிறது. உலக நாடுகளெல்லாம் இந்தியாவுக்கு நட்பு நாடுகளல்ல. பகை நாடுகளும் உண்டு. இந்தியாவின் நாசத்தை விரும்பும் நாடுகளும் உண்டு. அந்த நாடுகளின் செவிக்கும் போகிற அளவில், பிசுதம் மந்திரி பதவியில் இருக்கும் ஒருவரிவிருந்து ஆளும் கட்சியில் இருக்கிற மற்ற பெரியவர்கள் வரையில், எல்லோரும் சேர்ந்துகொண்டு, "இங்கே பிரிவினை கேட்கும் ஒரு கட்சி ஆட்சி நடத்துகிறது" என்ற செய்தியை உலகுக்குக் கொடுப்பது எந்த நன்மையை முன்னிட்டு என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதில் ராஜ்யமும் இல்லை; ராஜ தந்திரமும் இல்லை; தற்காப்பும் இல்லை; சுத்தமாகச் சொல்லப் போனால் தேச பக்திகூட இல்லை. இரண்டு பொதுத் தேர்தல் களிலே வெற்றி பெற்றுள்ள—இளம் சிங்கங்களை லட்சக்கணக்கில் பெற்றுள்ள—ஆட்சியைப் பிடித்துக்கொண்டுள்ள ஒரு கட்சி நாட்டைத் துண்டாடக் கேட்கிற தென்று உலகத்தின் முன்னிலையில் விளம்பரப்படுத்துவது இந்தியாவைப்பற்றி பிற நாடுகள் என்ன என்ன வைக்கும்? அதிலும் முப்புறமும் கடல் பகுதியைக் கொண்ட—டாக்காவை நெருங்கிய 7-வது கடற்படையை மறக்க மாட்டோம்—ஒரு மாநிலத்தில் பிரிவினைக் கொள்கை கொண்ட கட்சி ஆட்சி செய்கிறதென்று உலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்துவது தேசபக்திதானா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று என்னுடைய முன்னாள் நண்பர்களான—இந்நாளில் தனிப்பட்ட நண்பர்களான—தேச பக்தர்களை நான் வேண்டுகிறேன்.

[திரு. ம. பொ. சிவநாதன்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

இன்னொன்றையும் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். “பிரிவினை கேட்கிறார்கள்” என்கிறீர்களே, அது உண்மைதானா? உங்களுடைய பலவினத்தின் விளைவாக அதைச் சொல்கிறீர்களே ஒழிய, சுயாட்சித் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத உங்கள் பரிதாப சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நீங்கள் சொல்கிற ராஜதந்திர வாசகம்தானே ஒழிய, உங்கள் மனம் இதை நம்பவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். முதல்வரவர்கள் தன்னுடைய தீர்மானத்திலும் சரி, முன்னுரையிலும் சரி ஐயத்திற்கு இடமின்றி, ‘நாம் பிரிவினையைக் கோரவில்லை’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு பெரிய காங்கிரஸ்காரர் பலர் சொன்னார்கள்; “நீங்கள் இப்போது நாட்டைப் பிரிவினைக்குக் கொண்டுவர விடுவீர்கள்; ஒரு நாளைக்கு பிரிவினையே கேட்டு விடுவீர்கள்” என்று. இது அப்பாட்டமான பலவினம். இந்த நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், காங்கிரசும் மட்டும் இல்லை. அதற்கு அப்பாற்பட்ட கட்சிகளும் இருக்கின்றன. இந்த இரண்டு கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அப்பால் கோடிக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, உண்மையில் பிரிவினையை விரும்பாத—எதிர்க்கின்ற தேச பக்தர்களிடம் ஒன்றைக் கேட்கிறேன், ஏன் மக்களிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை? மக்கள் இந்தப் பிரிவினையை ஏற்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருந்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய உள் நோக்கத்தை ஆராய வேண்டிய அவசியமில்லை. அதைப்பற்றிய ஐயத்தைத் தூக்கி எறியுங்கள். பிரிவினைக்கு எதிராக மக்களை அழைத்துச் செல்லும் பிரச்சார இயந்திரம் வலுவாக இருக்கிறது உங்களிடம் என்று நீங்கள் எண்ணினால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை. மக்கள் பிரிவினை கேட்கக்கூடிய அளவுக்கு, அவர்கள் கோபப்பாக்கூடிய அளவுக்கு மத்திய ஆட்சி நடந்துகொள்ளாதென்ற ஜனநாயகத் தன்மையில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பிரிவினை கேட்டு விடுமோ என்று பயப்படத் தேவையில்லை. ஒருகால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பிரிவினைக்குப் போய் விட்டால், அதைத் தடுக்கும் சக்தி உங்களுக்கில்லை என்றால், அப்போது ஆண்டவன்தான் நாட்டைக் காப்பாற்ற வேண்டும். வேறு நாள் என்ன சொல்ல முடியும்?

இனி பிரிவினை பற்றி என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்கிறேன். தமிழ்நாடு ஒருநாளும் பிரிவினையைக் கோராது. கடைசிவரை சுயாட்சி கோரி போராடுமே தவிர, மைய ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் அடி பணியாது, பிரிந்து வாழ்கின்ற நிலையையும் அது கோராது என்ற உறுதி எனக்கு இருப்பதால், ‘நாங்கள் பிரிவினை கோரவில்லை’ என்று முதல்வரவர்கள் சொன்னதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

சூ. 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

பிரிவினை, பிரிவினை என்கிறீர்களே, அதற்கு சான்று உங்களிலே ஒருவரும் சொல்லவில்லை. பேரவையில் நான்கு நாட்கள் நடந்த விவாதங்களை நேராகக் கேட்டேன். இங்கும் மூன்று நாட்கள் கேட்டிருக்கிறேன். மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி கொடுத்து விடுவது பிரிவினைக்கு வித்து என்றால், அதற்கு ஒரு சான்றுவது சொல்ல வேண்டுமே! உலகத்தில் சமஷ்டி நாடுகள் பல இருக்கின்றன. அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், கானடா, ஆஸ்திரேலியா, ஸ்விட்சர்லாந்த், மலேசியா ஆகியவெல்லாம் சமஷ்டி நாடுகளே. மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்கியுள்ள நாடுகளே. அப்படி சுயாட்சி வழங்கப்பட்ட நாடுகளிலே, ஏதேனும் ஒரு மாநிலம் பிரிந்து போய் விட்டதென்றே; மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்கிவிட்டதால் அந்த நாட்டின் கட்டுக்கோப்பு குலைந்துபோய் விட்டதென்றே; தேசிய ஒருமைப்பாடு அழிந்து, பகைவன் படை புகுந்து விட்டதென்றே ஒரு சான்று சொல்ல முடியுமா? உலக சரித்திரத்தில் ஒரு (4-30 பிற்பகல்)

சான்று, பிரதமரவர்களோ அல்லது இந்த அவை உறுப்பினர்களோ அல்லது பேரவை உறுப்பினர்களோ எடுத்துச் சொன்னதுண்டா? இதற்கு நேர்மாறாக பிரிவினையைத் தடுப்பதற்கு சுயாட்சி பயன்பட்டிருக்கிறது. மாநில சுயாட்சியை பிரிவினைக்கு மாற்றாகப் பெறுகிறோம். அது பிரிவினை அல்ல. பிரிவினை என்ற நோய்க்கு அது மருந்து. உலகில் மாநில சுயாட்சியை ஒப்புக்கொண்ட எந்த ஒரு சமஷ்டியும் கலைந்து போகவில்லை. மாநில சுயாட்சியை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்த எந்த நாடும் தன்னுடைய ஏகத்தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டதில்லை.

அமெரிக்காவில் சுயாட்சியோடு கூடிய மாகாணங்கள் அமைந்தன. 1781-ல் அங்கு சமஷ்டிச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. அப்போது 13 ராஜ்யங்கள் தான் சமஷ்டியில் இருந்தன. இன்றைக்கு 52 ராஜ்யங்கள் இருக்கின்றன. 1781-ல் ஒன்று சேர்ந்த ராஜ்யங்களில் ஒன்றுகூட பிரியவில்லை. சேராத ராஜ்யங்கள் சமஷ்டியில் சேர்ந்துகொண்டேனா. இது மிகப் பெரிய ஒரு நாட்டின் அனுபவம்.

சோவியத் நாட்டில் மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி மட்டும் அல்ல; 'ரைட் ஆப் செஸஷன்' என்ற பிரிந்து போகின்ற உரிமையும் உண்டு. இருந்தும் எந்த மாநிலமும் பிரிந்து போகவில்லை. புதிதாக சில நாடுகள் சேர்ந்திருக்கின்றன.

மலேசியாவில் விரும்பினால் பிரிந்து போகிற உரிமையோடு மத்தியில் கூட்டாட்சியும் மாநிலங்களில் சுயாட்சியும் இருக்கின்றன. எந்த ஒரு மாநிலமும் அங்கே பிரிந்து போகவில்லை. 'உலகத்தில் எங்கும் இல்லாத, உவமை காட்ட முடியாத ஒரு இழிவைத் தமிழன் தலையில் தாளு சுமத்த வேண்டும்?' என்று

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

என்னுடைய தேச பக்தியின் மீது ஆணையிட்டிக் கேட்கிறேன். ‘பிரிவினைபற்றி அச்சம் இருக்கிறது’ என்று நம்முடைய தீக்ஷிதர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள், [இப்போது அவையில் இல்லை. ஒரு உவமைக்காகச் சொல்லுகிறேன்.] “நாங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தையே எதிர்த்தவர்கள். உங்களுக்கா பயப்படுவோம்” என்றும் சொன்னார்கள். இப்போது காங்கிரசில் புதிதாகப் புகுந்தவர்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் பேசுகிறார்கள். பழைய காங்கிரஸ் காரரான ராஜாராம் நாயுடு அவர்கள் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள், நானும் அப்படிச் சொல்லமாட்டேன். திரு. தீக்ஷிதர் சொன்னதையே நானும் திருப்பிச் சொல்லுகிறேன். ‘பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தையே வெளியேற்றி வெற்றி கண்ட தமிழனுக்கு—கட்டப்பொம்மன் சாதிக்கு—கப்பல் ஓட்டிய தமிழன் சாதிக்கு, இந்த டெல்லி ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து வெற்றி காண்பது முடியாத காரியம் அல்ல’ [இதை என்னுடைய தேசபக்தியின் பெயரால் சொல்லுகிறேன்.] ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த சரித்திரம் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு ஏகபோகமாக இருந்த காலம் போய்விட்டது. இன்று, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தவர்களில் சிலர்தான் அங்கே; பலர் வெளியே இருக்கிறார்கள். [அந்தச் சரித்திரத்தைப் புரட்டாதீர்கள்.]

அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தலே கூடாது என்று கூறுகிறார்கள். [எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற திருத்தத்தின் கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், அதன் தொனியைப் பாராட்டுகிறேன். அதன் வழிவகைகள் சரியாக இல்லை; அது இடுக்கு முடிக்காக இருக்கிறது] அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தாமல்—அதன் கட்டுக்கோப்பைக் குலைக்காமல் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவது எப்படி சாத்தியமாகும்? நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மிகவும் பண்புமிக்கவர்கள், பாரத நாட்டிலேயே அவர்கள் நமக்குக் கிடைத்தது அரிய வாய்ப்பாக இருக்கிறது. அவரைக் கேட்கிறேன், அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தாமல் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவதை எப்படிச் செய்ய முடியும்? எனக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள் நான் கோரும் இந்த விளக்கத்தை அந்த அவையிலும் யாரும் சொல்லவில்லை, இங்கேயும் சொல்லவில்லை. மத்திய அரசிடமுள்ள, சில வரி இனங்கள் மாநிலத் திற்குத் தேவைப்படுகின்றன. அதை எப்படிப் பெறுவது? சட்டத்தைத் திருத்தாமல் மத்தியத்திற்குள்ள வரி இனங்களை எப்படி மாநிலத்திற்கு மாற்ற முடியும்? அதிகாரங்களை, மாகாணப் பட்டியல், பொதுப்பட்டியல், மத்திய பட்டியல் என்று ‘கான்ஸ்டிடியூஷனில்’ பிரித்து இருக்கிறார்கள். ஒரு பட்டியலில் உள்ள அதிகாரங்களை இன்னொரு பட்டியலுக்கு மாற்ற வேண்டுமென்றால் சட்டத்தைத் திருத்தாமல் எப்படி முடியும்? சட்டத்தைத் திருத்தாமலே மாற்றுவதற்கு வழிவகை இருக்கிறதா?—சொல்லுங்கள். [அரசின்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

தீர்மானத்தை ஏற்பதற்கு மனம் இல்லாத நிலையில், மக்களிடையே உங்களை அடையாளம் காட்டிக்கொள்ளப் பயந்து இப்படியெல்லாம் மறைத்துச் சொல்கிறீர்கள். அதைத் தவிர வேறு இல்லை.]

கல்வித் துறையைப் பொறுத்தமட்டில், அது மாநில சப்ஜெக்ட். அப்படிப் பட்ட கல்வித் துறையில் மத்திய ஆட்சி இப்போது என்ன செய்கிறது? சில பஸ்கலைக் கழகங்களை அது எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆந்திரா பஸ்கலைக் கழகத்தையும் திருப்பதி பஸ்கலைக் கழகத்தையும் ஆந்திர சர்க்கார் நடத்துகிறது. அங்குள்ள உஸ்மானியா பஸ்கலைக் கழகத்தையும் அதனிடம் கொடுத்தால், அது நடத்த முடியாதது அல்ல. தனியார்கடப் பஸ்கலைக் கழகங்கள் நடத்தும்போது, ஒரு மாதான அரசு உஸ்மானியா பஸ்கலைக் கழகத்தை நடத்த முடியாதா? ஆக்ரா பஸ்கலைக் கழகம் மத்திய அரசிடம் இருக்கிறது; டெல்லி பஸ்கலைக் கழகம் அதனிடமே இருக்கிறது. ஆகவே, அவற்றிற்காக ஒரு கல்வி இலாகாவை டெல்லியில் வைத்து (கான்ஸ்டிடியூஷனைப் பொத்தல் பண்ணி, அதைச் சுற்றி வளைத்து நடத்திக்) கொண்டிருப்பது சரிதானா? டெல்லியில் ஒரு கல்வி மந்திராலயத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக சில பஸ்கலைக் கழகங்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? அமெரிக்காவில் தொழில் நுணுக்கக் கல்லூரியை, இஞ்சினியரிங் கல்லூரிகளை அந்த நாட்டின் தொழில் அதிபர்களை நடத்துகின்றனர். தொழில் நிறுவனங்கள் நடத்துகின்றன. அப்படியானால் இங்கே மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிடமுள்ள தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளை நடத்த முடியாதா? ஆரம்பக் கல்வி—உயர்தரப் பள்ளிக் கல்வி—கல்லூரிக் கல்வி—தொழில் நுட்பக் கல்வி இவைகளை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற மாநிலத்திலே ஒரே ஒரு கல்வி மந்திரிதான். ஆனால், மத்தியிலோ, ஒரு கல்வி மந்திரி, ஒரு ஸ்டேட் மந்திரி, ஒரு டெபுடி மந்திரி. இத்தனை பேர் அங்கு தேவைதானா? (வேலையில்லாத இடத்தில் இத்தனை மந்திரிகள் தேவைப்படுகிறார்கள்.)

நான் இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்ப்பவர்களை ஒன்று கேட்கிறேன், டில்லியிலுள்ள கல்வி இலாகாவை அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தாமல் இழுத்து மூட முடியும் என்று நம்புகிறீர்களா? 'ஆம்' என்றால் எடுத்துச் சொல்லுங்கள். அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தாமல் எந்த அதிகாரத்தை மத்தியிடமிருந்து மாநிலத்திற்கு டூற்ற முடியும்? [டில்லியிலுள்ள எந்தக் காரியாலயத்தை இழுத்துப் பூட்ட அரசியல் சட்டம் இடம் தருகிறது என்று விளக்குங்கள். அதை ஒருவரும் சொல்லவில்லை.] இந்த அவைக்குக் கொடுத்திருக்கிற வெள்ளை அறிக்கையில், நான் முன்னே சொன்னது போன்று சிற்சில அதிகாரங்களைத்தானே அரசு கேட்கிறது முதல்வரவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்களோ

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

எனக்குத் தெரியவில்லை. கொள்கையை முழுசாகச் சொல்லிவிட்டு கோரிக்கையில் வெள்ளை அறிக்கையும், தீர்மானமும் பின்வாங்கி விடுகின்றன. அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்றுதான் கேட்கப்படுகிறது. அதிகாரப் பரவல் முறையை காங்கிரஸ் எதிர்க்கத் தயாராக இல்லை என்றால் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை அது முனுமுனுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வேறு வழியில்லை.

அதிகாரப் பரவல் முறையால் மாநிலங்களுக்கு முழு சுயாட்சி கிடைக்காது என்பது என்னுடைய முடிவு. 'பூர்வ சுயாட்சி' என்றால் என்னவென்று சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்; இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, "அது 'கான்பெடரேஷன்' ஆக இருந்தால் போதும்" என்று நான் சொல்ல முடியும். அதாவது, ஒரு சங்கம் அமைத்து அதில் அங்கம் வகிக்கும் நாடுகள் பரஸ்பரம் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்வது 'கான்பெடரேஷன்' திரு. கழகம் கேட்பது 'கான்பெடரேஷன்' அல்ல. பெடரேஷன்தான் கேட்கிறது. 'கான்பெடரேஷன்' ஒரு சங்கமேயொழிய அது சர்க்கார் அல்ல. 1781-ல் அமெரிக்காவில் அப்படி ஒரு 'கான்பெடரேஷன்' அமைத்து 6 ஆண்டு காலம் நடத்திப் பார்த்தார்கள். அப்புறம் 'கான்பெடரேஷன்' பாதுகாப்பானது அல்ல என்று உணர்ந்து பெடரேஷனுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு நாம் கான்பெடரேஷனுக்குப் போக முடியாது.

பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு—விடுதலைப் போரின்போது—காஷ்மீருக்குப் போனார். அங்கே சுயாட்சிப் பிரச்சினை வந்தபோது, 'இந்தியக் கான்பெடரேஷன்தான் நம்முடைய இறுதி நோக்கம்' என்று சொல்லியிருக்கின்றார். அது கிடக்கட்டும். இந்த ஆட்சி கேட்பது முழு பெடரேஷன் கூட அல்ல. அதற்கும் கீழே இறங்குகிறது. [வெள்ளை அறிக்கையின் பின்பகுதி பெடரேஷன் கூட்டாட்சி என்றுகூட சொல்லவில்லை.]

ராஜ்யாவிலே, 'ரைட் ஆப் செஷன்ஸ்'—பிரிந்து போகிற உரிமை—யோபு மாகாணங்கள், கூட்டாட்சியில் இருக்கின்றன. அந்த உரிமையை வெள்ளை அறிக்கையோ, தீர்மானமோ வற்புறுத்தவில்லை. இரண்டு நாளைக்கு முன்பு இங்கு நண்பர் திரு. முத்துசாமி பேசும்போது, அவரை இடைமறித்து 'பிரிந்து போகிற எண்ணம் எங்களுக்கு இல்லை' என்று முதல்வர் அவர்கள் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். ஆம். சோவியத் நிலைக்கும் கீழே இறங்குகிறது வெள்ளை அறிக்கை. சுயாட்சி பெற்ற மாநிலங்கள், சர்வதேச மன்றத்தில்—அதாவது, ஐ.நா. மன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கலாம். சோவியத் யூனியன் மாநிலங்களான உக்ரைன், பைலோஷியா போன்றவை ஐ.நா. மன்றத்தில் அங்கம் வகிக்க உரிமை பெற்றுவிட்டன. நம் இந்தியாவில் ஒரு மாநிலம் அந்த உரிமையைக்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

கேட்கத் தகுதியுடையது என்றால், அது தமிழ்நாடு ஒன்றுதான். பர்மா, சிலோன், சிங்கப்பூர், இந்தோனேஷியா போன்ற அயல்நாடுகளில், நம்முடைய மக்கள்—இந்தியர்கள் என்று பெயரில் தமிழர்கள்—வாழ்கிறார்கள். தமிழர்-சிங்களி பிரச்சினை, பர்மாவில் தமிழர் விட்டு வந்த சொத்துக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கமாறுக்கும் பிரச்சினை—இவைகளை ஐ.நா. மன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்லி, தமிழ் இனத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள, அதிலே நமக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், அது பாவம் அல்ல. சோவியத் யூனியனைச் சான்று காட்டலாம் முதலமைச்சர். ஆனால் வெள்ளை அறிக்கையில் தமிழருக்காக அதைக் கேட்கவில்லை.

அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன் போன்ற பெ.நேஷன்களில், ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் தனித்தனி கான்ஸ்டிடியூஷன் உண்டு. அங்கெல்லாம் பெடரல் கான்ஸ்டிடியூஷன் வேறு; ஸ்டேட் கான்ஸ்டிடியூஷன் வேறு. இங்கு யூனியனுக்கும் மாநிலத்திற்குமாக ஒரே கான்ஸ்டிடியூஷன்தான் வைத்திருக்கிறோம். அந்த சமஷ்டிகளிலே ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் சுய நிர்ணயமும் உண்டு. ஆம்; சுயாட்சி மட்டும் அல்ல; அந்த சுயாட்சியை நடத்துவதற்கு, ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் 'ரைட் ஆப் செலீப் டிட்டர்மினேஷன்' சுய நிர்ணயம் கொடுத்திருக்கிறது அமெரிக்கா. ஆனால், இங்கே உள்ளது ஒரே கான்ஸ்டிடியூஷன்தான். இதை மாற்றி ஸ்டேட் கான்ஸ்டிடியூஷன் தனியாகத் தயாரித்துக் கொள்ள சுயநிர்ணய உரிமை வேண்டும். இந்த வெள்ளை அறிக்கை அதைக் கேட்கவில்லை. அந்த நிலைக்கும் கிழே இறங்கியிருக்கிறது.

அமெரிக்காவில், சோவியத் யூனியனில் நேஷனல் ஃபிளாக் வேறு, ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் ஸ்டேட் ஃபிளாக் வேறு. அதிகார அந்தஸ்துடையது ஸ்டேட் ஃபிளாக். ஆனால், மந்திரிகள் காரைக்குடி கொடி கொடுக்க மறுத்த அரசிடம் போய், 'ஸ்டேட் ஃபிளாக் கொடு' என்று கேட்டு அதிங்கப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம் என்று முதல்வர் அவர்கள் எண்ணினார்களோ என்னவோ, கேட்கவில்லை.

(4-40 பிற்பகல்)

அமெரிக்காவில், சோவியத் யூனியனில் நேஷனல் சாங் வேறு, ஸ்டேட் சாங் வேறு. நேஷனல் 'சாங்'-க்குக்கு விரோதம் இல்லாமல் ஸ்டேட் சாங். இந்த வெள்ளை அறிக்கை அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் கேட்டு விடவில்லை. மொத்தத்தில் சொன்னால், 'மெண்ட்ரலைஷன்' என்ற அளவிற்குத்தான் கோருகிறது. குறைந்த பட்ச சுயாட்சியோடு ஆறுதல் அடைகிறது. 'சுயாட்சி' என்ற வாசகத்தைக் கேட்டு காங்கிரஸ்காரர்களாகிய நீங்களே பயப்படுகின்றீர்களா? அல்லது எங்களைப் பயமுறுத்துகின்றீர்களா? அல்லது ஊரை

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

பயமுறுத்துகின்றீர்களா? இந்த பயமுறுத்தல்கள் வெகு நாட்களுக்கு நீடிக்காது என்று அடக்கத்தோடு—அன்போடு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ‘சுயாட்சி’ என்ற சொல்லுக்கு நம்முடைய அரசியல் ஞானத்தையே நாம் அவமானப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் தவறான வியாக்கியானம் சொல்லக்கூடாது. ஒன்று ‘நாங்கள் இதை ஒப்புக்கொள்ள வில்லை’ என்று சொல்லுங்கள்; அல்லது ‘அதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம்’ என்று தைரியமாகச் சொல்லுங்கள். ஆனால், ‘இது பிரிவினைக்கு வழி காட்டுவது, சுயாட்சி அளித்துவிட்டால் நாடு என்னமோ ஆகிவிடும்’—என்றெல்லாம் தவறாகச் சொல்ல வேண்டாம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் சொன்னார்கள், ‘லோகல் போர்டு அடானமி’ பற்றி. லார்டு ரிப்பன் கொடுத்த சீர்திருத்தத்திற்கு ‘ஸ்தல சுயாட்சி’ என்று தான் பெயர். இன்னும் சொல்லப்போனால் யுனிவெர்ஸிட்யையே ‘சுயாட்சி அந்தஸ்து பெற்றது’ என்று சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட சுயாட்சியைக் கண்டு ஏன் இவ்வளவு பயப்பட வேண்டும்? எனக்குப் புரிய வில்லை. சுயாட்சி என்ற வார்த்தையை வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்தது காங்கிரஸ் தான். [உங்களுக்குத் தெரியும்] டாக்டர் பட்டாபி சீதாராமையா அவர்கள் எழுதிய காங்கிரஸ் வரலாற்றை எடுத்துப் படித்துப் பாருங்கள். அவர் சொல்லுகிறார், “மாநிலங்களுக்குப் பரிபூரண சுயாட்சி வழங்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையை வைத்துத்தான் காங்கிரஸ் மகாசபை காங்கிரஸ் மாநிலங்களை மொழிவாரியாகப் பிரித்தது.” என்று. காங்கிரஸின் சரித்திரத்தில் கோளாறு இல்லை. நானும் சேர்ந்து வரைந்தது தானே அந்தச் சரித்திரம்? நமது ரத்தத்தால் எழுதப்பட்டது. எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்களும் மற்றவர்களும் அதில் பங்கு பெற்றவர்கள்தான். ‘நாங்கள் எகாதிபத்திய பிரிட்டிஷ் அரசை எதிர்த்துப் போரிட்டவர்கள்’ என்று சொன்ன தீட்சிதர் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தோடு சேர்ந்து விட்டதால் சிவஞானத்தின் தேச பக்திக்கு தீட்டு பட்டுவிடவில்லை. தீட்டுப் படவும் செய்யாது. இந்த அவையில் அரசியல் சட்டத்தின் பெயரால் நான் விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டது வெறும் சடங்கல்ல. அதை ஒரு சன்மார்க்க நெறியாகவே நான் எண்ணுகிறேன். சிவஞானத்தின் தேசபக்தி உள்ளளவும் குறைந்துவிடாது, ஆனால், இன்றைக்கு இந்தக் குரலை எழுப்புவது இந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட புத்தியல்ல. அரசியல் சட்டத்தை நான் என்றுமே மதிக்கிறவன். ஏன் என்றால், இந்த அரசியல் சட்டம் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் அரசியல் சட்டம். அது, தேச விடுதலை வீரர்களின் ரத்தத்தில் எழுதப்பட்டது. அதை எழுதுவதற்கு இரத்த தானம் செய்தவர்களிலே நானும் ஒருவன்; இங்கே வீற்றிருக்கும் எதிர்க்கட்சித்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

தலைவரவர்களும் இன்னும் பலபேரும். என்னுடைய இரத்த தானத்தினாலும் எழுதப்பட்ட இந்த அரசியல் சட்டத்தை அவமானப்படுத்த நான் நினைக்கவே மாட்டேன். இதைக் கழித்தெறிய நான் நினைக்கவே மாட்டேன். இந்த சாசனம் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமே என்ற கவலைதான் எனக்கு. அந்தக் கவலையால்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

‘மாநில சுயாட்சியைத் தமிழ்நாடு மட்டும் ஏன் கேட்கிறது?’ என்கிறார்கள். இது கொஞ்சம் பசையுள்ள வாதம்தான். “இந்தியாவிலுள்ள அவ்வளவு மாநிலங்களும் கேட்காதபோது, தமிழ்நாடு மட்டும் கேட்பானேன்?” என்று கேட்கிறார்கள். நானும் திருப்பிக் கேட்கிறேன் அவர்களை, இந்தியா முழுவதும் பீரிக்க முடியாத ஒரு நாடு என்று வாதிடும்போது, ‘மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேற்றுமை ஏன்?’ என்றெல்லாம் கேட்கும்போது, காஷ்மீரத்திற்கு மட்டும் தனி அரசியல் சட்டத்தைத் தயாரித்துக்கொள்ள அனுமதித்தது ஏன்? இந்திய அரசியல் சட்டத்தை எடுத்துப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு விதிக்கும் அடியிலே, ‘நோட்’ போடுவதைப்போல, எவ்வளவோ விதிகளில்—ஒன்று இரண்டு இல்லை, எண்ணற்ற இடங்களிலே—‘இது காஷ்மீரத்திற்கு விலக்கு’, ‘காஷ்மீரத்திற்கு இது பொருந்தாது’, ‘காஷ்மீரத்தைப் பொறுத்த வரையில் இந்தத் திருத்தம் செல்லாது’; ‘காஷ்மீரத்தைப் பொறுத்த வரையில் இது இன்ன தேதியிலிருந்துதான் செல்லும்’ என்றெல்லாம் போடப்பட்டிருக்கிறதே அது ஏன்? ஒரே ஒரு மாநிலத்திற்கு மட்டும் விதி விலக்கு எதற்கு? இது என்ன நியாயம்? என்று கேட்கிறேன். அதைப் பார்க்கும்போது, தமிழ் நாட்டிற்கு மட்டுமே மாநில சுயாட்சி கொடுத்தது ஆகவேண்டும் என்று கேட்க எங்களுக்கும் உரிமை உண்டு, காஷ்மீரத்திற்குத் தந்த சுயாட்சியை எங்களுக்கும் தந்தாக வேண்டும் என்று நான் கேட்கக்கூடாதா? ஒருவேளை, ‘அங்கே கலகம்—பலாத்காரம் நடப்பதால் கொடுத்தோம்’ என்று சொல்வார்களானால், நான் சொல்லுகிறேன்; நாங்கள் இன்றைக்கு இப்படியே இருந்து விடலாம்; நானே கலைஞரோ பிரிவினையை விரும்பாமல் இருக்கலாம்; எங்கள் சந்ததியினர் எங்களைப் போலவே இருப்பார்கள் என்று நாங்கள் எப்படி உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியும்? எனவே, நான் கேட்கிறேன், நாம், பிரிவினையைத் தடுக்கும் முறையில், ஒற்றுமையை ஒங்கச் செய்யும் வகையில், இந்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தினால் என்ன கெட்டுவிடும்? அதைத் திருத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்பதற்காக யாரும் என்மீது கோப்பபட வேண்டிய அவசியமில்லை.

புது முதலமைச்சர் அவர்களை, சிலர் முஜீபுர் ரெஹ்மான் அவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பேசிவிட்டார்களாம். அதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது? ஒரு கட்சியிலே—தலைவன்பேரிலே பக்தி கொண்டவர்கள்—அன்பினால் எவ்வளவோ

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

சொல்லுவார்கள், ஆண்டவனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதைப்போல! ஆனால் அப்படிச் சொல்லுகின்றவர்களுக்கு முஜீபீர் ரெஹ்மானைப் பற்றியும் தெரியாது. முஜீபீர் ரெஹ்மானுக்கு எதிராக இருந்தவர்களைப் பற்றியும் தெரியாது. அவர்கள் அன்பினால், ஆர்வம் மிகுதியால் கொடுக்கும் கோஷம் அது. அப்படிச் சொல்லுவதில் பிழை இல்லை. பயப்பட வேண்டாம். கலைஞர் முஜீபீர் ஆகிவிட்டால், இந்தத் தேசம் துண்டாகிவிடாது. ஏன், நான்குகோடித் தமிழர் களும் முஜீபீர் ரெஹ்மான்களாக ஆகிவிட்டாலும் இந்த நாடு துண்டாகி விடாது. காரணம் முஜீபீர் பிரிவினை வாதியல்ல. அண்மையில் நடந்த சரித்திரத்தைக்கூட காங்கிரஸ் நண்பர்கள் மறந்துவிடுகின்றார்கள். என்ன செய்வது இதற்கு?

முஜீபீர் மாநில சுயாட்சிதான் கேட்டார். யாகியாகான் அவரைச் சிறைப் படுத்திய நேரம் வரையில் அவர் மாநில சுயாட்சியைத் தான் கேட்டார்; பிரிவினையை அல்ல. மாநில சுயாட்சி வங்கத்திற்கு கேட்டுக்கொண்டேதான் சிறை சென்றார். ஆனால், திரும்பி வரும்போது மக்களே படைத்துவிட்ட சுதந்திர வங்கத்தேசத்திற்கு வந்தார். சுதந்திர வங்கத்தை முஜீபீர் ரெஹ்மான் கேட்கவில்லை. அவர் கேட்டதெல்லாம் சுயாட்சிதான். ஒன்றைச் சொல்லு கின்றேன். அகந்தையால் அல்ல, அடக்கத்தோடு! நான்கு கோடித் தமிழர் களும் முஜீபீர் ரெஹ்மான்களாக மாறினாலும் தமிழ்நாடு சுதந்திர நாடாகி விடாது. ஆனால், ஒரு இந்திரா காந்தி யாகியாகானாகிவிட்டால் இது சுதந்திர நாடாகிவிடும். ஆளுவோருக்கு எச்சரிக்கையாகச் சொல்லவில்லை, தேசபக்தியின் விளைவால் சொல்லுகிறேன். 'முஜீபீர்' என்ற வார்த்தையைக் கண்டு பயப்பட வேண்டாம். நான் அப்படிச் சொன்னவர்களைக் கண்டிக்கிறேன். ஏன் கலைஞர் அவர்களை மட்டும் சொன்னார்கள் 'முஜீபீர்' என்று? என்னையும் ஏன் அவரோடு சேர்த்திருக்கக்கூடாது? நான்கு கோடித் தமிழர்களையும் ஏன் சேர்த்திருக்கக் கூடாது? ஒவ்வொரு தமிழனும் முஜீபீர் ரெஹ்மான் ஆவான் என்று இந்த மன்றத்தில் சொல்ல எனக்கு உரிமை உண்டு. துணிவும் உண்டு. ஏன்? பிரிவினையை விரும்பாதவர் முஜீபீர் ரெஹ்மான் அவர்கள். சிறையிலிருந்து அவரை விடுவித்தபின் பூட்டோ என்ன செய்தார்? அவரைச் சிறையில் இட்ட — அவர் கோரிய சுயாட்சிக் கோரிக்கையை மறுத்த யாகியாகான் வங்கத்தை இழந்தார். ஆனால் அவரை விடுதலை செய்தவுடன் விருந்தினர் மாளிகையில் வைத்துக்கொண்டு, "நாங்கள் சுயாட்சி கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறோம். வங்கம் பிரிந்து போனதை உறுதிப்படுத்திவிடாதீர்கள்; வங்கம் பாகிஸ்தானின் ஒரு பகுதியாகவே இருக்க வேண்டும்" என்று பூட்டோ கேட்டுக்கொண்டார். தாமே விரும்பி பலநாள் அவரை விருந்தினர் மாளிகையில் வைத்துக்கொண்டு கெஞ்சிக் கேட்டார், பூட்டோ. அப்போது முஜீபீர் என்ன சொன்னார்? 'என்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

தேச மக்களைக் கேட்டுத்தான் நான் எதையும் சொல்ல முடியும், அவர்களைக் கலக்காமல் நான் எதையும் சொல்ல முடியாது' என்றார். சுதந்திர வங்கம் வேண்டாம் என்று அவர் சொல்லவில்லை. சுதந்திர வங்க தேசம் என்பது மக்கள் படைப்பு. பயப்படுகின்றார்களே, இன்றைக்கு முஜிபர் ரெஹமான் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டு? காந்தியடிகளின்கீழ் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய வீரர்களா இவ்வளவு பயந்தாங்கொள்ளிகளாகிவிட்டார்கள்? ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

அன்றைக்கு காந்தியடிகள் என்ன சொன்னார்கள்; 'மாநிலங்களுக்கு எத்தகைய சுயாட்சி வேண்டும்' என்று செய்தி நிருபர்கள் காந்தி அடிகளைக் கேட்ட நேரத்திலே—[என்னிடம் தல்தாலேஜ் இருக்கின்றது. எப்போது வேண்டுமானாலும் வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம். வேண்டுமானால் வழக்கறிஞர் பாணியில் பேசும் பாணி எனக்கில்லை. எப்படியோ கலைஞர்கள் அந்தப் பாணியில் பேசுகின்றார்கள் என்று அடிக்கூட நான் வியப்படைவதுண்டு. என்னால் முடியவில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுகிறேன். அன்றைக்கு காந்தியடிகளைக் கேட்ட நேரத்திலே]—“இந்தியா முழுவதற்கும் எத்தகைய சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேனோ, அத்தகைய சுதந்திரமே ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் விரும்புகிறேன். ஆனால் 'சுதந்திரம்' என்றால் பிரிந்து போய்விடுவது என்பதல்ல” என்றார். அடிகளின் இலக்கணப்படியே பார்த்தாலும், சுயாட்சி என்பது பிரிந்துபோய்விடுவதல்ல; இந்தியாவுடன் இணைந்து இருக்க வேண்டும். “பிரிந்து போகும் உரிமையைத் தவிர மாநிலங்களுக்கு வேறு எந்த உரிமையையும் வழங்கலாம்” என்று காந்தியடிகள் சொன்னார்கள். அவர் பயப்படாதபோது இன்றைக்கு நீங்கள் ஏன் பயப்படுகின்றீர்கள்? இது எனக்கு வியப்பாகவும் இருக்கிறது? வேதனையாகவும் இருக்கின்றது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பிரிவினையை ஏன் விட்டுவிட்டது? இராஜாஜி அவர்களின் வேண்டுகோள் ஒன்றை இங்கு படிக்கின்றேன். சேலத்தில் செய்தி நிருபர்களுக்கு இராஜாஜி அவர்கள் அளித்த பேட்டி 3—5—1961 'தினமணி' இதழில் வந்திருக்கின்றது.

“இந்தியாவிலிருந்து பிரியும் அனுபவசாத்தியமற்ற விருப்பத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, முழு சுயாட்சி உரிமையுள்ள இராஜ்யத்திற்குத் தங்கள் கோரிக்கையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் குறைத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 2]

“இராஜ்ய சர்க்கார்களின் ஆலோசனையின்பேரில் மத்திய சர்க்கார் நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்த வேண்டும் என்று தேசத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் விதிக்கிறது. ஆனால், இராஜ்ய சர்க்கார் ஒரு அடிமையாகி, மத்திய சர்க்காரின் மானியத்தைக் கேட்கிறது. அதற்காக டெல்லிக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

என்று சொன்னார், அதை ஏற்றுக்கொண்ட விதத்தில்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பிரிவினையை விட்டு மாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கு வந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் நமந்து விடுவதற்கு இல்லை. இன்னும் இராஜாஜி சொல்லுகின்றார்,

“சம அந்தஸ்துள்ள சுயாட்சி உறுப்புகளாடங்கிய சமஷ்டி யூனியன் உருவாக்கவே நாம் உழைக்க வேண்டும்.”

“சமஷ்டி அமைப்பு உருவாவதைத் தவிர்க்க முடியாது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும்.”

“1947-க்குப் பிந்திய அரசியல் வரலாறே அதிகாரங்களை மத்திய அரசிடம் குவிக்கும் சபலம் எப்படி இடையறாது இயங்கி வந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுகின்றது. பிரதேசங்களின் முக்கியத்துவத்தைப் படிப்படியாகக் குறைத்து அதிகாரங்களை மேலும் மேலும் மத்திய அரசிடம் குவிக்கும் முயற்சி நடைபெற்று வருகிறது.”

“மானியம் பெறும் அமைப்புகளின் நிலைக்கு மாநிலங்களெல்லாம் அதிவேகமாகத் தாழ்த்தப்படுகின்றன.”

“மத்திய அதிகாரம் விஸ்தரிக்கப்படுவதை விரும்புவோருக்கு இது பிடித்தமாயிருக்கக்கூடும். ஆனால், இது மனல் வீடாகவே முடியும். அதிக காலம் நீடித்து நிற்க முடியாது.”

“வெளிநாட்டுறவு, பாதுகாப்பு ஆகிய துறைகள் தவிர, இதரவற்றில் சமஷ்டிக்குள்ள அதிகாரங்கள் மிக மிக அற்பமான அளவுக்கு குறுகி விட வேண்டும். அதே நேரத்தில், மாநிலங்களுக்குள்ள அதிகாரங்கள் அதிகமாக வேண்டும்.”

“நமது ஜனநாயகம்” என்ற நூலில் இதைச் சொல்லுகின்றார். இந்தக் கருத்துக்களைச் சொன்ன அவர், அந்த நூலின் முன்னுரையில் சொல்லுகின்றார் :

“இதில் அடங்கியுள்ள பிரச்சினைபற்றி நான் சொல்லியிருப்பவை யாவும் எள்ளளவும் பட்சபாதமின்றி, தீர்க்க சிந்தனையின் பயனாக அடையப்பட்ட முடிவுகள் என்பதை வாசகர்களுக்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.”

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சுவாமிநாதன்]

இப்போது நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புவதெல்லாம், இராஜாஜி அவர்கள் சொன்னதற்காக சுயாட்சி கேட்கிறோம் என்பதல்ல; விடுதலைக் காகப் போராடாதவர்கள் சுயாட்சி கோரினால், அது பிரிவினைக் கருத்து. நேற்று பிரிவினையைக் கேட்டவர்கள் இன்றைக்கு அதை விட்டு விட்டு சுயாட்சி கேட்டாலும் அதையும் பிரிவினை என்று சொல்லுகின்றீர்களே. இராஜாஜி அவர்கள் என்ன கேட்கின்றார்கள்? யார் இராஜாஜி? நமக்குத் தெரியும் அவர் யார் என்று. அவரது தேச பக்தியை யாராவது எள்ளளவுக்காவது சந்தேகப்பட முடியுமா? இன்னும் சொல்லப்போனால் விடுதலைக்குப் பிறகு எழுதி முடிக்கப்பட்ட நமது அரசியலுக்கே கவர்னர்-ஜெனரல் என்ற அந்தஸ்தில் இருந்து அதற்குக் கையெழுத்திட்டவர், அந்தச் சட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தவர்—சொல்லுகின்றார் இந்தக் கருத்துக்களை.

திரு. டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் இந்த அரசியலைப் படைத்த கர்த்தாக்களிலே ஒருவர்.

(4-50 பிற்பகல்)

அவர் சொல்லுகிறார்—“டெல்லிக்குக் காவடி எடுப்பதாகக் கூறப்படும் புகாரில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. [இது, அவர் சொன்ன காலத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கொடுத்து வந்த கோஷம், டெல்லிக்கு மாநில அரசு காவடி எடுத்து வருவதாக.] மாநில-மத்திய அரசுகளிடையே அதிகாரங்களைப் பங்கிட்டு செய்தபொழுது இருந்த நிலை இப்பொழுது இல்லை. பிராத்தியட்ச நிலைமையில் புதிய சங்கடங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றைப் போக்க மாநில அரசுகளுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்க வேண்டும். இதற்காக அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவது அவசியம்.”

இது 6-5-1962-ல் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி உறுப்பினர் கூட்டத்தில் டி.டி.கே. பேசியது. அந்தச் சட்டத்தை எழுதியவரே திருத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்.

நம்முடைய மதிப்பிற்கும் பெருமைக்கும் உரிய காமராஜர் சொல்கிறார் :

“மத்திய சர்க்காரில் ஒரு கட்சி ஆட்சி, மாநிலத்தில் வேறு கட்சிகளின் ஆட்சி என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை ஏற்படும் என்பதை இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. [அது அவர்களிடமிருந்த குறைபாடு.] இன்று அந்தப் புதிய நிலை உருவாக்கப்பட்டபடியால் மத்திய-மாநில உறவு பற்றியும் அதிகாரம் பற்றியும் நிர்ணயிப்பது அவசியம். எனவே, முதலமைச்சர்கள்

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

மாநாட்டை பிரதமர் இந்திரா காந்தி உடனடியாகக் கூட்டி இதுபற்றி முடிவு எடுக்க வேண்டும். 1972 தேர்தலுக்குப் பின்னால் மத்தியில் காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்படுமா அல்லது கூட்டாட்சி ஏற்படுமா என்று இப்பொழுது கூற முடியாது. எனவே, மத்திய அரசு—மாநில அரசுகள் உறவு பற்றி இப்போதே பேசி முடிவு எடுக்க வேண்டும். இல்லையேல் தேசத்திற்கு பெரும் ஆபத்து ஏற்படும்”.

17—3—1969 அன்று காங்கிரஸ் கட்சி மிளவுபடாத காலத்தில், சென்னை தேனம்பேட்டை காங்கிரஸ் திடலில் நடைபெற்ற தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் பேரவைக் கூட்டத்தில் பேசி பத்திரிகைகளில் வெளியானது.

இன்று அவருக்கு டில்லி ஆட்சி மீது செல்வாக்கில்லை. ஆகவே, முன் அவர் சொன்னதை வைத்து இன்று நான் அவரைக் குறைத்துப் பேசவில்லை. தேசபக்தர்கள்—தேசியவாதிகள் என்று நண்பர் திரு. சக்தி மோகன் அவர்கள் சொன்னாரே, அந்த வட்டாரம்கூட மாநில சுயாட்சிக்கு ஆதரவு தெரிவித்திருக்கிறது என்பதைக் காட்டவே இவ்வளவும் சொல்கிறேன். பிரிட்டிஷ்காரன் நம்மை எப்படி ஆண்டுகொண்டிருந்தான் என்பதை வேதனையோடும் துக்கத்தோடும் சொல்கிறேன்.

இந்தியாவின் சுதந்திரம் என்பதே மாகாணங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்று பிரிட்டிஷ்கார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுதான் நாட்டின் சுதந்திரம் என்ற கருத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள். மிண்டோ—மார்லி ரிபார்ம்ஸ் என்று முதலில் கொடுத்தார்கள், மத்திய அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குச் கொடுப்பது என்பதாகும். அதன் பிறகு மாண்டேகு—செம்ஸ்போர்டு ரிபார்ம்ஸ் என்று கொண்டு வந்தார்கள். இது மேலும் மத்திய அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தது. பிறகு 1935-ம் ஆண்டு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். இது, இன்னும் மத்திய அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த 1935 ஆம் ஆண்டு சட்ட அரங்கேற்றம் நடைபெற்றபோது வைசிராய் சொன்னார், “முழு அளவுக்கு மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி கொடுப்பதுதான் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருடைய கொள்கையாகும்” என்று.

1946-ம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் கேபினெட் மிஷன் வந்தபோது வெளிநாட்டு உறவு, பாதுகாப்பு போக்குவரத்து—சங்கங்கூட இல்லை; நாணயச் செலாவணி கூட இல்லை—இந்த மூன்றையும் மத்திய அரசுக்கென்று விட்டு விட்டார்கள். அப்பொழுது மௌலானா அபுல் கலாம் அஸாத் அவர்கள் எழுதிக்கேட்டார்கள், “அன்னிய உறவு என்றால், அதிலே வாணிபம் உண்டா” என்று. அதை உங்களுக்குள் பேசிப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

என்று சொல்லி விட்டார்கள். அன்னிய அரசியல் உறவைத்தான் நாங்கள் நினைத்தோமே தவிர, வாணிபம் மாநிலங்களுக்கா மத்திய அரசுக்கா என்பதைப் பேசி முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இன்னும் அவர்கள் சொன்னார்கள். மத்திய அரசுக்குக் கிடைக்கின்ற—குறிப்பாக போக்குவரத்து மூலம் கிடைக்கிற—வருவாய் போதாதென்றால், மாநிலங்களிடம் மானியம் பெறலாம் என்றார்கள். இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கம் மாநிலங்களுக்கு மான்யம் கொடுக்கும் பழக்கம் இருக்கிறது; அதற்கு மாறாக, மாகாணங்களிடம் வந்து மத்திய அரசு மான்யம் கேட்கின்ற நிலைமை வந்தால், அப்போதுதான் மான்யம் கேட்பதனுடைய நிலைமை எவ்வாறு இருக்கும் என்பது மத்திய அரசுக்குப் புரியும். அந்தக் காலத்தில் நம்முடைய சிற்றரசுகள் கொடுக்கின்ற கப்பத்தைத்தான் பேரரசுகள் செலவழித்தது உண்டு. நான் மத்திய அரசை பயமுறுத்த விரும்பவில்லை.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சி, படிப்படியாக சுயாட்சியளித்து வந்து, 1946ல் முழு அளவு சுயாட்சி மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறியது.

நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களுக்கு மிக வேதனையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்; நான் உங்களுோடு சேர்ந்து பாடுபட்டவன். நான் பிறந்து, எனக்கு புத்தி தெரிந்த நாளிலிருந்து தமிழை நேசித்து வருகிறேன். “பிறந்து மொழி பயின்ற நாளெல்லாம் சிறந்து உன் சேவடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன்” என்று தெய்வத்திடம் கூறுகிறார் காரைக்கால் அம்மையார். நானும் பிறந்து, பின் மொழி பயின்ற நாள் முதற்கொண்டு, தமிழ் அன்னையின் சேவடியே சிந்திக்கப் பெற்றேன். ஆகஸ்டுப் புரட்சியில், ஈடுபட்டு, மத்திய மாநிலச் சிறையில் இருந்தேன். அப்போது, 14 ஜூன் சம்பளம் பெற்ற அச்சகத் தொழிலாளியாக பரம ஏழையாக இருந்தேன். ஏழ்மைக்குரிய அந்தத் தொழிலையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, வயது வந்த ஒரே தங்கையையும், இளம் தம்பியையும், வயது முதிர்ந்த பெற்றோரையும் ஆண்டவனே காப்பாற்றட்டும் என்று சொல்லி விட்டு விட்டு, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களோடு சேர்ந்து சிறை புகுந்தேன். நான் இருந்த சிறையில் மின்சார விளக்குகள் இல்லை; மின்சார விசிறிகள் இல்லை. 120 டிகிரி வெய்யில் காய்கின்ற இடம். குளிரிலும் வெய்யிலிலும் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டு, ‘பாரா உஷார், பாரா உஷார்’ என்ற மராட்டிய மொழியில் காவலர் போடும் சப்தம் கேட்கும். அந்த நேரத்தில் வயிற்று வலியோடு நித்த நித்தம் போராடிக்கொண்டு அந்தச் சிறையில் துணிவுடன் இருந்தேனென்றால் எப்படி முடிந்தது?

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றால் நமது தமிழ்நாடு சுயாட்சி பெறும், இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றால், நமது தாய்நாடு தமிழ்மொழியில் ஆளப்படும், ஆட்சி தமிழில் நடத்தப்படும், “கடை மகனான கந்தப்பனும் கண் விழித்து,

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

பள்ளத்தில் விழுந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழி பெற்று கலை விளக்கம் என்றால் சுடரால் கண்விழித்துப் பதவி கொள்வார்” என்று பாரதி சொன்னானே, அதை நினைத்தேன். தமிழ் மொழியில் ஜூளப்பட வாய்ப்பு கிடைக்கும்; அச்சகத் தொழிலாளியான அடியேனுக்கும் கூட விமோசனம் கிடைக்கும் என்று எண்ணினேன். அந்த எண்ணத்தின் மீது ஆணையிட்டுக் கேட்கிறேன், இதுதானா நாம் கேட்ட சுதந்திரம்? இதற்குத்தானா நாம் பாடுபட்டோம்? விரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் சுதந்திரம் கேட்டது பாஞ்சாலம்குறிச்சிக்குத்தான்! அந்த சுதந்திரம் இந்தியா பூராவிற்கும் வளரட்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் கேட்டான், ஜான்ஸி ராணி சுதந்திரம் கேட்டது ஜான்ஸி சமஸ்தானத்திற்கு மட்டும்தான். தாந்திய தோப்பேயும், நானாவும் சுதந்திரம் கேட்டது, அவர்கள் இழந்துவிட்ட மஹராஷ்டிரத்தைக் கைப்பற்றத்தான். திப்பு சுல்தான் போராடியது மைசூர்-கன்னட ராஜ்யத் தைக் காப்பதற்குத்தான்.

சுதந்திர இயக்கம் எப்படி வளர்ந்தது? “வங்கம் வங்காளியர்களுக்கே” என்பதில்தான் பிறந்தது. வங்காளத்தை கர்சான் இரண்டாகத் துண்டாடிய போது “வங்கம் வங்காளியர்களுக்கே, அதைத் துண்டாடாதே” என்று தேச பக்தர்கள் சொன்னார்கள். மொழிவழி இன உணர்ச்சியோடுதான் சுதந்திரப் போரில் இளைந்தது வங்கம்.

இன்னும் என்ன நடந்தது? காங்கிரஸ் கட்சி மொழிவாரியாக மாகாணங்களைப் பிரிப்பதில் கவனம் செலுத்தியது. சுப்பிரமணிய பாரதியார் சொல்கிறார்—சுதந்திர நாட்டை கவிஞர் கற்பனை செய்து பார்க்கிறார்; தாயின் மணிக்கொடி பறக்கிறதாம்; ஆம், அவர் கற்பனையில் பார்க்கிறார். தாயின் மணிக்கொடி பறக்கிறது! அந்தக் கொடியின் நிழலிலே, இந்திய ராணுவம் அணி அணியாக நிற்கிறதாம். அது இந்து அணி, இஸ்லாமியர் அணி, சீக்கியர் அணி, கிறித்தவர் அணி என்று நிற்கிறதா? இல்லை. ஐயர் அணி, அய்யங்கார் அணி, முதலியார் அணி, நாடார் அணி என்று நிற்கிறதா? இல்லை. வடக்கு அணி, தெற்கு அணி, மேற்கு அணி, கிழக்கு அணி என்று நிற்கிறதா? இல்லை. அது எப்படி இருக்கிறதாம்? சேந்தமிழ்நாட்டு பொருநர்; சேர்த்த வீரர், சிந்தை துணிந்த தெலுங்கர், கன்னட வீரர், பஞ்சநதத்துப் பிறந்தோர்; முன்னர் பார்த்தன்முன் பலர் வாழ்ந்த நன்னாட்டார், துஞ்சம் பொழுதினும் தாயும் பதத்தொண்டு நினைத்திடும் வங்கத்தினோர்—என இனவாரி அணி வகுத்து நிற்கிறார்களாம்? “சரி அந்தக் காட்சி ஓர் ஆனந்தம் அன்றோ” என்கிறார் கவிஞர் ராணுவத்தை மொழிவாரி இனங்களாகப் பிரித்து சுதந்திரக் கொடியின் கீழ் நிறுத்துகிறார்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

பாரதி. யாரோ கேட்டது போன்று அவருடைய இதயத்தில் எதிரொலி எழுகிறது. இவ்வாறு மொழிவாரி ராணுவத்தை அமைத்தால் நாடு அழிந்து விடாதா, இவ்வெறியாட்களை நம்பலாமா? என்று யாரோனும் அவரைக் கேட்டிருக்கலாம். அவர்களுக்கு பாரதியார், “நம்பற்குரியர் இவ் வீரர், தங்கள் தல்லுயிர் சுந்தம் இக்கொடியினைக்காப்பர்” என்கிறார்.

டெல்லியில் இருக்கின்றவர்களுக்கு மாநிலங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் குணம் இல்லை என்று சொன்னால், டெல்லியில் இருக்கின்றவர்களுக்கு ஏகாதிபத்தியப் போக்கு இல்லை என்று சொன்னால், என்னுடைய இன உணர்ச்சிக்கு, அவர்கள் எதிரியில்லை என்று சொல்லட்டும். அவர்கள் தேச பக்தியை நான் நம்புகிறேன். அவர்கள் எங்களுடைய இன உணர்ச்சியை தேசபக்தியை மதிக்கட்டும்; நம்பட்டும்.

இப்பொழுதுள்ள பிரச்சினை ஸ்டேட்—சென்ட்ரல் ரிலேஷன்ஷிப் அல்ல—அதாவது, மைய—மாநில உறவுப் பிரச்சினை அல்ல. இது, மொழிவாரி தேசிய இனங்களின் உரிமைப் பிரச்சினை. நண்பர் கு. மா. பாலகப்பிரமணியம் நேற்று இங்கு சொன்னது போல், சுயாட்சி கேட்டது மொழிவாரி தேசிய இனங்களுடைய பிறப்புரிமையாகும். இந்தியாவில் ஏதேனும் ஒரு மொழி வழி இனம் சுதந்திரம் கேட்பதற்குத் தகுதி பெற்றிருக்கிறது என்றால், அது தமிழ் நாடாகத்தான் இருக்க முடியும். நாம் தமிழ்நாடு—தமிழ் மொழி—தமிழ் இனம் என்று சொல்லிக்கொண்டு பிறன்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. ராஜ ராஜ சோழன் காலமல்ல இது. கரிகால் வளவன் காலமல்ல இது. ராஜேந்திரன் காலமல்ல இது. எனக்கு விளங்குகிறது. அதனாற்ருன் நாமே விரும்பி சில அதிகாரங்களை மத்தியில் வைக்கிறோம். அதுதான் ஒருமைப்பாட்டிற்காக நாம் கொடுக்கின்ற விடை. “சீனம் மிகசமயவற்கம் இன்னும் தேசம் பலவினம் சென்றோடி அங்கு கங்கள் புலிக்கொடி, மின் கொடியும் சால்புற கண்டவன் தாய்நாடு, விண்ணை இடிக்கும் தலை இமயம், எவின் வெற்பை அடிக்கும் திறனுடையார், சமர் பண்ணிக் கலிங்கத்து இருள் எடுத்தார், தமிழ் பார்த்திபர் நின்ற தமிழ்நாடு”, “செந்தமிழ் நாடெனும் போதிவிலே, இன்பத் தேன் வந்து பாடியது காதிவிலே” என்றெல்லாம் பாரதியார் பாடினார். தமிழ்நாட்டின் தனித்த குரலா என்றால், அல்ல; பல மாகாணங்களையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வரலாற்றுச் சிறப்பைச் சொல்கிறார். உலகாண்ட பரம்பரையைச் சொல்கிறார். எதிர்க்கட்சித் தலைவரையும் இணைத்தே சொல்லுகிறேன். அவர் சரியாகத்தான் இருக்கின்றார் என்ற நம்பிக்கையில்தான் சொல்கிறேன். நாம் சரித்திரத்தால் மட்டுமல்ல, நில அமைப்பாலும் தென்கொடியில் இருக்கின்றோம். ஆகவே, மத்திய ஆட்சி நமக்கு நெடுந்தொலைவில் இருக்கிறது.

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

ஒன்றை உங்களுக்கு நினைவிடக்கிறேன். யாரையும் குறை கூறவேண்டுமென்று இதை நான் சொல்லவில்லை. டெல்லி செக்ரட்டேரியட்டுக்குள் துழைந்தால், அங்கே அயல்நாட்டில் இருப்பது போன்று தோன்றுகிறது. மதிப்பிற்குரிய சித்ரா நாராயணசாமி, நண்பர் திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் போன்றவர்களுக்கு வேண்டுமானால் டில்லியிலுள்ள அவர்களைப் புரிந்து கொள்ள வசதியாக இருக்கும். தாய்மொழியையே—தமிழையே நம்பியுள்ள என்போன்றோர், டெல்லி வீதிகளில் உலாவினால், மாஸ்கோ, பாரிஸ் வீதிகளில் உலாவுவது போன்ற உணர்வுதான் ஏற்படுகின்றது. பாரிஸுக்கும் டெல்லிக்கும் எந்த விதமான வேற்றுமையும் தெரியவில்லை. இந்தத் தன்மையைத்தான் நம்முடைய கூட்டாட்சியில் நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. உத்தரப் பிரதேசத்திலிருந்து வருகிறவர்களிடமும், ஹரியானா, மத்தியப் பிரதேசங்களிலிருந்து வருகின்றவர்களிடமும் அந்த டெல்லி செக்ரட்டேரியேட்டில் இருக்கின்ற சாதாரண சிப்பந்திகள் மற்றும் தலைமை அதிகாரிகள் உணர்வு பூர்வமான உறவைக் காட்டுகிறார்கள். அந்த உறவு நம்மிடம் அவர்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை. இது பிறப்பு வழியால் ஏற்படுகின்ற வேற்றுமை. ஆகவே, அதிகாரப் பங்கிட்டுன் மூலமாகத்தான், இதைச் சமாளிக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(5-00 பிற்பகல்)

நேற்றுக்கூட நண்பர் திரு. அப்துல் வகாப் சொன்னது போன்று காங்கிரஸ் அல்லாத ஒரு கட்சியின் ஆட்சி இங்குதான் நடக்கிறது, வேறு கட்சிகளின் துணை இல்லாமல்! ஆகவே, எதிர்க்கட்சி ஆட்சி உள்ள மாநிலம் சுயாட்சிக் குரலைக் கிளப்புகிறது. இனி ஆட்சிக்கு வருகிற எதிர்க்கட்சிகளெல்லாம் இப்படித்தான் கிளப்பும் என்பதற்கு இதுவே அத்தாட்சி. ஆக, 'மற்ற மாநிலங்களிலெல்லாம் கேட்கவில்லை, நீங்கள் ஏன் கேட்கிறீர்கள்?' என்பதிலே என்ன நியாயம் இருக்கிறது? எப்படி ஆளுகிற காங்கிரஸ் கட்சியிடமுள்ள மாநிலம் கேட்க முடியும்? அரிசி கேட்டதற்கே மத்திரி சபை கவிழ்ந்து விட்டதே குஜராத்திலே. இதை நான் சொல்லவில்லை, குஜராத் முதல்வர் சொன்னார். கட்சிக் கட்டுப்பாடு மூலம் மத்திய அரசின் பயமுறுத்தல் இல்லாத மாநிலம் இது. ஆகவே இங்கு சுயாட்சி உணர்ச்சி பிழித்துக் கொண்டு வருகிறது.

இன்னொன்று; ஏறக்குறைய நாம் சோஷலிசத்தைக் கொள்கையளவில் ஒப்புக்கொண்டு விட்ட காலம் இது. நான் கேட்கிறேன். மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கிற நிலையில் சோஷலிசம் வரும் என்று சத்தியமாக நம்ப முடியுமா? இதுபற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். தலைவர் திரு. காமராஜர் அப்படி நம்புகிறாரா? அங்கே மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டு, லைசென்ஸும் பர்மிட்டுகளும் இந்தியா முழுவதற்கும் ஒரு சிலரிடம்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்]

கொடுப்பதென்றால், டாடா, பிரீலா, டால்மியா சட்டைப் பையில்தான் அவை போய்ச்சேரும். அதிகாரங்களை மத்தியில் குவித்ததன் விளைவு இது. தொழில் அதிகாரங்கள், வாணிப அதிகாரங்கள் ராஜ்யத்திற்கு மாற்றப்பட்டு விட்டால், உடனே சோஷலிசம் வந்து விடும் என்று நான் சொல்லவில்லை. பெரிய முதலாளித்துவம் கரைவதற்குத் தொடக்கமாக அது அமையக்கூடும். சோஷலிசத்தை உண்மையாக நம்புகிற யாரும் அதிகாரப் பரவல் முறையை, சுயாட்சி முறையை ஆதரித்தாக வேண்டும். அவர்கள்கூட எதிர்ப்பது சோஷலிசத்தில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்பதற்கு அடையாளம்.

ஆங்கில ஆதிக்கம் என் காலத்திலேயே அழிந்து போகுமானால், நான் சொர்க்கத்திற்குப் போவேன். என் வாழ்நாளில் ஆங்கில ஆதிக்கம் போகாது என்றால், அன்றை மொழிக்காகப் பாடுபட நான் மீண்டும் பிறப்பதற்கே விரும்புகிறேன். அந்தப் பிறப்பையும் தமிழ் நாட்டில் எடுப்பதற்கே விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலேயும் கலைஞருடைய தோழனாக இருந்து தமிழுக்கு வாழ்வு தேடுகிற நிலையையே விரும்புகிறேன். ஆங்கில ஆதிக்கம் எப்படிப் போகும்? அதுதான் பிரச்சினை. மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டதன் விளைவு மத்திய சர்வீஸ் வேலைக்குப் போவதற்கு அங்கே ஆட்சி மொழி எதுவோ அதை இங்குள்ள எல்லோரும் படித்தாகவேண்டியிருக்கிறது. ஆம்; கல்விக் கட்டம் முழுவதிலும் படித்தாக வேண்டும். மத்திக்கு யாஃ போவார், எந்த வேலைக்குப் போவார் என்பது தெரியாததால், கல்விக் கட்டம் முழுவதும் தாய் மொழி அல்லாத மத்திய ஆட்சி மொழியைப் படித்தாக வேண்டும். இன்று ஆங்கிலம் மத்தியில் ஆட்சி மொழியாக இருப்பதால், ஆங்கிலத்தைப் படிக்கிறோம். ஆங்கிலம் போய் இந்தியை மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்வதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது, அதையும் இங்குள்ள எல்லோரும் படித்தாக வேண்டும். நான் கேட்கிறேன். ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்து கல்லூரிப் படிப்பு வரை நம்மவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் படித்ததால் என்ன ஆனது? நம்முடைய சிவிவிசேஷன் மாறியது. நாம் ஐரோப்பிய நாகரிகத்திற்கு அடிமையாகிவிட்டோம். இந்த நிலையில் ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் இந்தி வருமானால்—ஹிந்தியர்களுக்கும் நமக்கும் நாகரிகத்தில் சிறிதளவு வேறுபாடு உண்டு என்பதை மறக்கவேண்டாம்—நாம் வடவர் நாகரிகத்திற்கு அடிமையாவோம். இந்தியை கீழ் மட்டத்திலிருந்து மேல் மட்டம் வரை கட்டாயப் பாடமாக படித்தாலொழிய, மத்திய சர்வீஸில் நம்மவர்கள் வேலைக்குப் போக முடியாது. இப்போது ஆங்கிலம் படித்து ஆங்கிலேயனோடு போட்டியில்லை. ஆங்கிலேயன் வெளியேறிவிட்ட பிறகு வடவரோடு இதிலே நாம் சமநிலையில் இருக்கிறோம். இந்தி வருமானால், இந்தி படித்த இந்திக்காரன் திறமையை இந்தி படித்த இந்திக்காரன் அல்லாதான் பெற முடியாது. இந்த நிலைமையில்

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1974 ஏப்ரல் 2]

இந்தி மத்தியில் ஆட்சி மொழியாக ஆகுமானால் அதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? நான், எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்களுக்கும் காங்கிரஸ் நண்பர்களுக்கும் ஒன்று சொல்லுகிறேன். தேச பக்தியில் ஊறிய நான் இந்தியை எதிர்ப்பதற்கு இதுதான் காரணம். ஆங்கில ஆதிக்கம் தமிழகத்தில் இன்றே அகற்றப்பட வேண்டுமென்று சொல்கிற நான், மத்தியில் மட்டும் ஆங்கிலம் ஒரு இடைக்காலத்திற்கு இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம் இதுதான். கல்வியின் எல்லா கட்டங்களிலும் இந்தியைக் கட்டாய பாடமாக ஆக்கி, அதன் ஆதிக்க நிலையை ஏற்பதுபற்றி என்னால் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை.

மத்தியில் அதிகாரங்களைக் குவித்திருப்பதால் என்ன ஆகிறது? அங்கு உத்தியோகங்களும் குவிந்திருக்கின்றன. மத்திய ஆதிக்கத்திலிருந்து மாநிலத்திற்குத் திரும்புகிற அதிகாரங்கள் இந்தி மண்டலத்திலிருந்து, அல்லது இங்கிலீஷ் மண்டலத்திலிருந்து தமிழ் மண்டலத்திற்கு வருகின்றன. பாதுகாப்பு, போக்குவரத்து, அயல்நாட்டு உறவு இந்த மூன்றுதான் மத்தியில் என்றால், அப்புறம் அங்குள்ள உத்தியோகங்கள் எவ்வளவு என்று தூரதிரும்புக் கண்ணாடியால் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கிறபோது மொழிப் பிரச்சினை நிருவதற்கும் சுயாட்சிதான் வழி என்பதை நாம் மறந்து விட வேண்டாமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்றைச் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நம்முடைய கிராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய பின்னர் என்ன செய்யப்போகிறது? அது எனக்குத் தெரியவேண்டும். தீர்மானம் அங்கு—பேரவையில் நிறைவேற்றி விட்டோம். இங்கும் நிறைவேற்றப் போகிறோம். இதற்கப்புறம் என்ன நிலைமை? கொள்கை ரீதியில் கூட மத்தியிலுள்ளவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். அதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. பிரச்சாரம் வேண்டுமென்று முதல்வரவர்கள் சொன்னார்கள். அவர் கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நாளைக்குச் சென்னையில் மயிலையில் நானும் கலைஞரும் பேசுகிறோம்—மாநில சுயாட்சிப் பிரச்சாரம்தான். ஒன்றை மறந்து விடவேண்டாம். அதாவது, இந்த விஷயத்தில் நாம் போதிய அளவு பிரச்சாரம் செய்திருக்கிறோம். எனக்கு முந்தியே நீங்கள் பிரச்சாரம் தொடங்கியீர்கள். நீங்கள் பிரிவினை கேட்ட காலத்திலும் கூட, மத்திய ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கிற அளவிலே மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிந்ததால் மக்கள் படுகிற வேதனைகளை விளக்கியிருக்கிறீர்கள். 1939 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அந்தப் பிரச்சாரம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. 'தமிழ் நாடு தமிழருக்கே' என்று தொடங்கிய நாளிலிருந்து பிரச்சாரம் செய்து வருகிறீர்கள். 'கிராவிட நாடு'

1974 செப்டம்பர் 37]

[திரு. ம. பொ. சிவசுரனம்]

திராவிடருக்கே' என்று மாறிய நாளிலிருந்து பிரச்சாரம் செய்திருக்கிறீர்கள். மாநில சுயாட்சியை ஏற்றுக் கொண்ட நாளிலிருந்தும் பிரச்சாரம் செய்து வருகிறோம். இன்னும் மாநில சுயாட்சிகோரும் வட்டாரத்திற்கு வெளியே இருக்கிற கட்சிகளும்—ஜெயப்பிரகாஷ், ராஜாஜி போன்ற தலைவர்களும்—இதைப்பேசி இதற்கு அகில இந்திய முக்கியத்துவம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். இவ்வளவுக்குப் பின்னும் நாம் இனியும் பிரச்சாரத்தில் தான் திற்போம் என்றால், எங்கோ சிக்கல் இருக்கிறதென்று நான் ஐயுறுகிறேன்—அச்சப்படுகிறேன். தெளிவு வேண்டும், முதல்வரவர்களிடமிருந்து—ஆளும் கட்சியிடமிருந்து—ஆட்சியிடமிருந்து. இந்தத் தீர்மானத்தில் கால வரம்பு வைத்து—அந்தக் கால வரம்பிற்குள் மத்திய ஆட்சியின் பதில் எங்களுக்குத் தேவை என்று கேட்டிருந்தால், நன்றாக இருந்திருக்கும். மத்திய அரசோடு மோதுகிறோம் என்ற பொருளில் இதை நான் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கிறோம் என்று பொருள். அவர்கள் விளக்கம் கொடுப்பதற்கு கால வரம்பு, அவகாசம் கொடுக்கிறோம் என்று பொருள். இப்போது என்னுகிறது? இதிலே இப்போது ஒன்றும் கானோம். முதல்வரவர்களைத் திரும்ப கேட்கிறேன். இது எதுவுமில்லாமல் இன்னும் பிரச்சாரம் தான் செய்துகொண்டிருப்போம் என்றால், முதல்வர் ஒன்றை மறந்து விடவேண்டாம். 1969 ஆகஸ்டிலே நான் பேரவையில் சுயாட்சித் தீர்மானம் கொண்டு வந்த நேரத்தில், அந்த மன்றத்தில் இருந்த எல்லாக் கட்சிகளும் ஆதரித்தன. காங்கிரஸ் கட்சி மௌனம் சாதித்தது. ஆதரிக்கவும் இல்லை. எதிர்க்கவும் இல்லை. ஆனால் இப்போது என்ன நடக்கிறது? அன்று ஆதரித்த கட்சிகள் இன்று மன மாற்றம் அடைந்து விட்டன. ஆக, நாம் நடவடிக்கை எடுக்க சாமதிப்பதனால், அது நம்மையே பல்ஹீனப்படுத்துகிறது என்பதை நாம் நடைமுறையில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் சாமதிக்க அவசியமில்லை, தேவையில்லை என்று எண்ணுகிறேன். முதல்வர் அவர்கள் சுதந்திரம் உள்ள கட்சிக்காரர். நான் தோழன்தான். என்றாலும் வராந்தாவில் தானே இருக்கிறவன். அவர்கள் மாளிகைக்குள்ளே இருப்பவன் அல்ல. சில நேரங்களில் கூப்பிடுகிறார்கள்; அப்போது உள்ளே போகிறேன். திரும்பி வெளியே வந்து விடுகிறேன். தி.மு.க.வினர் கடந்த ஆண்டு ஆகஸ்டு 19-ம் தேதி மாநில சுயாட்சி நான் கொண்டாடினார்கள். அப்போது, தாங்களே தான் கொண்டாடிக் கொண்டார்கள். நான் கூட நினைத்தேன். நம்மையும் விருந்தாளியாக அழைத்திருக்கலாமே என்று. லிமிடெட் நம்பர் வைத்து விருந்து நடந்தது போலும் என்று நினைத்துக்கொண்டு ஒரு விதமாக ஆறுதல் அடைந்தேன். செழியன் குழுவை நியமித்து, ராசமன்னார் குழு பரிந்துரை பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை தரச் செய்தார்கள். என்னையும் அந்தக் குழுவில் சேர்த்திருக்கலாம்—சேர்க்கவில்லை. எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது என்று

[திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்]

[1974 ஏப்ரல் 22]

எண்ணினார்களோ என்று நான் ஐயுற்றேன். கலைஞர் அவர்கள் அப்படி என்ன மாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். வேறு யாரோனும் சொன்னார்களோ என்று ஐயுற்றேன். செழியன் குழுவினராவது என்னை சாட்சியத்திற்கு அழைத்தார்களா என்றால், அதுவும் இல்லை. ராஜமன்னார் குழுவே என்னை சாட்சியத்திற்கு அழைத்திருக்கிற போது—முன்னாள் நீதிபதிகளே என்னை அழைத்திருக்கிற போது, செழியன் குழுவினர், ராசமன்னார் குழு பரிந்துரை பற்றி என்னுடைய கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, தங்கள் அறிக்கையைத் தயாரித்திருக்கலாம். இந்த அறிக்கை தயாரித்த பிறகாவது அதன் பிரதி ஒன்றை எனக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். இது வரை செழியன் குழுவின் அறிக்கை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. தாயும் சேயும் என்றாலும், வாயும், வயிறும் வேறு தான் என்பதில் உள்ள உண்மையை நான் உணர முடிந்தது. உங்களுக்கு ஆணை இடுகிற அதிகாரம் எனக்கு இல்லை.

யாரோ சொன்னார்களாம், “ம.பொ.சி.-யின் கொள்கையைக் கலைஞர் எடுத்துக்கொண்டார்” என்று. ஆணவம் இல்லாமல் மட்டுமல்ல -அடக்கத்தால் மட்டுமல்ல—சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்; இந்தத் தத்துவம் எனக்குச் சொந்தம் அல்ல. அகில உலகின் அரசியல் சாத்திரம்—சரித்திரம் இது. 1781-ல் அமெரிக்காவில் தோன்றிய சமஷ்டி சகாப்தம், பின்னால் விரிவடைந்து வருகிறது. நாடுநாடாக பலனி வருகிறது. அதற்காக ஒரு இயக்கத்தைத் துவக்கினவன் என்ற சிறப்பு எனக்கு இருக்கலாமேயொழிய, தத்துவமே எனக்கு ஏக போகமல்ல. கலைஞர் என் கையில் இல்லை. நான் கலைஞர் கையில் இருக்கிறேன். நான் கலைஞரை வேண்டுகிறேன்—அவரது ஆட்சியை வேண்டுகிறேன்; இந்தப் பிரச்சினையில் எப்படி வேண்டுமானாலும் என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

எங்கோ கிடந்த எளியவனாகிய என்னை அழைத்து வந்து செக்ரடேரியட்டில் ஓடி அறை எனக்குக் கொடுத்து (ரும் கொடுத்து), என்னை இங்கு வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்களை வேண்டுகிறேன்; நான் இப்படி நெடு நாட்கள் அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்க விரும்பவில்லை. அந்த அறையை விட்டு இந்த மாநில சுயாட்சிக்காக சிறைபுகவே விரும்புகிறேன். உங்கள் ராஜ்யத்தின் சிறைச்சாலைகளிலே எனக்கும் என் தோழர்களுக்கும் இடம் பார்த்து வையுங்கள்; அந்தச் சிறைச்சாலைகளில் திறந்து வையுங்கள் அறைகளை! இன்னொரு முறை இந்த எழைத் தொண்டன் நோயாளியாக உள்ள நிலையில் சிறையில் அடைப்பட்டு அங்கு உயிர் விடுவேனானால், எனது அஸ்திரீவிரந்த தோன்றுகிற பல லட்சக் கணக்கான தமிழ் வீரர்கள் மாநில சுயாட்சி தேட, என்னைவிட 19 வயது

1974 ஏப்ரல் 29]

[திரு. ம. பொ. சிவசுரவர்]

குறைந்தவரான கிணர் அவர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். அவர் சுயாட்சித் தமிழகத்தின் முதல்வராகவும், அல்லது சுயாட்சித் குடியரசின் தலைவராகவும் வருகிற வாய்ப்பை அவருக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு சிறைச் சாலையில் இடம் கொடுங்கள் என்று இரு கை கூப்பி வேண்டுகிறேன்; முடிவு உங்கள் கையில் இருக்கிறது. வணக்கம்.

* திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, முதலில் எனது திருத்தத்தைப்பற்றி ஒரு விளக்கம் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு முதல்வரவர்களின் தீர்மானத்தில் மூன்றாவது பாராவில் மாநில சுயாட்சி பற்றியும் ராஜமன்றர் குழு பரிந்துரைகள் மீதும் தமிழ் நாடு அரசு அளித்திருக்கும் கருத்துக்களை மத்திய அரசு ஏற்று மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலங்களில் சுயாட்சி கொண்ட உண்மையான கூட்டாட்சி முறை உருவாகும் அடிப்படையில் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று இம்மேலவை முடிவு செய்கிறது என்பதாகும். இதை தமிழ் நாடு கேட்கிறது. தமிழ்நாடு சட்டசபை தீர்மானத்தின் மூலம் கேட்கிறது. ஆகையினால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை திருத்த வேண்டுமென்பது அதுவரையில் கருத்து. அதற்குப் பதிலாக நான் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்தியாவில் இன்று 21 மாநிலங்கள் இருக்கின்றன. எனவே

(5-10 நிமிஷம்)

“அனைத்து மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்களைக் கொண்ட ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டி, இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அமலுக்கு வந்தபின், இன்றுவரை ஏற்பட்டுள்ள அனுபவங்களை மனத்திற்கொண்டு மாநிலங்களுக்கு அவைகள் செயல்படும் முறையில் ஏற்பட்டுள்ள குறைகள், சிக்கல்கள் என்னவென்று ஆய்ந்து, மாநிலங்கள் மேலும் செம்மையாகவும், திறமையாகவும் செயல்பட, இப்போதிருக்கும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்குள், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தாமலேயே என்ன மாறுதல் தேவை யென்றும், அவ்வாறு செய்ய முடியாவிட்டால், எந்த அளவிற்கு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று முடிவு செய்யவும், இதற்கென முதலமைச்சர்கள் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்ட வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு இவ்வவை பரிந்துரை செய்கிறது” என்று திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். இது சுற்றி வளைத்துச் சொல்லப்பட்ட தீர்மானமல்ல. ஒன்று, முதலமைச்சர்கள் அத்தனை பேரையும் கொண்ட மாநாடு, அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தாமலேயே நாம் கேட்கும் அதிகாரங்களைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படி ஒல்லியென்றால், அவசியமானால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தியாக வேண்டும். இதுதான் தீர்மானத்தின் கருத்து. அனைத் தலைவரவர்கள்

[திரு. கே. சாஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

சொன்னதுபோல், சுற்றி வளைப்பதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கப் படவில்லை. இந்தத் திருத்தமானது எங்களுடைய தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி 27-6-1971-ல் சென்னையில், காரியக் கமிட்டி கூடி போட்டிருக்கிற தீர்மானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. 1971 ஜூன் 27-ம் தேதி அடியிற்கண்டவாறு தீர்மானம் நிறைவேறியது. “கடந்த 21 ஆண்டுகளாக இந்திய அரசியல் சட்டத்தை செயல்படுத்தி வந்ததினால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை கருத்தில் கொண்டு மத்திய-மாநில உறவுகளாகிய நிதி பங்கீடு, மொழிப் பிரச்சினை, மத்திய-மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்கள் போன்ற பிரச்சினைகளைச் சுமுகமாகத் தீர்ப்பதற்கு பிரதம மந்திரி—மாநில முதலமைச்சர்களை அழைத்துப் பேசி இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு விரோதமில்லாமல் தீர்வு காண வேண்டுமென்று இக் கமிட்டி கருதுகிறது” என்று 1971-ம் ஆண்டில் ஒரு தீர்மானம் போட்டிருந்தோம். அதற்கு முன்பு அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டிகட ஒரு தீர்மானம் போட்டது. 1971 ஜூன் மாதம் 16-17 தேதிகளில் அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது. “அரசியல் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த காலம்தொட்டு, ஏற்பட்டுள்ள அனுபவங்களைக் கொண்டு மத்திய-மாநில உறவுகள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு மத்திய சர்க்காரும் மாநில அரசுகளும் அதனதன் துறைகளில் செம்மையாக செயலாற்றக் கூடிய வகையில் உறவுகளின் அடிப்படை அமைய வேண்டும்” என்ற கருக்கமான தீர்மானத்தைப் போட்டார்கள். அதை அனுசரித்துத்தான் தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியும், அதிகாரங்கள் பங்குலாக்கப்பட வேண்டுமென்று, அனுபவப்பட்டவர்கள், அந்தத் தீர்மானத்தைச் செய்தார்கள். ஆகவே எனது தீர்மானம், நாம் மட்டும் வலித்து நின்று கோருவதைக் காட்டிலும், அனைவரும் சேர்ந்து செயல்பட வேண்டுமென்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நாம் யார்? மத்திய அரசு எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதை இந்த விவாதத்தில் நாம் புகுமுன் கொஞ்சம் நன்றாக யோசித்துப் பார்ப்பது நலம். மாநில அரசு எந்த மக்களின் பிரதிநிதிகளாக சட்டசபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறவர்களால் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அதே மாதிரிதான் மத்திய அரசும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட பிரதிநிதிகளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அது ஏதோ மாற்றான் அரசு போன்று நினைத்துக்கொண்டு நாம் பேசுவது அழகல்ல. அதிலும் இப்போது அமைந்துள்ள மத்திய அரசு எப்படிப்பட்டது? இங்கு அமைந்துள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசுக்கு யார் ஒட்டுப் போட்டார்களோ, அவர்கள்தான் அவர்களுக்கும் ஒட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள். கூட்டாளிகளாக இருந்து, ஒரே தோழமைக் கட்சியாக இருந்து தேர்தலில்

1972 ஏப்ரல் 29]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

வெற்றி பெற்று வந்தவர்கள் இவர்கள். எந்த மக்கள் இந்த மாநில அரசுக்கு வேண்டிய ஆதரவையும், ஆக்கத்தையும் கொடுத்து, ஆட்சிபிடித்தில் அமர்த்தினார்களோ அவர்கள்தான் இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை மத்திய அரசுக்கு ஓட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. ஆகையால் பேசுபவர்கள் பலரும்—துணைத் தலைவர் உட்பட—அது மாற்றான் அரசு பேரலவும், இது நம் அரசு என்றும் தூண்டுவது போலப் பேசுவது நல்லதல்ல. ஆகவே இந்த இரண்டு அரசுகளும் வேறு என்று கருத்தில் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தால் மாறுபட்ட கருத்து இருக்கத்தான் இருக்கும். அதிகாரங்களை மாநில அரசுக்கு அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும்; இப்போதுள்ள அதிகாரங்கள் போதவில்லை என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. எந்தெந்த அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்பதைக்கூட பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, பிரச்சாரம் செய்வதானும் அல்லது தீர்மானம் போட்டுவிடுவதனால் மட்டும் முடியாது. நம்முடன் சேர்வதற்குப் பலர் தயாராக இருப்பார்கள். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கும்போது, எந்த மாநில அரசு வேண்டா மென்று சொல்ல இயலும்? நம் மாநிலத்தில் மாற்றுக் கட்சி ஆட்சி இருப்பதால், நமது முதல்வரவர்கள், நம் மாநில அரசு வழி காட்டட்டும். பிரதம மந்திரி இதை நிராகரிப்பவர்களாகத் தெரியவில்லை. பல உறுப்பினர்கள் ஏகாதிபத்திய ஆட்சி, ஏதேச்சாதிகார ஆட்சி நடக்கிறதென்று சொல்லுவது அவ்வளவு சரியல்ல. நமக்கு ஓட்டுப் போட்டவர்கள்தான், அவர்களுக்கும் ஓட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த எண்ணத்துடன்தான் அந்த அரசும் இருக்கும். அப்படி இல்லையென்றால், பிரதம மந்திரி அவர்கள் நம்முடைய முகலமைச்சருடைய கடிதத்திற்கு இம்மாதிரி பதில் எழுத வேண்டிய அவசியமில்லை. இங்கிருந்து இராஜமன்னார் குழு அறிக்கையை நமது முதல்வரவர்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, அதற்குத் தாமதமில்லாமல் பதில் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதில், “நீங்கள் சூன் 15-ம் தேதி அனுப்பிய கடிதம் கிடைத்தது. மந்திரி-மாநில உறுவுகள் ஆய்வுக் குழுவின் அறிக்கையின் நகல் ஒன்றைக் கடிதத்துடன் அனுப்பியுள்ளீர்கள். அறிக்கையின் பரிந்துரைகளை உங்களது அரசாங்கம் ஆய்வு செய்யுமென்று எண்ணுகிறேன். நிர்வாகச் சீரமைப்புக் குழுவும் இப் பிரச்சினை பற்றி ஆய்ந்துள்ளதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அக் குழு அளித்துள்ள அறிக்கை எங்களது ஆய்வில் உள்ளது. இது குறித்து உங்கள் அரசின் கருத்துக்களையும் அனுப்பி வைத்தால், அவற்றையும் சேர்த்து ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இவை முக்கியமான பிரச்சினைகள் என்பதால் எல்லா

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

முதலமைச்சர்களுடனும் இது குறித்து கலந்து ஆய்வு செய்ய எண்ணியுள்ளோம்” என்று 22—6—1971 அன்று எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். நம்முடைய முதலமைச்சருடைய கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, 7 நாட்களுள் இந்தப் பதிலை எழுதியுள்ளார்கள். அவர்களுடைய அந்தாங்க சுத்தியை நாம் சந்தேகிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நமது முதலமைச்சரவர்கள் அதுமாதிரி சந்தேகப்படவில்லை என்பதை அவர்களுடைய பேச்சு, அவர்களுடைய கருத்து இவைகளிலிருந்து நான் உணர்விறேன். பிரதம மந்திரியைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட, எந்தவிதச் சந்தேகமும் இல்லை யென்று கருதுகிறேன். ஆனால், அவர்கள் அவசரமாகக் கேட்ட கருத்துக்களை மூன்று ஆண்டுகளாக அரசு அனுப்பி வைக்காமலிருப்பதற்கு என்ன காரணம்? 22—6—1971-லே, ராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கையின்பேரில் உங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னால், நாம் மற்ற முதலமைச்சர்களைக் கலந்து, இந்த அவசரமான, முக்கியமான பிரச்சினைகளை ஆராய வசதியாக இருக்குமென்று அவர்கள் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதற்கு மூன்று வருஷங்களாக இந்த அமைச்சரவை என்ன செய்தது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். பெரிய தாமதத்தை நமது தமிழக அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இவ்வளவு ‘சிரியஸ்’ ஆக இதைப்பற்றி நினைப்பவர்கள், மூன்று ஆண்டுக்காலம் தாமதம் செய்திருக்க வேண்டியதில்லை. அதற்கு இப்போது என்ன அவசியம் ஏற்பட்டது? இவ்வளவு அவசரமாகச் செய்யாமல் இருக்கலாம். இப்போது இந்தச் சபை விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பேரவையில் ஏப்ரல் 20-ம் தேதி விவாதம் முடிந்தது. 21-ம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, அதற்கிடையில் மத்தியில் அமைத்த நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழுவின் அறிக்கையை அனுப்பி அதுபற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டிருந்தார்கள். அதுபற்றி அரசு ஆலோசித்து, இடையிலே அந்த அறிக்கையை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பிவிட்டது. அதற்குப் பிறகு இதை அனுப்பியிருக்கிறது.

(5-20 பிற்பகல்)

திரு. கே. ராஜாராம்: ஏப்ரல் 20-ம் தேதி வரையில் சட்டசபை நடந்தது. 21-ம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை. 22-ம் தேதி மேல்வைக் கூட்டம் ஆரம்பித்து விட்டது. உடனடியாக நாமும் விவாதத்தை எடுத்துக்கொண்டோம். நான்கு தினங்கள் நாம் அதைப்பற்றி ஆய்ந்து, பலவிதமான கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த நிலையில் மூன்று ஆண்டுகள் பொறுத்திருந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் இன்னும் 4 தினங்கள் பொறுத்திருந்து, இந்தக் கருத்துக்களையும் சேர்த்து மத்திய அமைச்சரவைக்கு அனுப்பியிருக்கக் கூடாதா?

1974 ஆகஸ்ட் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அதற்குள் அவசரப்பட்டு, கூடிய பிறகு, ஒரு அவையின் கருத்துக்களை மட்டும் அனுப்பி வைப்பது, முதல்வர் அவர்கள், அதுவும் இந்த அவையின் முன்னவர், அப்படிச் செய்யலாமா? அது நான் எதிர்பார்க்காத ஒன்று ஆகும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: பத்திரிகையில் உங்கள் பேச்சை மட்டும் போட்டு விடுவார்கள். பிறகு தனியாகச் சொன்னால் அதைப் போடாமல் விட்டு விடுவார்கள். குறுக்கிட்டுச் சொன்னால் இரண்டும் சேர்த்து வரும் என்று சொல்லுகிறேன். நான் ஒருவேளை அப்படி யாருக்கும் புரியும்படி சொல்லாமல் விட்டுவிட்டேனா என்பதும் தெரியவில்லை. தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு அதைப் பிரதமருக்கு அனுப்பி வைக்கவில்லை. நான் பிரதமருக்கு எழுதிய கடிதம்

“Dear Prime Minister,

I have pleasure in forwarding herewith for kind information, a copy of the white paper placed on the table of the Tamil Nadu Legislative Assembly on the views of my Government on State Autonomy and Rajamannar Committee's report. A copy of my speech made on the floor of the House on 16th April 1974 while moving the resolution on State Autonomy is also enclosed.

With kind regards”.

என்று கையெழுத்துப் போடும் அனுப்பியிருக்கிறேன். ‘ஒயிட் பேப்பர்’, தீர்மான வாசகம், முன்னவை ஆகியவைதான் அங்கிலத்தில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம், சபையில் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் அனுப்பப்படவில்லை. அவைகளெல்லாம் சேர்த்துத்தான் அனுப்பி வைக்கப்படும்.

திரு. கே. ராஜாராம்: மூன்று, 4 தினங்களாக வெளியிலும், பத்திரிகைகளிலும் இந்த சபைக்கு மதிப்பு இல்லாத முறையில், சில உறுப்பினர்கள் இந்த சபை இருக்க வேண்டுமா, இதை ஏன் கலைத்து விடக்கூடாது என்று பேசிக்கொண்டிருக்கின்ற நேரத்தில், இந்த அவையின் முன்னவர் அங்கே ‘டிஃபென்ட்’ பண்ணவேண்டியிருக்க, அங்கே சும்மா இருந்து விட்டதால் புறக்கணித்து விட்டார்களோ என்று எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் மட்டுமல்ல, ஆளுகட்சிக்காரர்களின் சார்பாகவும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அவைக் குரிய மதிப்பையும், பெருமையையும் முதல்வர் அவர்கள் உதாரணப்படுத்த ஆரம்பித்த விட்டார்களோ என்ற கவலையில் சொல்லுகிறேன்.

[1974 ஏப்ரல் 27]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இந்த விளக்கத்திற்குப் பிறகும் தாங்கள் தெளிவு அடைந்தீர்களா இல்லையா என்று கேட்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: ஆகவே இந்த அவையின் உரிமையையும் பெருமையையும் பாதுகாக்க வேண்டிய முதல்வர் இனிமேல் இம்மாதிரி ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன் . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இனிமேல் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், ஏதோ ஏற்பட்டதாக அர்த்தம் ஆகிறது. இப்போது தீர்மானத்தின் விவாதமும், ஒயிட் பேப்பரும் மட்டும்தான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு முக்கிய பிரச்சினை பற்றி ஒரு மாநிலத்தில் 5, 6 நாட்கள் விவாதம் நடத்துகிறபோது, அதுபற்றி பிரதமருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவது சிலாக்கியமானது என்பதற்காகத்தான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. தீர்மானம் மட்டும் தான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

திரு. கே. ராஜாராம்: அதோடு இந்த அவையைக் கலைத்து விடவேண்டுமென்று, எட்டாத கனி புளிக்கும் என்பது மாதிரி, அதற்காக அபேட்சகர்களைப் போட்டு, அவர்கள் அனைவரையும் இந்த அவைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று ஒட்டுக் கேட்டு, அது கிடைக்கவில்லை என்றவுடனே, இந்த அவையையே ஒழித்து விடவேண்டும் என்று, தனக்குக் கிடைக்காததைக் கொட்டிக் கவிழ்த்துவிடவேண்டும் என்று பேசுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அங்கே யார் பதிலளிக்க முடியும், தாங்கள் (முதல்வர்) தானே பதில் அளிக்க வேண்டும். முதலமைச்சர் சாங்களுக்கு முன்னவர், 'லீடர் ஆப் தி ஹவுஸ்', அவர்தான் பேசவேண்டும். அவர் பேசாமல் விட்டது எனக்குக் கோபம்தான். அந்தக் கோபத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: எதுவும் கேட்டுக் கொடுப்பதாக இருந்தால் தான் உடனே அறிவிப்பது வழக்கம். நான் மௌனமாக இருந்ததால் கலைக்க மாட்டேன் என்றுதான் அர்த்தம்.

திரு. கே. ராஜாராம்: அவையைக் கலைப்பதால் யாரும் நஷ்டம் அடையப் போவதில்லை. தாங்கள் 10 பங்கு நஷ்டம் அடைந்தால், முதலமைச்சர் அவர்கள் கட்சிக்கு 33 பங்கு நஷ்டம். இந்த அவையைக் கலைத்துவிட்டால் அந்த அவையில் உறுப்பினர்கள் ஆகிவிடுவோம். இந்த அவை மிகவும் நல்லது, சிறந்தது என்று பல பேரியலர்கள், மறைந்த முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். தீதானதாக, அமைதியான சூழ்நிலையில்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

நின்று விவாதித்து, கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்வதில் நமது மேலவையைப் பாராட்டிச் சொன்னார்கள். எந்த மாநில மேலவையைப் பற்றியும் கூறாமல், நம்முடைய மேலவை நன்றாக இருக்கிறது, கருத்துக்களைத் தெளிவாகத் தருகிறது என்று கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். இன்றுள்ள முதல்வர் அவர்கள் கூட பல தடவை சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த அவையை வேண்டாம் என்று ஒழித்து விடுவதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அது இருக்கும் வரைக்குமாவது, அதற்கு இருக்கின்ற மரியாதை, கௌரவம் காக்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு அந்த விஷயத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்திய அரசு என்றால் வேறு அரசு என்று யாரும் தவறாக நினைக்கக்கூடாது. இந்திய அரசு என்று சொல்லும்போது India, that is, Bharat shall be a Union of States. States இல்லையென்றால் இந்தியா இல்லை. The States and the Territories thereof shall be as specified in the *First schedule* மாநிலங்கள் எல்லாம் இதிலே இருக்கிறது. மாநில அரசை அமைப்பதற்கு எந்த மக்கள் ஒட்டுப்போட்டு அவர்களுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறார்களோ, அவர்கள்தான் ஒட்டுப் போட்டு மத்திய அரசையும் அமைக்கிறார்கள். இது வேறு அரசு, அது வேறு அரசு என்று எண்ணிக்கொண்டு, அதை ஏகாதிபத்தியம் என்றால் இதுவும் ஏகாதிபத்தியம்தான். மத்திய அரசை மாநிலங்கள் ஏகாதிபத்திய அரசு என்று சொல்ல ஆரம்பித்தால், மாநில அரசை பஞ்சாயத்து போர்டு, முனிசிபாலிட்டி போன்றவை ஏகாதிபத்தியம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிடும். அது சரியல்ல. ஜனநாயக ரீதியில் மக்கள் ஆட்சி இங்கேயும் அங்கேயும் நடைபெறுகிறது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்த இரண்டு ஆட்சிகளும் நமது அரசியல் சாசனத்தில் சொல்லப்பட்டபடி ஒன்றை ஒன்று அனுசரித்து ஒத்துழைத்து வேலை செய்தாலொழிய அரசியல் சட்டத்தை சரிவர அமுல்படுத்த முடியாது. ஆகையால்தான் அடிக்கடி கூடிப்பேசி, முதல்வர்கள் மாநாட்டை, தேசிய அபிவிருத்தி கவுன்சிலைக் கூட்டி கலந்து பேசுகிறார்கள். இந்த அதிகாரங்களைப் பற்றி ஒரு கூட்டத்தைக்கூட்டி விவாதித்து முடிவு செய்ய வேண்டும் என்றுதான் நான் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு முன்பு நமது அறிஞர்களை பல நாடுகளுக்கு அனுப்பி அந்தந்த நாடுகளின் அரசியல் சட்டங்களைப்பற்றி அறிந்துகொண்டு வரும்படி செய்தோம். அமெரிக்காவிற்கும், சோவியத் ரஷ்யாவிற்கும், கனடா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்கும் அவர்கள் சென்றார்கள். அந்த நாட்டு அரசியல் சட்டங்கள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்று பார்த்து கடைசியில் நமது சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. நமது நாட்டு அரசியல் சட்டம் மற்ற நாட்டு

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

அரசியல் சட்டங்களின் ஒரு கதம்பம்தான். இதில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக அபிப்பிராயம் சொல்லலாம். நாம் நினைப்பதைப் போன்ற தப்பிதம் இல்லை. அதுபற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் அபிப்பிராயம் கூற இடம் இருக்கிறது. இது ஒரு பெரிய சாசனம் போன்று துணைத்தலைவர் அவர்கள் இதற்கு வேண்டிய மரியாதை எல்லாம் கொடுத்துப் பேசினார்கள். அந்த மட்டில் அவரை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், அவர் பேசும்போது டெல்லிக்குச் சென்றால் அது ஏதோ இங்கிலாந்துக்குச் சென்றது மாதிரி, சோவியத் ரஷ்யாவுக்குச் சென்றது மாதிரி இருக்கிறது என்று பேசுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல. அங்கேயுள்ளவர்களுடைய மொழி தெரியவில்லை என்பதற்காக அவர்களை அந்தியர்களாகப் பாவிப்பது சரியல்ல. நமது திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கூட இங்கிலிஷ் மொழியைப் பொது மொழியாக, மற்ற மாநிலங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள இணைப்பு மொழியாக, மத்திய அரசும் மாநில அரசும் தொடர்பு கொள்வதற்கான மொழியாக வளர்க்க வேண்டும் என்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : 'கிராஜுவேட்ஸ்', பட்டதாரிகளுக்குத்தானே அது சாத்தியமாகும்.

திரு. கே. ராஜாராம் : பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்காதவர்கள் கூட அந்த மொழியைப் பழகிக்கொள்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : வேறு யாராவது தலைவருடைய இருக்கையில் அமர்ந்து, துணைத் தலைவர் அவர்கள் தங்களுடைய கருத்தைச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

(5-30 பிற்பகல்)

திரு. கே. ராஜாராம் : ஏனென்றால், இந்த மன்றத்தின் துணைத் தலைவரவர்களை உள்ளும் புறமும் நன்கு அறிந்தவன் நான். இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் கூடவே இருந்து, ஒரு நாளில்லை, இரண்டு நாட்கள் இல்லை, இரண்டரை ஆண்டு காலம் இரவும் பகலும் கூடவே இருந்து, அவர் உடம்பில் ஓடும் ரத்தத்தின் ஒவ்வொரு சொட்டும் என்ன என்பதை நான் அறிந்தவன். இரண்டு பேரும் அந்த அளவிற்கு சிறையில் ஒன்றாகவே இருந்தோம். அவர் சொன்னார்களே, 120 டிகிரி வெயில் என்று, அதிலும் வாடி வதங்கினோம், அதைப் போல பூஜ்யம் டிகிரி குளிரினாலும் அவதிப்பட்டோம், துன்பப்பட்டோம். இரண்டு ஆண்டுக் காலம். கடைசியில் ஆறு மாதம் முன்பாக அவர் தப்பித்துக்கொண்டு விட்டார் அந்தக் குளிரிலிருந்தும் வெய்யிலிலிருந்தும். தஞ்சாவூருக்கு வந்துவிட்டார், உடல் நலக் குறைவு காரணமாக. அந்த அளவிற்குச் சிரமப்பட்டோம். நாம்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

பெற்ற இந்த நாட்டின் சுதந்திரம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற அந்த ஒரு எண்ணத்தைத் தவிர என் போன்றவர்களுக்கு வேறு எதுவும் இல்லை. இருக்க முடியாது.

இன்று இந்தியா என்றால், உலகத்தின் கண்களுக்கு இந்திய அரசுதான் தெரியும். இதை முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்தியா என்றால் இந்திய அரசு. இந்த இந்திய அரசு பலவீனப்பட்டுவிட்டால் நிலைமை என்ன வாகும்? யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதை என்னால் சிந்தித்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. ஆகவே, இந்திய அரசு எந்தக் காரணத்தினாலும் பலவீனப்பட்டுவிடக்கூடாது. அதில் நாம் எல்லோரும் அக்கறையுடன் இருக்கத் தான் வேண்டும். அதே நேரத்திலே மாநில அரசுகளுக்கு கூடுதலாக என்னென்ன அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்பதை கூடிப் பேசி, பிறகு அவர்களிடமிருந்து கேட்டுப்பெற வேண்டும். நிர்வாகத்தைப் பொறுத்த வரையில், அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று கேட்பதில் தவறு எதுவுமில்லை, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று சொல்லுவதிலும் தவறு எதுமில்லை.

முதலமைச்சர் அவர்கள் உரையில், 1945 ஆம் ஆண்டு அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கட்சி, இந்திய மக்கள் முன் வைத்த காங்கிரஸ் தேர்தல் பிரகடனத்தில்

“இந்தியக் கூட்டாட்சி என்பது அதன் பல்வேறு பகுதிகளின்—விரும்பி இணையும் ஒன்றியமாக இருக்கவேண்டும். பகுதிகளுக்கு (அதாவது மாநிலங்களுக்கு) அதிக பட்ச சுதந்திரம் அளிப்பதற்காக எல்லோருக்கும் பொதுவான, முக்கிய அதிகாரங்கள் கொண்ட குறைந்த பட்ச அதிகாரத்தைக் கூட்டாட்சி (மத்திய) அரசுக்கும் தேவைப்படும் பகுதிகள் அதாவது மாநிலங்கள் விரும்பினால் ஏற்கும் பொதுவான அதிகாரங்கள் கொண்ட பொதுப் பட்டியலும் இருக்கலாம்”

என்று இருப்பதையும், பிறகு பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் 1947 ஆம் ஆண்டிலே அரசியல் நிர்ணய சபையில் முன் மொழிந்த தீர்மானத்தில்,

“இப்பொழுது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ள நிலப்பகுதிகளும், இந்திய சமஸ்தானங்களில் உள்ள நிலப்பகுதிகளும், வேறு வெளியில் உள்ள பகுதிகளும் இணைந்து சுதந்திர இந்தியாவாக விளங்கும். அரசியல் நிர்ணய சபை தீர்மானிக்கிறபடியான எல்லைகளைக் கொண்டோ அல்லது இப்பொழுதுள்ள எல்லைகளு

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

டனோ அவை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தனித்த சுயாட்சியுள்ள பகுதிகளாகச் செயல்படும். எஞ்சிய அதிகாரங்களும் (ரெஸ்டுவரி பவர்ஸ்) அப்பகுதிகளுக்கே அளிக்கப்படும்”

என்று இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டி, அது மட்டுமில்லாமல், பிரிந்து போகும் உரிமையோடு கூடிய மாநில சுயாட்சி இருக்க வேண்டும் என்பதும் அப்போது முடிவு செய்யப்பட்ட விஷயம் என்றும் குறிப்பிட்டு, பிறகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ‘இப்படிப்பட்ட தீர்மானங்களையும் தேர்தல் பிரகடனங்களையும் இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்குப் பிறகு மறந்துவிட்டார்கள். இவை மறந்துவிட்ட அல்லது மறைக்கப்பட்டுவிட்ட உண்மைகளாக ஆகிவிட்டன’ என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் உண்மை அப்படியல்ல. 1947 ஆகஸ்டுக்குப் பிறகு நாட்டிலே சில பகுதிகளில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் இந்த தேசத்தையே உலுக்கி விட்டன. ஜின்னா அவர்களுடைய பிடிவாதத்தினால் இந்தியா விற்கு ஏற்பட்ட பெரிய நஷ்டம், பாகிஸ்தான் பிரிந்தது, பிறகு பிரிவினையை அடுத்து 40 மில்லியன் மக்கள் அதாவது நான்கு கோடி மக்கள் அந்தப் பகுதியிலிருந்து இந்தியாவிற்குள் விரட்டப்பட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் சொத்து சுதந்திரங்களையெல்லாம் இழந்துவிட்டு, பிள்ளை குட்டிகளையெல்லாம் விட்டு விட்டு பலர் கொலைசெய்யப்பட்டு ஓடிவந்தார்கள். பலர் மதம் மாற்றப்பட்டார்கள். இப்படி தொல்லைக்குள்ளானவர்கள் போக பாக்கி மட்டும் 40 மில்லியன் அல்லது நான்கு கோடிப் பேர் இந்தப் பகுதிக்கு விரட்டப்பட்டு வந்தனர். அந்த அனுபவத்தின் மூலமாகத்தான் பிரிவினை என்று வந்தால் நாட்டிற்கு எவ்வளவு தீங்கு என்று எண்ணி, ‘பிரிந்து போகும் உரிமை’ என்ற அந்த வார்த்தைகளை எடுத்துவிட்டார்கள். அதோடு மாநில அரசுகளைக் காட்டிலும் மத்திய அரசு அதிக பலமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும் என்று செய்துவிட்டார்கள். அந்த அடிப்படையில் செய்த முடிவுகள் காரணமாக ஏற்பட்ட நிலைமைகள்பற்றி முதலமைச்சர் அவர்களும் நமது மேலவையின் துணைத் தலைவர் அவர்களும் தங்கள் கருத்துக்களைக் கூறினாலும், அதிக அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற பிரச்சினையை பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். கூடுதலான அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்கு எவ்வளவு பெற முடியுமோ அவ்வளவையும் பெறுவதில், அந்த முயற்சியிலே பரிபூர்ணமாக ஒத்துழைக்க காங்கிரஸ் கட்சி மட்டுமில்லை, பாருமே எதிர்க்க மாட்டார்கள். மாநிலங்களுக்கு உள்ள அதிகாரங்களைப்பற்றி புனராலோசனை செய்து அவை திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலே மாறுபட்ட கருத்து யாருக்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அடுத்தபடியாக 'மாநில சுயாட்சி' என்ற வார்த்தையைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 'மாநில சுயாட்சி' என்பதை நான் விளக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாதபடி, துணைத் தலைவரவர்களே ஐந்து நிமிஷம் அதைப்பற்றி பேசினார்கள். மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தம் வந்த காலத்திலே 1909-லே அப்போது ஆங்கிலேய அரசு 'இது மாநில சுயாட்சி' என்று சொல்லித்தான் அந்தச் சீர்திருத்தத்தைக் கொடுத்தார்கள். நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அடுத்தபடியாக, மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தங்கள் என்று வந்த காலத்திலும், 'இதுதான் மாநில சுயாட்சி' என்று சொன்னார்கள். அதைத்தான் 'ப்ரொவின்கியல் அடானமி' என்றார்கள் அப்போது. அதையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பிறகு 1935-ல் லைமன் கமிஷன் விஜயத்திற்குப் பிறகு, அப்போது இங்கிலாந்து நாட்டிலே வெளிநாட்டு காரியதரிசியாக இருந்த ஸாமுவேல் ஹோர் 'இந்திய அரசியல் சட்டம்' என்ற சட்டத்தைப் போட்டு, மாநில சுயாட்சி இதுதான் என்று சொன்னார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் இதுதான் மாநில சுயாட்சி என்று அதிகாரங்களைக் கூட்டிக் கூட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டே போனார்கள். கடைசியில் 1947-லே சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு இதுதான் மாநில சுயாட்சி என்று கொடுத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே மாநில சுயாட்சி இல்லை என்று சொல்லுவது சரியில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில், முதலமைச்சர் அவர்களுடைய வார்த்தைகளிலே பரிபூரண நம்பிக்கையோடுதான் பேசுகிறேன், அதிலே எந்தவிதமான வித்தியாசமும் இல்லை. ஆனால் அவருடைய வார்த்தைகளிலே மாற்று அர்த்தம் கற்பிப்பதற்காக வேண்டுமென்றே இப்படி இருப்பதைக் காட்டிலும், மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்று கேட்பதைக் காட்டிலும், மாநில சுயாட்சிக்கான அதிகாரங்கள் மாற்றியமைக்கப் படவேண்டும் என்று சொல்லலாம். அல்லது பரிபூரண சுயாட்சி வேண்டும் என்று சொன்னால் அது வேறு விஷயம். ஆனால் மாநில சுயாட்சி இருக்கும்போதே மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று சொல்லுவதிலேதான் அர்த்த பேதம் ஏற்படுகிறது என்பதைப் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)

எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள்பற்றி, ரெஸ்டுவரி அதிகாரங்கள் பற்றிச் சொன்னார்கள். இதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது கூட, முதன் முதலாக காங்கிரஸ் கொள்கையில் அப்படி இருந்தது. கான்ஸ்டிடியூஷனல் அஸெம்பிளியை ஆரம்பிக்கும்போது, ரெஸ்டுவரி பவர்ஸ் மாநிலங்களுக்குத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இருந்தது. அது ஏன் கைவிடப்பட்டதோ தெரியவில்லை என்றார்கள். இதெல்லாம் பாகிஸ்தானால் ஏற்பட்ட கஷ்டம்தான். நேற்றுக்கூட பாருங்கள், 'உடனே பிரிந்துபோகும் உரிமையோடுகூடிய மாநில சுயாட்சி

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

வேண்டும்' என்று சொல்லி முடிக்கிறேன் என்று உட்காருகின்றார் ஒரு அன்பர். இன்னும் அந்த வார்த்தைகளை விட்டபாடினல். இப்படிப்பட்ட தோழர்களை வைத்துக்கொண்டு பேசும்போது, முதலமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவுதான் இதிலே சுத்தத்தோடு பேசினாலும், தவறான கருத்துக்களை எப்படி வெளியே உண்டுபண்ணும் நிலைமை ஏற்படுகிறது என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே அப்படிப் பேசுகிறதை விட்டுவிட்டு, அதிக அதிகாரமுள்ள மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்று சொன்னால், வெளியே உள்ளவர்கள் அதைத் திருத்திக்கூறும் நிலை வராது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

(5-40 பிற்பகல்)

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவரவர்களே, அதிக சுதந்திரமுள்ள மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்று சொல்கிறார். நான் பரிபூர்ணமாக ஒத்துக்கொள்கிறேன். சுயாட்சியை விட மேலே போகிறார்.

திரு. கே. ராஜாராம் : அரசின் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் வாசகங்களைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தை சொல்லிக்கொள்கிறேன். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கோரும்போது, சட்டம் அமைதி குலையும்போதும், நிர்வாகச் சீர்குலைவு ஏற்படும்போதும், மத்திய அரசு தலையிட்டு சரி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்று நான் உரிமையுடன் சொல்லிக்கொள்ள முடியும். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இன்றல்ல, என்றைக்குமே நம்முடைய நிர்வாகத்திற்குத் துணைபுரியும் அதிகாரிகளும், உத்தியோகஸ்தர்களும் அவர்களுடைய திறமையைச் செவ்வனே காட்டி வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை இந்த தேசமே பாராட்டுகிறது. இந்திய நாடே பாராட்டுகிறது. நல்ல முறையில் நாம் ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். சட்டமும், அமைதியும் குலையும் நிலைமை நம்முடைய அண்டை மாநிலங்களில் ஏற்பட்ட அளவுக்கு இங்கே ஏற்படுமென்று எண்ணிப் பார்க்கக்கூட பயமாகவிருக்கிறது. அந்த மாதிரி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால்,—ஆந்திராவில் ஏற்பட்டது, குஜராத்தில் ஏற்பட்டது போன்ற விஷயத்திற்கு—அது இந்தத் தமிழ் நாட்டுக்கு கெட்ட பெயரைக் கொண்டுவந்து விட்டு விடும். அந்த மாநிலங்களிலே எல்லாம் கலவரத்தின் போது மனிதன் வீட்டை விட்டு வெளியே போக முடியவில்லை. வெளியே போனவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டுமே என்று பெண்டு பிள்ளைகள் அஞ்சுகொண்டிருந்தனர். அந்த மாதிரி ஒரு நிலை ஏற்படும் போது, மத்திய அரசுக்கு அதிகாரமில்லை என்று தீர்மானிக்கப்பட்டால், மாநில அரசுகள் யாரை எதிர்பார்ப்பது என்று கேட்கிறேன். ராணுவம்தான் மத்திய அரசுக்கு என்று கூறப்பட்டது. மத்திய அரசு பலமுள்ளதாக இருந்தால்தான், மாநில அரசுகளுக்கு உதவியாக இருக்க முடியும் என்பது என்னுடைய

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

கருத்து. அதே மாதிரி மாநிலங்களுக்கு இடையே கருத்து வேற்றுமைகள் மட்டுமல்லாமல், தகராறுகள் ஏற்படுகின்றபோது, அவற்றைத் தீர்த்துவைப்பதற்கு ஆற்றல்மிக்க ஒரு மத்திய அரசு இருத்தல் வேண்டும். நாம் ஒரு மாநிலக் கட்சி, ஆகையினால் மத்திய அரசில் நாம் அதிகாரத்திற்கு வர முடியாது என்ற எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, மத்திய அரசைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைப்பது சரியல்ல. நாம் மாநிலக் கட்சியானாலும், மத்திய அரசைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இரண்டுமே மக்களுடைய அரசுகள்தான். இரண்டு அரசாங்கங்களும் செவ்வனே நடைபெற வேண்டும். ஆகவே இம்மாதிரியான விஷயங்கள் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டியவைகள். இவற்றின் மீது ஒருதலைப்பட்டமாகத் தீர்ப்பு அளிக்க முடியாது. பேசித்தான் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எவரும் மோதிக் கொள்வதன் மூலம் நல்ல காரியங்களைச் சாதித்து விட முடியாது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

புலவர் ஓ. அறிவுடைநம்பி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, எல்லா மாநிலங்களிலும் மாநிலக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பாராளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அங்கு போனால், அங்கே ஆட்சி எப்படி நடைபெற வேண்டுமென்பதை விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, என்றைக்குமே மத்திய ஆட்சியைப் பிடிக்க மாட்டோம் என்ற எண்ணம் எந்த மாநிலக் கட்சிக்கும் நிரந்தரமாக இருப்பது தவறு என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். இதை அரசியல் நிபுணர்கள், அரசியல் வல்லுநர்கள் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்கள், திரு. டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்கள் கூறியுள்ள ஒரு கருத்தை இங்கே படித்துக் காட்டினார்கள். அதே போல் திரு. காமராஜர் அவர்கள் சொல்லியுள்ள கருத்து ஒன்றையும் படித்துக் காட்டினார்கள். மிகவும் தெளிவாக இருக்கிறது. என்றைக்குமே ஒரே கட்சி மெஜாரிட்டியாக வந்து விடுமென்று சொல்லிவிட முடியாது. மாநிலக் கட்சிகளாக இருக்கின்றவைகள் மத்திய அரசில் பொறுப்பு ஏற்க முடியவில்லை என்ற எண்ணம் இருக்கத்தான் செய்யும். பல மாநிலங்களில், அந்தந்த மாநிலக் கட்சிகள் ஆங்காங்கே ஆட்சிக்கு வருமேயானால், எந்த ஒரு மாநிலக் கட்சியும் தனித்து மத்தியில் ஆட்சிக்கு வரமுடியாத ஒரு நிலைமைதான் ஏற்பட்டுவிடும். ஆகவே மத்திய அரசை நாம் பலவீனப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமே இருக்கக்கூடாது. மத்திய அரசு பலமாகவிருந்தால்தான், இந்திய நாடு நல்ல நிலைமையில் இருக்க முடியும். இந்தியா என்பது ஒரு நாடு. மாநில அரசுகள் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதிகாரங்களை நிறைவேற்றி வருகின்றன.

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

மாநிலங்களுக்கு இப்பொழுது இருக்கின்ற அதிகாரங்கள் போதவில்லை என்றால், அதுபற்றி கூடிக் கலந்து பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். நிதி விஷயத்திலும், அதிக நிதி வசதிகள் தேவை என்றால், எல்லா மாநிலங்களுக்கும் அது தேவைப் படுகின்ற ஒரு நிலைமை இருக்கும்போது, கூடிப் பேசி அதையும் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். கரும்பு தின்ன யாரும் கூலி கேட்கமாட்டார்கள், எல்லா மாநிலங்களும் அதிகப் பணம் ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிக வருவாய் வேண்டுமென்று எல்லா மாநிலங்களும் விரும்பத்தான் செய்யும். நாம் தான் கேட்கிறோம், மற்றவர்கள் கேட்க மாட்டார்கள் என்று கருத வேண்டாம். ஆகையினால் இது மாநிலங்கள் அனைத்தும் கூடிப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும்.

திட்ட ஆணைக் குழு தனித்து இயங்க வேண்டும் என்று நம்முடைய மாநில அரசின் கருத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது சரியா என்று நான் கேட்கிறேன். மாநிலத்திற்கு என்று ஒரு திட்டக் குழுவை அமைத்திருக்கிறோம். அது தனித்து இயங்கி, அது இங்கே எந்த விதமான அபிவிருத்திகள் வேண்டுமென்று விரும்புகிறதோ அவைகளை அதுவே தீர்மானித்து, திட்ட அமைச்சரிடமோ, அமைச்சரவையிடமோ கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாமல் செயல்பட்டால், அதை மாநில அரசு ஏற்றுக்கொள்ளுமா? அதே போல் மத்திய திட்டக் குழு தனித்து இயங்க வேண்டும், மத்திய அரசுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இயங்க வேண்டும் என்று சொல்வது சரியா? சரியல்ல என்பது தான் என்னுடைய கருத்தாகும். ஒவ்வொரு மாநிலமும் தனியாக ஒரு திட்ட வாரியத்தை அமைத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்கின்ற நேரத்தில், மத்திய அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற திட்டக் குழு, மத்திய அரசாங்கத்தின் வருவாய் இனங்களைக் கருதி, அதற்குத் தகுந்தபடி திட்டங்களைச் செயல்படுத்தினால்தான், காரியங்கள் நல்ல முறையில் நடைபெறும். அந்தத் திட்டக் குழு மத்திய அரசுக்கு அப்பாற்பட்டு இயங்க வேண்டுமென்று சொல்வது என்றால், அதே போல் மாநில திட்டக் குழுவும் செயல்படுவதற்கு சம்மதிப்பார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, உயர்நீதி மன்றத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜுகளையும், சுப்ரீம் கோர்ட்டு ஜட்ஜுகளையும் ஜனாதிபதி நியமனம் செய்து வருகிறார். ஹைக்கோர்ட் நீதிபதிகளை மட்டும் மாநில அரசு நியமிக்கலாம், அது மத்திய அரசின் நியமனமாக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதையெல்லாம் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பொதுவாக மக்கள் இவற்றையெல்லாம் விரும்புவார்களா என்று பார்க்க வேண்டும். மத்திய அரசும் நம்முடைய அரசு என்ற கருத்து வந்தால்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

தான், இந்த மாதிரியான கூடிப்பேசும் எண்ணம் வரும். அது வேறு அரசு, அந்நியர் அரசு, அது நம்முடைய அரசல்ல என்ற கருத்து வருமேயானால், வித்தியாசமான எண்ணங்கள்தான் தோன்றும். உயர்நீதி மன்றங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்ற நேரத்தில், ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்பொழுது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தி, மாநிலத்திற்கு மாநிலம் உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகளை மாற்றலாம் என்று வழி செய்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற நிலைமையில், ஹைக்கோர்ட்டு ஜட்ஜுகள் நியமனம் மாநில அரசுக்கு வரவேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். உயர்நீதி மன்றம் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு மாநில அரசு தலையிடும் என்ற அளவுக்கெல்லாம் வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

* மாநிலச் சட்டம் ஒன்றினுடைய ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானதென்று உயர்நீதி மன்றத்திலெழுப்பப்படும்பொழுதெல்லாம், அந்த வழக்கை, மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நீதிபதிகளைக் கொண்ட—அவர்களில் ஒருவர் தலைமை நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும்—முழு நீதிபதி ஆயத்திடம் ஒப்படைப்பதற்காக உயர்நீதி மன்றத்தைக் கேட்டுக் கொள்வதற்கான உரிமையை மாநில அரசு பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட நீதிபதி ஆயம், சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவையும் ஆராய வேண்டும், அது தன்னுடைய தீர்ப்பினை வழங்கிய பின்னர், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானது

(5-50 பிற்பகல்)

என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அச்சட்டத்தின் பிரிவு எதுபற்றியும் வாதிடக் கூடாது என்று கூறியிருப்பதையெல்லாம் பார்த்தால், நீதிமன்றத்திற்கும் மாநில அரசுக்கும் தகராறு ஏற்படுமோ என்ற அச்சம் உண்டாகும் கருத்து படைத்ததாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதுபற்றி மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் சற்று எண்ணிப் பார்த்திருந்தால் இந்த 2, 3 வாக்கியங்களைச் சேர்த்திருக்க மாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய கருத்து. நீதிபரிபாலனத்தில் தலையிடக் கூடாது என்று அடிக்கடி தனியாகப் பேசும்போது அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீதி பரிபாலனத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாக அரசு இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை அவர் கூறியிருக்கிறார். இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், இப்படித் தான் செய்ய வேண்டுமென்று மாநில அரசு தாக்கீது கொடுக்கும்படியான ஹைக்கோர்ட்டு என்ன ஹைக்கோர்ட்டு என்று கேட்கிறேன். உச்சநீதி மன்றத்திற்கு அரசியல் சட்டத்தை வியாக்கியானம் செய்யும் வழக்குகளைத் தவிர வேறு அப்பீல்கள் உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

போகக் கூடாது என்று சொல்வது சரியா? அப்புறம் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு என்ன வேலை என்று கேட்கிறேன். இன்று தற்போது இருக்கிற ஹைக் கோர்ட்டில் உள் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய விருப்பு, வெறுப்புகளுக்குத் தக்கபடி தீர்ப்பானாலும் சுப்ரீம் கோர்ட் இருக்கிறதென்ற எண்ணம் மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைக் குலைத்துவிடக் கூடிய நிலையில் சொல்வது சரியா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நெருக்கடி நிலைமை நாட்டில் ஏற்படும்போது, போர் அல்லது ஆக்கிரமிப்பு குறித்து மட்டுமே கட்டளைகள் பிறப்பிப்பதற்கான அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் அனைத்து மாநிலக் குழுவின அனுமதியுடன் மட்டுமே அத்தகைய கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்படவேண்டும். கோர் ஏற்படும்போது மட்டும் மேலிருந்து கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்றால், உள் நாட்டுக் குழப்பம் ஏற்பட்டு நிர்வாகம் நடத்த முடியாத நிலை ஏற்படும்போது, மத்திய அரசு தலையிடாமல் அதை எப்படித் தீர்த்து வைப்பது? இந்த அதிகாரம் மத்தியில் வேண்டாமென்று சொல்லியிருப்பது மாநிலத்திற்கே நல்ல தல்ல. பந்தோபஸ்து அல்ல. பிரிவு 355 படி போர் அல்லது ஆக்கிரமிப்பின் போது மட்டுமே ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் பாதுகாப்பது மைய அரசின் கடமையாகும். சரி, உள் நாட்டுச் சண்டை அல்லது அரசியல் எதிர்க் கட்சிகளை வன்முறையில் ஒரு மாநில அரசு ஒடுக்க முற்படும்போது, மைனாரிட்டிகளைப் பாதுகாக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்போது, என்ன செய்வது? நடுவண் அரசு இருந்தால் பாதுகாக்க முடியும். தலையிட வேண்டாமென்றால் எப்படி? போர், ஆக்கிரமிப்பு இவைகளின் போது மட்டும் இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த மாதிரி நிலைமை ஏற்படும்போது கடவுள் தான் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆக, மைய அரசு வல்லமையுடன் இருப்பது மாநிலத் திற்கு நல்லது.

அடுத்து, நாடாளுமன்றத்தில் மாநிலங்களுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் இருத்தல் வேண்டும்; அதாவது, ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அதன் மக்கள் தொகை யாதாயினும் பிரதிநிதிகள் சம எண்ணிக்கையில் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது நியாயமா? துணைத் தலைவர் அவர்கள் தான் இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் 4 கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள், நம்முடைய பிரதிநிதிகள்

திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: மாநிலங்கள் அவை என்று தான் அதற்குப் பெயர். மாநிலங்கள் அவை லோக் சபா மாதிரி ஆனதல்ல. கீழே இருக்கிற லோக் சபைக்கு சொல்லவில்லை. மாநிலங்களவைக்குக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

1974 ஏப்ரல் 27]

திரு. கே. ராஜாராம் : துணைத் தலைவரவர்கள் முதலமைச்சரவர்களுக்குச் சப்பைக் கட்டு கட்டுகிற மாதிரி பேச வேண்டாம்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : முதலமைச்சரவர்கள் அவ்வளவு பலவீனமாக இல்லை. நானும் அவருக்கு சப்பைக் கட்டு கட்டுகிற அளவிற்கு வலுவாக இல்லை.

திரு. கே. ராஜாராம் : நமது மாநிலத்திற்கு ஒரு பிரதிநிதி, 50 ஆயிரம் மக்கள் கொண்ட மணிப்பூருக்கும் ஒரு பிரதிநிதி என்று சொன்னால் சரியா? சற்று ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இதையெல்லாம் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ கொடுத்து விட்டார்கள் என்று நிறைவேற்றுவதைக் காட்டிலும் இதைக் கொஞ்சம் பரிசீலனை பண்ண வேண்டும். மீண்டும் இதோடு விட்டு விடாமல் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். மாற்றிச் சொல்வதில் தவறு இல்லை. அரசியலைப்பற்றிச் சொல்லும்போது நேற்று நாம் சொன்ன கருத்தை இன்று மாற்றிக்கொள்வதில் தவறு இல்லை. ஆகவே இவைகளையெல்லாம் மறு பரிசீலனை செய்யவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

1950-ம் ஆண்டு மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டம், 1951-ம் ஆண்டு மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டம் ஆகிய 2 சட்டங்களின் பிரிவுகளும், அவற்றின் கீழ் இயற்றப்பட்ட விதிகளும் நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களுக்குப் பொருந்துகின்ற வகையில் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலச் சட்ட மன்றங்களின் தேர்தல் குறித்து, மாநிலச் சட்ட மன்றங்கள் சட்டங்கள் இயற்ற முழு உரிமை பெற்றவையாக இருக்க வேண்டும்; மாநிலங்களுக்கு தேர்தலை நாமே நடத்திக் கொள்ளவேண்டும்; இதற்கான சட்டத்தை நாமே செய்து கொள்ளவேண்டும் என்பது சரியா? இந்தியா பூராவிற்கும் ஒரு எலெக்ஷன் கமிஷன் இருக்கிறது. அவர்கள் இப்போது தேர்தலை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாமே தேர்தலை நடத்துவது, இதற்காக சட்டம் செய்வதென்றால், அது சரியா? இந்த அரசை நம்பாமல் இதை நான் ருறையாகச் சொல்லவில்லை. மாநில மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்று, மெஜாரிட்டி யுடன் வந்து மாநில ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கும் அமைச்சரவையை, சர்க்காரை நம்பாமல் நான் இதைச் சொல்லவில்லை. இந்த நாட்டில் 21 மாநிலங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மாநிலமும் அந்தந்த மாநிலங்களின் சட்டசபைத் தேர்தலுக்கான சட்டத்தை அவர்களே செய்துகொண்டு தேர்தல் நடத்துவதென்றால், ஒரு மாநிலத்திலுள்ள சட்டத்திற்கும் மற்றொரு மாநிலத்திலுள்ள சட்டத்திற்கும் ஒற்றுமை இருப்பது கஷ்டம். அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி செய்துகொள்வார்கள். தேர்தலும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

நடத்திக் கொள்வார்கள். யூனியோபார்மிடி இருக்காது. ஆகவே இந்தியா பூராவிற்கும் ஒரே தேர்தல் கமிஷன் இருக்க வேண்டும். ஒரே மாதிரியான தேர்தல் அமைய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை மாற்றியமைப்பது நமக்கே நல்லதல்ல. இன்னும் ஒரு வேடிக்கை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் எந்த ஒரு விதித்துறை சம்பந்தப்பட்டதாயிருப்பினும் செய்யப் படும் ஒவ்வொரு திருத்தமும் அனைத்து மாநிலங்களாலும் ஏற்புறுதி பெற வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியா என்று கேட்கிறேன். எல்லா மாநிலங்களும் ஒப்புக்கொண்டால்தான் கான்ஸ்டிடியூஷன் அமெண்ட் மெண்ட் பால் பண்ண வேண்டுமென்று சொன்னால், சின்ன, சோட்டா மேகாலயா அல்லது மணிப்பூர் போன்ற மாநிலங்களின் சமத்துவமான ஆட்சியில் 20 மாநிலங்களும் ஒன்று கூடி அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தில் மாற்றம் செய்ய வேண்டுமென்றால், அதை மணிப்பூர் வந்து தடுத்து நிறுத்தும். அனைத்து மாநிலங்களும் ஏற்புறுதி கொடுத்தால் தான் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தில் மாற்றம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வது என்ன நியாயம்? இவைகளைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். யாரும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய திருத்தங்கள் அல்ல. நான் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு படித்துப் பார்த்ததால்தான், குறைகள் தெரிகின்றன. மாநில அரசை நம்பாமல் சொன்ன விஷயமல்ல. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் பல விதமான கஷ்டங்கள் வரும். தேசம் பூராவும் ஒரு மைய அரசு இருந்து தான் நடத்த வேண்டி வரும். அதே மாதிரி ரெயில்வேக்களைப் பொறுத்த வரை, மாநிலத்திற்குள் அமைந்த ரெயில்வேக்கள் என்றால், மாநிலங்களுக்குள் முடிந்து போகாது. ரெயில்வே 21 மாநிலங்களில் அமைந்துள்ளது. மாநிலங்களுக்கு ரெயில்வேயை மாற்றிக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்றால், எல்லா ரெயில்வேக்களையும் அந்தந்த மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்தாகி விட்டது, மத்திய அரசுக்கு சம்பந்தமில்லை என்று எடுத்துவிட வேண்டும். மத்திய அரசு ரெயில்வேக்கள், மாநில அரசு ரெயில்வேக்கள் என்று சொல்வது அர்த்தம் இல்லாதது. 21 மாநிலங்களுக்குள்ளே தான் எல்லா ரெயில்வேக்களும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆகவே 21 மாநிலங்களும் ரெயில்வேக்களைப் பார்த்துக் கொள்ளும், மத்திய அரசுக்கும் ரெயில்வேக்கும் சம்பந்தமில்லை, மத்திய அரசுப் பட்டியலிலிருந்து ரெயில்வேயை எடுத்துவிடவேண்டும் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். அடுத்தபடியாக, ஆடிட்டர் ஜெனரல்பற்றி. நான் இதை யெல்லாம் கூர்ந்து படித்தேன். முதலமைச்சரவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1974 ஏப்ரல் 27]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, நாங்கள் தெளிவாகப் படித்துத்தான் போட்டிருக்கிறோம். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கேட்பது தான் எனக்குப் புரியவில்லை. இண்டர்-ஸ்டேட் ரயில்வே அதாவது, மாநிலங்களுக்கு இடையே ஓடக்கூடிய ரயில்வேக்களுக்குச் சட்டம் போடுகிற அதிகாரம் அவர்களுக்கு, மாநிலங்களுக்குக்குள்ளே ஓடக்கூடிய ரயில்வேக்களுக்குச் சட்டம் போடுகிற அதிகாரம், அதாவது **Railways within the State** அதிகாரம் அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு என்று சொல்லியிருக்கிறோம். இது தான் வித்தியாசம்.

திரு. கே. ராஜாராம் : எல்லா ரயில்களும் அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள்ள்தான் ஓடுகின்றன. 21 மாநிலங்களுக்குள்ள்தான் ஓடுகின்றன.

(6-00 பிற்பகல்)

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : ஏற்கெனவே ஜில்லா போர்டு இருந்த காலத்தில், வருமானங்கள் எல்லாம் ஜில்லா போர்டுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது.

திரு. கே. ராஜாராம் : வருமானம் கேட்கலாம். அது வேறு விஷயம். ரயில்வேயில் வரும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதி வேண்டுமென்று கேட்பது வேறு விஷயம். ரயில்வேக்குத் தனியாக ஒரு சட்டம் போட வேண்டுமென்று சொன்னால், தனித் தனியாக ஒவ்வொரு மாநிலமும் சட்டம் போட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இப்போது 'நேஷனல் ஹைவேஸ்'; 'ஸ்டேட் ஹைவேஸ்' என்று இருக்கின்றது. எல்லா ரோடுகளும் மாநிலங்களுக்குள்ள்தான் ஓடுகின்றன. அதில் இரண்டு இருக்கின்றது. அதேமாதிரிதான் இது.

திரு. கே. ராஜாராம் : ரோடிலே ஓடும் பஸ் மாதிரி ரயில். ரோடு ஓடுவதில்லை. ரோடு நிற்கிறது. ரயில் ஓடுகிறது. இவை இரண்டுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாநிலங்களுக்குள்ள்தான் எல்லா ரோடுகளும் இருக்கின்றன. ஆகவே 'நேஷனல் ஹைவேஸ்' வேண்டாமென்று சொல்லுவதுபோல் இருக்கிறது. எல்லா ரயில்களும் மாநிலங்களுக்குள்ள்தான் ஓடுகின்றன. அதனால் சென்ட்ரல் கன்ட்ரோல் வேண்டியதில்லை; ஸ்டேட் கன்ட்ரோல் போதுமென்று

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

சொல்ல முடியாது. அடிமரிக்காவைப் பார்த்தால், ரயில்வேயை தனியார்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ரேடியோ, டெலிவிஷன்கூட தனியாக இருக்கிறது.

திரு. கே. ராஜாராம்: ரயில்வே மத்திய அரசுக்கு வேண்டாம்; மாநில அரசிடம் கொடுத்து விடுங்களைன்று கேட்டிருக்கலாம். அரசு கொடுத்திருக்கிற சிபாரிசில் மத்திய அரசுக்கு ரயில்வே இருக்க வேண்டும்; அப்புறம் மாநிலத்திற்குள் ஓடும் ரயில்வேக்கள் மாநிலங்களுக்கு வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. 21 மாநிலங்களுக்குள்ள்தான் எல்லா ரயில்களும் ஓடுகின்றன.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: டெல்லி ஜனதா எக்ஸ்பிரஸ் யாருக்குச் சொந்தம்?

திரு. கே. ராஜாராம்: மக்களுக்குச் சொந்தம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அது, ஸ்டேட்டுக்கா அல்லது சென்ட்ரலுக்கா என்ற பிரச்சினை வந்துவிடும்.

திரு. கே. ராஜாராம்: ரஷ்யாவைப் பற்றியும், அங்கே மாநிலங்கள் பிரிந்து போகும் உரிமையுடன் உள்ளனவென்றும் சில அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். இங்கே நடப்பது 'Democracy' அங்கே நடப்பது 'totalitarianism' அங்கே ஜனநாயக ரீதியில் மாற்றுக் கட்சிகள் இல்லை; எதிர்ப்பு கிடையாது. ஒரே ஒரு கட்சி ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இரண்டு, மூன்று மாநிலங்கள் சர்வ தேச சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக வந்தால், அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவர்களுக்கு நன்மை. அது 'Satellite' ஆகத்தான் இருக்குமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இதையும் அதையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவது சரியல்ல.

காஷ்மீர் பற்றி தனியாக அத்தியாயம் போட்டு, சில ஷரத்துக்களை அதற்காகச் சொல்லியிருப்பதுபற்றி, துணைத் தலைவரவர்கள் குறிப்பிடும்போது, அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் உரிமையைக்கூட நமக்குக் கொடுக்கவில்லையென்று சொன்னார்கள். காஷ்மீர் என்று நம்மிடம் இருப்பது முழுக் காஷ்மீர் அல்ல. சட்டபூர்வமாக இன்னும் பாதிக்காஷ்மீர் பாகிஸ்தானிடம் இருக்கிறது. அது வரும்வரை சில சடங்குகளை நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சர்வ தேச சங்கத்தில் சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லைக் கோட்டுக்கு அப்பால் பாகிஸ்தானிடம் சில பகுதிகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, இம்மாதிரி பிரிவினை இருப்பதால், நம்முடைய அரசியல் தீர்ணயச்

1974 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

சட்டத்தை எந்த அளவுக்கு அமுல்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்குத்தான் சட்டபூர்வமாக அமுல்படுத்த முடியும். அந்த விவகாரம் தீர்ந்துவிட்டால், தனியாக....

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : அதைப்பற்றி பாகிஸ்தான் பிரதிநிதிகள் கேள்வி எழுப்பினார்கள். இந்தியா பிரிக்க முடியாத ஒரே நாடு என்றால், காஷ்மீருக்கு ஏன் அந்தச் சலுகைகளைக் கொடுத்தீர்கள் என்று கேட்டபோது, எல்லா மாநிலங்களுக்கும் இவ்வித உரிமையைக் கொடுக்கும் எண்ணம் உண்டு; அதை காஷ்மீருக்கு இப்போது கொடுத்திருக்கிறோம்; நாளடைவில் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் கொடுக்கப்படுமென்று திரு. ராவ் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

திரு. கே. ராஜாராம் : வேண்டுமென்று சட்டபூர்வமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது தற்காலிகமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஏற்பாடு. மற்ற விவரங்களெல்லாம் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : நான் சொல்லுவது காஷ்மீருக்குத் தெரியாது.

திரு. கே. ராஜாராம் : காஷ்மீருக்குத் தெரியாமல் இல்லை, அந்தக் காஷ்மீருக்குத் தெரியாமல் இருக்கும்—பாகிஸ்தான்.

பொதுவாக நாம் மொழிப்பற்றுடன் இருப்பதுபற்றி யாரும் குறைபட்டுக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நமது மொழியின்பால் நாம் உயிரை வைத்துக் கொண்டு செயல்படுவது நலம். ஆனால், பிற மொழிகன்பால் வெறுப்பு கொள்ளுவது நல்லதல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, 'அல்டிமேடம்' கொடுக்க வேண்டுமென்ற தொனியில், இவ்வளவு காலத்திற்குள் என்று கால நிர்ணயம் செய்ய வேண்டுமென்று துணைத் தலைவரவர்கள் சொன்னார்கள். அதையெல்லாம், அவர்கள் தரத்திற்கு மனப்பூர்வமாக எண்ண மாட்டார்களென்று கருதுகிறேன். பேச்சின் உற்சாகத்தில் சொல்லியிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். அது வேண்டியதில்லை. நாம் சமாதான முறையில் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களுக்கு, கால நிர்ணயம் செய்ய வேண்டியதில்லை. அப்படிச் செய்தால், அதையெல்லாம் தேர்தல் ஸ்டன்ட் என்று சொல்லிவிடுவார்கள். எனவே இது, அதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட தல்லவென்று நினைக்கிறேன். எங்களுடைய கருத்துக்களை விளக்கமாகக் கூறி விட்டேன் என்று எண்ணுகிறேன். மாநிலத்திற்கு அதிக அதிகாரம் பெறுவதில் யாருக்கும் நாங்கள் பின் தங்கியவர்களல்ல. ஆனால், சுமுகமான முறையில், பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, மற்றவர்களையும் நம்முடன் கொண்டுவந்து, எல்லா மாநிலங்களுடனும் உட்கார்ந்து பேசி, அடைய வேண்டிய ஒன்று இது. அவசரப்படக்கூடிய காரியங்கள் ஒன்றும் இதில் இல்லை. 25 ஆண்டுகளாக இருந்த

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1974 ஏப்ரல் 37]

மாநில சுயாட்சிச் சட்டம்தான் இன்றுவரை அமுல்படத்தி வந்திருக்கிறோம். இப்போது சில குறைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று புரிகிறது. அந்தக் குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு, முதலமைச்சரவர்களுடைய பேச்சில், அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறபடி, இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு எந்தவிதமான ஊழும் ஏற்பட்டுவிடாதபடி, ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, எல்லா மாநிலங்களுக்கும் அதிக அதிகாரம் தரும்படியான நிலையை உண்டுபண்ணுவதற்காக வாதிட்டு, அந்த அதிகாரங்களைப் பெறுவதில் முழுச் சம்மதம் எங்களுக்கும் உண்டு என்பதைத் தெரிவித்து, அமருகிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, பெருமைக்குரிய இந்த மன்றத்தின் முன் வைத்த மாநில சுயாட்சித் தீர்மானம் குறித்து 4 நாட்களாக எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும், மாற்றுக் கட்சியினுடைய தலைவர்களும் நல்ல செழிப்பான கருத்துக்கள் பலவற்றை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றியை முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஆளும் கட்சியின் சார்பிலும், ஆளும் கட்சியின் தோழமைக் கட்சிகளான தமிழரசுக் கழகத்தின் சார்பிலும், முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் சார்பிலும், பார்வார்ட் பிளாக், உழைப்பாளர் கட்சி ஆகிய கட்சிகளின் சார்பிலும் ஆதரவான கருத்துக்கள் பலவற்றை இங்கே எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த மன்றத்திலே சுயேச்சை உறுப்பினராக அமர்ந்திருக்கிற நண்பர் திரு. டி'மான்டி அவர்கள் தீர்மானத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், தமிழக அரசு எழுப்பியுள்ள இந்தப் பிரச்சினைகளை விவாதிக்கின்ற நேரம் வந்துவிட்டதென்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். நண்பர் திரு. சித்ரா நாராயணசாமி அவர்கள் மக்களோடு நெருங்கியிருப்பது மாநில அரசுதான்; மத்திய அரசு மக்கள் பிரச்சினைகளுக்கு வெகு தொலைவில் இருக்கிறது என்ற கருத்துக்களை வெளியிட்டதன் வாயிலாக இந்தத் தீர்மானத்திற்கான அடிப்படையை ஒத்துக்கொண்டார்களென்று நம்புகிறேன். நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் என்றும்போல் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு, இது போன்ற ஒரு தீர்மானம் எப்போது வருமென்று காத்துக்கொண்டிருந்தவர் போல், மாநில சுயாட்சிக்குத் தேவையான ஆதாரங்கள் பலவற்றை நேற்றைய தினம் இங்கே வாரி வழங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள அரசுகளுள் நம்முடைய மாநில அரசுதான் சிறந்ததென்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்க்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, மத்திய அரசுக்கும், மாநில அரசுக்கும் மோதல் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

எண்ணத்தை நேற்றையதினம் பேசிய திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். பத்திரிகையில் அது வேறுவிதமாக வந்தாலும், சபைக் குறிப்பிலே அப்படித்தான் ஏறியிருக்கிறதென்பதை அனைவரும் படித்துப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளலாம். பழைய காங்கிரஸின் சார்பில் மத்திய, மாநில உறவில் மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பதை சூசகமாக அறிவித்து, ஒரு திருத்தத்தையும் எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கே அளித்திருப்பது மாத்திரமல்ல; நம்முடைய சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் குறுக்கிட்டுக் கேட்டபோது, அதிக சுதந்திரமுள்ள மாநில சுயாட்சியை வரவேற்கிறோமென்று அவர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியிருப்பது நம்முடைய தீர்மானத்திற்கு நல்ல வலிவையும், பொலிவையும் சேர்க்குமென்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் அதிக அதிகாரங்களை இன்றைக்கு கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற டெல்லியின் ஆளுங்கட்சிக்குச் சொந்தக்காரர் என்ற காரணத்தால், நீங்கள் கேட்பது எல்லாம் சரி, இப்போது கேட்காதீர்கள், சூழ்நிலை சரியில்லை, பிறகு கேளுங்கள் என்று நேற்றையதினம் அவர்கள் நமக்கு அறிவுரை வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

(6-10 பிற்பகல்)

ஆகவே, ஆளுங்கட்சி, தோழமைக் கட்சி, எதிர்க் கட்சிகள், சுயேட்சை உறுப்பினர்கள், அனைவருமே இந்த மாமன்றத்தைப் பொறுத்த வரையில், இந்தத் தீர்மானத்தை முழுக்க ஆதரித்தும், முக்கால் பகுதியை சில பேர் ஆதரித்தும், இது போதாது இன்னும் வேகமாக இந்தத் தீர்மானம் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற அளவில் தங்களுடைய திருத்தங்களை எழுதி இந்த மன்றத்தில் வைக்காவிட்டாலும் விளக்கிக்கூறி ஆதரவு தந்திருக்கிறார்கள் என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மத்தியிலே கூட்டாட்சி, மாநிலத்திலே சுயாட்சி என்கின்ற தீர்மானம் சட்டப் பேரவையிலே 5 நாட்கள் மிகக் கடுமையாக விவாதிக்கப்பட்டு இங்கே நான்கு நாட்களாக விவாதிக்கப்பட்டு, அதை நிறைவேற்றுகின்ற தருணத்தில் நாம் எல்லாம் இங்கே இருக்கிறோம். சுயாட்சி உள்ள மாநிலங்கள் இருந்தால்தான் கூட்டாட்சி மத்தியிலே இருப்பதாகப் பொருள். ஆகவேதான் உண்மையான கூட்டாட்சி மத்தியிலே இருக்கவேண்டுமென்றால், மாநிலங்கள் சுயாட்சி பெற்றவைகளாக இருக்க வேண்டும் என்கின்ற இந்தத் தீர்மானத்தை நான் முன் மொழிந்து அதன் தொடர்பான கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி வருகிறேன். கூட்டாட்சி என்கின்ற பெயரால் உண்மையான கூட்டாட்சி இல்லாமல், இன்றைக்கு இந்தியாவில் ஒற்றை ஆட்சிதான் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒற்றுமைக்கும் ஒன்றிவிடுவதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் உணர்ந்துகொண்டாக வேண்டும். ஒற்றுமை என்பது வேறு, ஒன்றிவிடுவது

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1974 ஏப்ரல் 27]

என்பது வேறு. வேற்றுமையிலே ஒற்றுமை, அந்த ஒற்றுமையைத்தான் மாநிலத்திலே சுயாட்சி மத்தியிலே கூட்டாட்சி என்கின்ற முழுக்கத்தின் கோரிக்கையின் மூலமாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அதனுடைய தோழமைக் கட்சிகளும் இன்றைக்கு எடுத்துச் சொல்லி வருகின்றன. இந்தியாவின் தேசிய கீதத்தில், ஜனகண மன கீதத்தில், 'பஞ்சாப சிந்து குஜராத மராட்டா திராவிட உத்கல வங்கா' என்ற வார்த்தைகள் ஏன் வருகின்றன? ஏன், இந்தியாவைப் பற்றி ஒரு பொதுவான பாடலாக அது இல்லை? பல நாகரீகங்கள், பல பழக்க வழக்கங்கள், பல பகுதி மக்கள், பல கலாசாரங்கள், பல மொழிகள், மொழி உணர்வுகள், இப்படிப்பட்ட மக்கள் இந்தியாவில் இணைகின்ற காரணத்தினால்தான், தாகூர் அவர்கள் எழுதிய தேசிய கீதத்தில், 'பஞ்சாப சிந்து குஜராத மராட்டா திராவிட உத்கல வங்கா' என்று எல்லாம் பிரித்துப் பிரித்துக் காட்டி, இவைகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்ததுதான் இந்தியா என்று அமைந்திருக்கிறது. ஒவியம் ஒன்று தீட்டுவது என்றால், இங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற திருவள்ளுவர் ஒவியத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கூட, அதிலே பலவித வண்ணங்கள் இருக்கின்றன. ஆடைக்கு வெண்மை நிறம், உடலுக்கு பழுப்பு நிறம், சுற்றி நில நிறம் அல்லது பச்சை நிறம் என்கின்ற வண்ணங்களைத் தனித்தனியாகச் சேர்த்து ஒவியம் தீட்டினால்தான், நாம் அழகாகப் பார்க்கின்ற திருவள்ளுவருடைய படத்தைக் காண இயலும். அதற்குப் பதிலாக எல்லா வண்ணமும் ஒன்றுதான், ஆகவே எல்லாவற்றையும் ஒரே கோப்பையிலே போட்டுக் கலக்கி, ஒரே தூரிகையால் திருவள்ளுவருடைய ஒவியத்தை எழுத ஆரம்பித்தால் அது எப்படி இருக்குமோ, அப்படித்தான் இந்தியா ஒன்றியிருப்பது என்கின்ற வாதம் ஆகும். அதை மறுத்துத்தான் இன்றைக்கு இந்த மாநில சுயாட்சி மத்தியிலே கூட்டாட்சி என்கின்ற பெயரால் வேற்றுமையிலே நாம் ஒற்றுமையை காண்போம் என்று கூறி வருகிறோம். இந்த வேற்றுமையிலே ஒற்றுமை காண்போம் என்று கோருகிற நேரத்தில் நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒன்றை இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். நாங்கள் கூட ஒரு காலத்தில் பிரிந்து போகின்ற உரிமையோடு கூடிய மாநிலங்கள் இந்தியாவிலே அமைய வேண்டுமென்று சொன்னோம்; ஆனால், இந்தியா பிரிந்த பிறகு, பாகிஸ்தான் உருவான பிறகு, அதை நாங்கள் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளானோம், இந்தியாவின் வலிவுக்காக, என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

கிணற்றிலே நம்முடைய பிள்ளை விழுந்து இறந்துவிட்டால், அடுத்த பிள்ளை விழாமல் இருப்பதற்காக அந்தக் கிணற்றின் மீது ஒரு இரும்புக் கம்பியாலான ஒரு பலகையைப் போடுவது சகஜம். அதற்குப் பதிலாக கிணற்றிலே தண்ணீர் இருப்பதால்தானே குழந்தை விழுந்துவிடுகிறது என்று அதனுடைய

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

உற்றுக் கண்களை அடைத்துவிடுவது முறையல்ல. பாகிஸ்தான் பிரிந்த பிறகு அதைத்தான் செய்தார்கள். மாநிலங்களுடைய அதிகாரங்கள் அத்தனையையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, உரிமைகளை அடைத்துவிட்டு, எல்லாவற்றையும் கொண்டு போய் மத்தியிலே குவிக்கின்ற ஒரு மனப்பான்மை ஏற்பட்ட காரணத்தால் தான், இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை இந்த அளவுக்கு அவசியம் என்று உணரப்படுகிறது என்பதை நான் எடுத்துக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாநில சுயாட்சி என்று கேட்கிறீர்களே, அது இல்லையா, அது 1947 ஆம் ஆண்டு அல்லது 1950 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சட்டத்திலே, 'ஸ்டேட் ஆட்டானமி' என்று இருக்கிறதே, நீங்கள் அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று கேளுங்கள், நீங்கள் ஏன் மாநில சுயாட்சி என்று கேட்கிறீர்கள், மாநில சுயாட்சி தான் இருக்கிறதே என்று எதிர்த் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் வாதிட்டார்கள். இருப்பதைக் கேட்கும்போது ஏன் இப்படிக் கோப்படுகிறார்கள் என்பது தான் எனக்குப் புரியவில்லை. இதைத் தான் வலியுறுத்துகிறோம். ஆனால் ஒன்று. நான்கு வயதில் தைக்கப்பட்ட சட்டை அந்த மாநில சுயாட்சி. அதை 40 வயதிலும் போட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் சட்டை வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். அது தான் 4 வயதில் தைத்துக் கொடுத்து விட்டேனே, அதையே 40 வயதான பிறகும் போட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். சட்டை தானே வேண்டும் என்று கேட்கிறார், இதோ இருக்கிறது என்கிறார்கள். நாங்கள் சொல்லுவது, நாங்கள் இப்போது போட்டுக்கொள்கின்ற அளவில் சட்டை வேண்டும் என்பது. இன்றைக்கு நாளை திராவிட முன்னேற்றக் கழகமோ அல்லது சிலம்புச் செல்வரோ மற்றவர்களோ, இங்கே மாநில சுயாட்சிக்காக வாதாடுகிறோம் என்றால், மாநில சுயாட்சி என்பது இப்போது இருக்கின்ற அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கின்ற சொல் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு தான் கேட்கிறோம்.

நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், தான் தந்த விளக்கத்தின் மூலமாக காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய நண்பர்களுக்கு ஒரு நல்ல அறிவுரையை வழங்கியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். காங்கிரஸில் இருக்கிற பல பேருக்கு மாநில சுயாட்சி என்பது பொல்லாத ஒரு சொல், பாவமான ஒரு வார்த்தை என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. அதைப் போக்குகின்ற வகையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மாநில சுயாட்சி என்ற வார்த்தை புதிய வார்த்தை அல்ல, அது ஏற்கெனவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வார்த்தை தான், என்று குறிப்பிட்டதற்காக நான் அவருக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[1974 ஏப்ரல் 27]

திரு. கே. சாஜாராம்: சட்டையைப் பற்றி உபமானம் சொன்னார்கள். அதையே நான் திருப்பிச் சொல்லுகிறேன். ஏற்கெனவே இருக்கிற சட்டை சின்னச் சட்டை, இப்போது பெரிய சட்டை வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆம் அப்படியே கூறுங்கள். நான் சொல்லுவது என்னவென்றால், ஏற்கெனவே இருக்கிற மாநில சுயாட்சி போதாதா, அதிக அதிகாரம் மாநிலத்திற்கு வேண்டும், அதிக அதிகாரங்கள் கொண்ட சுயாட்சி வேண்டும் என்று கேளுங்கள். முழுக்க முழுக்க அந்த வார்த்தை இல்லாமல், மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்று சொன்னால், அது வேறு விதமான அர்த்தம் கற்பிக்கும். அதிக அதிகாரங்கள் உள்ள சுயாட்சி வேண்டும், பெரிய சட்டை வேண்டும் என்று கேளுங்கள் என்று சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இதைத்தான் தீர்மானத்தில் போட்டிருக்கிறோம். இராஜமன்னர் குழு அறிக்கை மீது தமிழக அரசு பரிந்துரை செய்துள்ள கருத்துக்களை ஏற்று, உண்மையான கூட்டாட்சி மத்தியிலும் மாநில சுயாட்சி மாநிலங்களிலும் மலரவேண்டும் என்று தான் தீர்மானம் போட்டிருக்கின்றோம். சட்டையைக் கொடுப்பதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட பிறகு, எந்த விதமான பயமும் இல்லை என்பதை நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கூட்டாட்சி எப்படி உருவாயிற்று, கூட்டாட்சி என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றியெல்லாம் நம்முடைய தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் இங்கே விவரமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அமெரிக்க நாட்டிலே முதலிலே குடியேறியவர்கள், அதை 13 குடியேற்ற நாடுகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு தான் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அந்த 13 குடியேற்ற நாடுகள் பிரிட்டனை எதிர்க்கவேண்டிய சூழ்நிலைக்கு ஆளானபோது, அவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காக தங்களுக்குள்ளே ஒரு கூட்டாட்சி, தங்களுடைய எதிரிகளை எதிர்ப்பதற்கு, அவர்களை வெற்றி கொள்வதற்கு அதற்காக பிரதிநிதிகள் சந்திப்பதற்கு ஏற்ற இடம் தேவை என்று கருதினார்கள். அப்படிக்கருதியபோது தான், 'கான்டினென்டல் காங்கிரஸ்' என்ற அமைப்பு அமெரிக்காவில் உதயம் ஆயிற்று. 1776 ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 4 ஆம் தேதி 13 காலனிகளும் பிரிட்டனோடு போர் புரிந்ததற்குப் பிறகு சுதந்திர நாடுகள் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றன. அந்த அந்தஸ்து அவைகளுக்குக் கிடைத்த பிறகு, அந்த 13 சுதந்திர அரசுகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய 'கான்ஸ்டெடேஷன்' ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்தக் கான்ஸ்டெடேஷன் எப்படி இருந்தது என்றால், அதற்கும் பொது மக்களுக்கும் எள்ளளவும்

1974 ஏப்ரல் 27] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தொடர்பு இல்லாமல் இருந்தது. அது மாத்திரம் இல்லை, அந்தக்

(6-20 பிற்பகல்)

கான்ஸ்டிடியூஷனுக்கு ஒரு கட்டுக்கோப்பான இராணுவப் பாதுகாப்பும் இல்லாமல் இருந்தது. அந்தக் காலத்திலே, வாஷிங்டன் டீலீமை மட்டும் அந்தக் குடியேற்ற நாடுகளுக்குக் கிடைத்திராவிட்டால், அவர்கள் பிரிட்டானிய நாட்டோடு நடந்த போராட்டத்திலே, தோற்றுப் போயிருக்கக் கூடும் என்றுதான் சரித்திர ஆசிரியர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். அந்தப் போராட்டம் முடிந்த பிறகு, வாஷிங்டன், நாடு முழுவதும் பரவிச் செல்லக் கூடிய அதிகாரம் எங்கேயாவது வைக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை வெளியிட்டார். வாஷிங்டன் அந்தக் கருத்தை வெளியிட்ட பிறகு, 1787 ஆம் ஆண்டு அனாபொலிஸ் என்ற நகரத்திலே ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. அந்த மகாநாட்டில்தான் இந்தப் பதின்மூன்று குடியேற்ற நாடுகளும் மறுசிந்தனை செய்தன. இங்கே, பதின்மூன்று பிரதிநிதிகள் கூடிப்பேசும் அமைப்பாக, காங்கிரஸாக இருப்பதா அல்லது வேறு விதத்தில் இது அமைவதா என்ற மறுசிந்தனையை அங்கேதான் செய்தார்கள். முதன் முதலாக, 'ஃபெடரல்' கூட்டாட்சி என்ற சொல்லை அந்த மகாநாட்டில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அங்கே கூடிய அந்தப் பதின்மூன்று அரசுகளும், அந்த மகாநாட்டிற்குப் பிறகு, தங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக விட்டுக் கொடுத்து, அந்த அதிகாரங்களை மைய அரசு என்று ஒரு புதிய அமைப்பினைத்தில் கொடுத்து, மைய அரசு, மாநில அரசுகள் என்ற கூட்டாட்சித் தத்துவமே அதற்குப் பிறகுதான் முதலிலே செயல்படத் தொடங்கியது. ஆனால் அமெரிக்க அரசியல் சட்டத்தில் ஃபெடரல் 'கூட்டாட்சி' என்ற சொல்லுக்கு இடமில்லை என்றாலும், அந்தத் தத்துவம் அமெரிக்காவில்தான் முதலில் செயல்படத் தொடங்கியது. இந்திய நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தைப்பற்றி நமது நண்பர், ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் பேசும் நேரத்திலே, வியர் எழுதிய புத்தகத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டி, நமது இந்திய நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தை வெகுவாக சிலாகித்துப் பேசியிருக்கின்றார்கள். வியர் என்ற அந்தப் பேராசிரியர் எழுதிய அந்த மகத்தான 'ஃபெடரல் கவர்ன்மென்ட்' என்ற நூல் இந்த நூற்றாண்டிலே எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த நூல் என்று பலராலும் பாராட்டப்படுகிறது. அந்த நூலில் அவர் சொல்லுகிறார்,

“By the federal principle, I mean the method of dividing powers so that the general and regional Governments are each within a sphere, co-ordinate and independent”.

அதாவது மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் எதன் ஆதிக்கத்திற்கும்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1974 ஏப்ரல் 27]

உட்பட்டவையல்ல. கூட்டாகவும் ஆனால் சுதந்திரமாகவும் இயங்கும் வகையிலே அதிகாரத்தைப் பிரித்துக்கொள்ளும் முறைதான் கூட்டாட்சி முறைத் தத்துவமாகும் என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்திய நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தை வியர் பாராட்டி எழுதியிருப்பதாக திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் கூட்டாட்சி என்றால் என்ன என்ற விளக்கத்தையும் வியர் தந்துள்ளதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அதே நேரத்திலே இன்னொரு இடத்திலே

* “neither general nor regional Government is subordinate to the maintain law and order and failure to respect State autonomy District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).]

என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அதாவது மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களைப் பொறுத்த வரையில், ஒன்றுக்கொன்று தாழ்ந்தவை அல்ல, கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கக்கூடியவை அல்ல என்று மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் புகழ்ந்துரைத்த இந்திய அரசியல் சட்டம்பற்றி, மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பாராட்டிப் பேசிய அதே இந்திய அரசியல் சட்டம் பற்றிச் சொல்லப்போனால், அவை எதனுடைய மையத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்தன என்று சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். 1935-ம் ஆண்டு வெள்ளையர்கள் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட அரசியல் சட்டத்தின் மறுபதிப்புதான் இன்றைக்கு இருக்கின்ற இந்திய அரசியல் சட்டம். பெரும்பான்மையான விஷயங்களை அப்படியே பிரதிபலிக்கும் அரசியல் சட்டத்தைத்தான் இன்றைக்கு நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஓரிகு மாற்றங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அந்த அரசியல் சட்டம் உருவாகி, அது பிரகடனப்படுத்தப்பட்டபோது, அந்தச் சட்டத்தின்படி “தேர்தலில் போட்டியிட்டாலும் சட்டசபை உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும், தேர்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு அந்தச் சட்டத்தின்படி பதவிப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டாலும், சட்டசபைக்கு உள்ளேயிருந்தும் வெளியேயிருந்தும் அந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்துப்போராடுவது” என்று 1936 டிசம்பர் 27-ம் தேதி ஜெய்பூர் மகாநாட்டில் காங்கிரஸ் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதாக டாக்டர் பட்டாபி சிதாராமையா அவர்கள் எழுதிய ‘இந்திய காங்கிரஸ் மகாசபையின் சரித்திரம்’ என்ற புத்தகத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். அரசியல் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்குப் பிறகு அதன்படி பதவிப் பிரமாணம் செய்துவிட்டு, அதை எதிர்க்கலாமா என்கின்ற கேள்வி இந்த அவையில் எழுப்பப்படாவிட்டாலும், வேறு அவைகளில் எழுந்தது. மேடைகளிலே, எடுகளிலே இன்றைக்கும் அந்தக் கேள்வி எழுகின்றதைக் காண்கிறோம். 1935-லே வெள்ளைக்காரன்

other and each Govt. should be limited to its own sphere and within that sphere, should be independent of the other

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வகுத்துத்தந்த அரசியல் சட்டத்தின்படி சட்ட மன்றத் தேர்தலிலே போட்டி யிட்டு உள்ளே சென்று பதவிப் பிரமாணம் செய்துகொண்டு, பின்னர் அதை உள்ளிருந்து எதிர்ப்பது, வெளியேயிருந்தும் எதிர்ப்பது என்று, அன்றைய தினம் காங்கிரஸ் கட்சி ஜெய்பூர் மகாநாட்டில் தன் கமிட்டிக் கூட்டத்திலே மிக முக்கியமான தீர்மானமாக நிறைவேற்றியது. அந்த முடிவிற்குப் பிறகு 1937 பிப்ரவரியில் வார்தாவில் கூடி அந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் ராஜவிஸ்வாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்ளலாமா என்று பெரிய கேள்வி யொன்றுக்கு ஆராய்ச்சி நடத்தினார்கள். அந்த ஆராய்ச்சியுடைய முடிவில் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டுதான் தீரவேண்டும், ஆனால் அப்படி எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கு மாற்றாக முதலிலேயே மக்களிடத்திலே மக்களுக்காக நாட்டுச் சுதந்திரத்திற்காக நாங்கள் போராடுவோம் என்று பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டு, அதற்குப் பிறகு சட்ட மன்றத்திற்குள் சென்று ராஜ விசுவாசப் பிரமாணத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற ஒரு திருத்தத்தோடு தீர்மானத்தை வார்தாவிலே நிறைவேற்றினார்கள். அது வரையில் அமைச்சரவையில் பொறுப்புகளை, பதவிகளை ஏற்றுக்கொள்ளுவ தில்லை என்று திட்டவாட்டமாக இருந்தார்கள். அதற்கு இரண்டு திங்களுக்குப் பிறகு ஜூலைத் திங்களிலே அதே வார்தாவில் மீண்டும் கூடி, மத்திய பதவிகளை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்கின்ற முடிவிற்கு வந்து இந்தியாவில் சற்றொப்ப ஆறு அல்லது ஏழு மாகாணங்களில் மத்தியப் பதவிகளை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அப்படி மத்தியப் பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்ட மாகாணங்களில் ஒன்று, இன்றைக்கு தமிழ் நாடு என்று அழைக்கப்படும் அன்றைய சென்னை மாகாணமாகும். அதையொட்டி பிரதமர் ராஜாஜி அவர்கள் பரிபாலனத்தின் கீழ் முதன்முதலாக வந்தது. அப்போது அவர் பிரதமர் என்று அழைக்கப் பட்டார். பிரதமர் ராஜாஜி அவர்கள் 1939 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 5-ம் தேதி சட்ட சபையிலே பேசும்போது ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். 'மத்திய புலனாய்வுத் துறையை அறவே ஒழிக்க வேண்டும்' என்று சென்னை மாகாணம் கேட்டுக்கொண்டது. அதை மத்திய அரசு புறக்கணித்துவிட்டது என்று 1939-ம் ஆண்டு ராஜாஜி அவர்கள் குறைபட்டுக்கொண்டார்கள். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மாகாண அரசை நம்பாமல் மத்திய போலீஸார் மாகாண அரசாங்கங்களை வேவு பார்ப்பதை காங்கிரஸ் மத்தியிகள் அவ்வளவு பேரும் கண்டித்தார்கள். இவைகளையெல்லாம் டாக்டர் பட்டாபி சீதாராமையா அவர்கள் எழுதிய இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சரிதம் என்ற நூலில் பல இடங்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் 1935 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சட்டத்தை, 1939-வது ஆண்டிலே ராஜாஜி அவர்கள் கண்டித்தார்கள். மத்திய போலீஸ் புலனாய்வுத் துறை மாநில அரசுகளை வேவு பார்ப்பதை அன்றைக்கு மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார்கள். ஆனால்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1974 ஏப்ரல் 27]

இன்றைக்கு இருக்கிற அரசியல் சட்டத்திலும் அதே அதிகாரம் மத்திய அரசிடம் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஒரே ஒரு வித்தியாசம், வெள்ளைக்காரன் சட்டம் போட்டபோது 1935-ம் ஆண்டுச் சட்டத்திலே அதற்கு சென்ட்ரல் இன்டெலிஜென்ஸ் பீரோ என்று பெயர் வைத்தழைத்தார்கள். இப்போது அதை சென்ட்ரல் பீரோ ஆஃப் இன்டெலிஜென்ஸ் என்று மாற்றி விட்டார்கள். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்.

திரு. கே. ராஜாராம்: அப்போது மத்திய அரசாங்கம் வெள்ளைக்காரர் களிடம் இருந்தது, அப்போது அதைக் கொண்டுவந்தார்கள். வெள்ளைக் காரனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில்தான் வெள்ளை போலீஸார் நம்மை வேவு பார்ப்பது கூடாது என்று ராஜாஜி அவர்கள் கண்டித்தார்கள் என்பதை முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அன்றைக்கு வெள்ளையர்கள் எங்கே தங்கள் ஆட்சியைக் கவிழ்த்துவிடுவார்களோ என்று பயந்து வேவு பார்த்தார்கள். சரி, ஆனால் நான் கேட்கிறேன், இன்றுள்ள டெல்லி ஆட்சியைக் கவிழ்த்துவிடும் துரோகிகளா இன்றைக்கு மாநிலங்களிலே இருக்கின்றார்கள்? அவ்வளவு பயத்தோடு ஒரு ஆட்சி டெல்லியில் இருக்கத் தேவைதானா? எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே உள்ளவர்கள்தான் புனிதமானவர்கள், யோக்கியமானவர்கள், மாநிலத்திலே உள்ளவர்கள் அயோக்கியர்கள், தாய்மை அற்றவர்கள், களங்கம் உள்ளவர்கள் என்ற எண்ணத்தோடு ஒரு அரசு அமைப்பு இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் நம்முடைய வாதமாகும். அந்த வாதத்தைத்தான் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். 1935 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின்படி மாகாணங்களுக்கு கொடுத்த அதிகாரங்களைப் சுயாட்சி என்றுதான் அழைக்கப்பட்டது. நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் கூட அதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆனால் அந்த மாகாண சுயாட்சியை அன்றைக்கு இருந்த தேசியவாதிகள், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் யாரும் மாகாண சுயாட்சி என்று ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதை கவர்னர் சுயாட்சி என்றுதான் செல்லப்பெயரிட்டு அழைத்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் அந்தக் கவர்னர் சுயாட்சி இன்றைக்கு உள்ள அரசியல் சட்ட அமைப்பில், நீக்கப்பட்டுவிட்டதா என்றால் நீக்கப்படவில்லை. ஆகவே தான் நாம் சொல்லுகிறோம், 1935 ஆம் ஆண்டு வெள்ளைக்காரன் கொண்டுவந்த அதே சட்டம்தான் திரும்ப சில சில மாற்றங்களோடு, நமது நாட்டின் அரசியல் சட்டமாக நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவேதான் இதிலே பெருந்த திருத்தங்களை, மாற்றங்களை நாம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். ஒரு உதாரணம் நாம் எண்ணிப் பார்க்கப்போமேயானால், 1935-வது ஆண்டு

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பிரிட்டிஷார் கொண்டு வந்த அந்தச் சட்டத்தில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் 59. இது குறித்து மத்திய சட்டசபைதான் சட்டம் இயற்றும். மாகாணங்கள்

(6-30 பிற்பகல்)

பட்டியல் சட்டம், ஒழுங்கு, கல்வி போன்ற 54 இனங்கள்—இது குறித்து மாகாண சட்டசபை சட்டம் இயற்றும். இது தவிர பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டரி கூட்டுக்குழு தெரிவித்த யோசனையின்படி சரித்திரத்திலேயே இதுவரை எந்த விதமான முன்னுதாரணமும் இல்லை—அதாவது பொதுப்பட்டியல் என்கிற ஒரு பட்டியலை 1935-வது சட்டத்தின்படி அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அதுதான் 'கன்காண்ட் லிஸ்ட்'. இந்தப் பொதுப் பட்டியலில் 36 இனங்கள் அடங்கியிருக்கும். இவைகளிலே மத்திய அரசின் முடிவுதான் முடிந்த முடிவாக இருக்கும். இந்த மூன்று பட்டியல்களிலும் அடங்காத புதிய அதிகாரங்கள்—அதாவது எஞ்சிய அதிகாரங்கள்—இவைகளை யார் வைத்துக்கொள்வது என்று தீர்மானிக்கும் பொதுப்பு 1935-வது ஆண்டுச் சட்டத்தில் வைசிராய்க்கு விடப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது அது மத்திய அரசுக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவுதான் அதிலே வித்தியாசம். 'கன்காண்ட் லிஸ்ட்' என்கிற பட்டியலில் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் என்ற ஒரு நீண்ட பட்டியல் இருக்கிறதே, அது போன்று உலகத்திலேயே எந்தக் கூட்டாட்சி முறையிலும், பொதுப்பட்டியல் இவ்வளவு நீளமான பட்டியலாக இல்லை என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

இந்த 1935-வது ஆண்டுச் சட்டத்தை ஒப்பிட்டு திரு. கே. சந்தானம் அவர்கள் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தைப்பற்றிக் கூறுகிற நேரத்தில், அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் :

'பிரிட்டிஷ் அரசை வன்மையாக எதிர்த்து வந்த இந்தியத் தலைவர்கள், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை நிலைநாட்டுத் தோக்கத்தோடு ஒரு அரசியல் சட்டத்தை அப்படியே அடிமைத்தனத்துடன் ஒப்புக் கொண்ட அசாதாரணமான உண்மையை விளக்குவது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல,

'Federal Financial Relations and other affairs'

என்கின்ற நூலில், கே. சந்தானம் அவர்கள் அவ்வளவு தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் அந்தச் சட்டம் எப்படி எதிர்க்கப் பட்டதென்றால்—இன்றையதினம் சொல்கின்றார்களே, அரசியல் சட்டத்தைப் பற்றிக் குறை கூறலாமா, அதைப்பற்றி வேகமாகத் தாக்கிப் பேசலாமா என்று—பட்டாபி சீதாராமையா எழுதிய காங்கிரஸ் மகாசபை சரித்திரம் என்ற புத்தகத்தில் அன்று அந்தச் சட்டத்தைப்பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரையில் 'காங்கிரஸ்காரர்களே பல்வேறு சமயங்களில் புதிய அரசியல் ஆக்கடை. (1935-வது ஆண்டுச் சட்டத்தை) உடைத்து எறிய வேண்டும் என்றும், ஏற்க

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1974 ஏப்ரல் 27]

முடியாத ஒன்று என்றும் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். அதை எதிர்த்து நாடெங்கும், ஏப்ரல் முதல் தேதியன்று அர்த்தாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. இருந்தாலும் ஏன் காங்கிரஸ் மத்திரிசுபைகள் அமைக்கப்பட்டன? இது அந்தப் புதிய இந்திய அரசியல் ஆக்கடை ஏற்றுக் கொள்வதாகாதா என்ற ஐயம் பலருக்கும் தோன்றியது. காரியக் கமிட்டியில்கூட பதவி ஏற்பதை அங்கீகரிக்காத பலர் இருந்தனர். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்கள் என்று சொல்லலாமே தவிர, வேறு எதுவும் சொல்ல முடியாது. அந்தக் காலத்திய காங்கிரஸ் தீர்மானங்களை நன்கு ஊன்றிப் படிப்பவர்களுக்குத் தெரியும், காங்கிரஸின் நோக்கம் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒத்துழையாமை அல்ல. இந்தப் புது அரசியல் ஆக்குக்குட்பட்டு, செயல்பட்டே அதை உடைத் தெறிவதுதான் காங்கிரஸின் நோக்கமாக அப்பொழுது இருந்தது.

அந்த 1935-வது ஆண்டுச் சட்டம்தான் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. அன்று உடைத்தெறியப்பட வேண்டும், நொறுக்கப்பட வேண்டும், கிழித்தெறியப்பட வேண்டும், அதை எதிர்த்து நாடெங்கும் அர்த்தாலே அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறினோம். இன்று திரு. கே. சந்தானம் அவர்களே, உடைத்தெறியப்பட வேண்டுமென்று சொன்ன அதே சட்டத்தைத்தான் நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறுகிறார். அது திருத்தப்பட வேண்டாமா என்பதுதான் நம்முடைய கேள்வி. இந்தக் கேள்வியைத் திசை திருப்பக் கூடாது என்று நம்முடைய மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேரையும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1935-வது ஆண்டுச் சட்டத்தில் 59 ஆக இருந்த மத்திய அரசுப் பட்டியல் இப்பொழுது 97 ஆக உயர்ந்த அதிகாரங்களாக இருக்கின்றன. அதாவது 38 அதிகாரங்கள் அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 54 அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த மாநிலப் பட்டியல் மேலும் 12 அதிகாரங்களை மட்டும் பெற்று 66 அதிகாரங்களாகியிருக்கின்றன. 36 அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்த பொதுப் பட்டியல் மேலும் 11 அதிகாரங்களைப் பெற்று, 47 அதிகாரங்களுடன் இன்று விளங்குகிறது. மாநில அரசின் அதிகாரங்கள் 54 ஆக இருந்தது 66 ஆக ஆயிற்றே எப்படி என்று கேட்டால், மத்திய அரசு தன்னுடைய அதிகாரம் எதையாவது விட்டுக் கொடுத்து விட்டதா என்று கேட்டால் எந்த அதிகாரத்தையும் மத்திய அரசு விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பொதுப் பட்டியலுக்கு வந்து, அவைகளிலிருந்து இந்தப் பத்து, பன்னிரண்டு அதிகாரங்கள் மாநிலப் பட்டியலுக்கு வந்ததே தவிர வேறல்ல. இப்படி 1935-வது ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரதிபலிப்பாக, நேர் வாரிசாகத்தான் இந்திய அரசியல் சட்டம் இன்று இருக்கிறதேயல்லாமல் வேறல்ல. அதைத்தான் நாம் இன்றைக்கு பிரச்சினைக்குரியதாக்கி இருக்கிறோம். காங்கிரஸ்காரர்கள் அன்று

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

எடுத்துச் சொன்னார்களே, இது மாகாண சுயாட்சி அல்ல, கவர்னர் சுயாட்சி என்று. அந்தக் கவர்னர் சுயாட்சித் தன்மைகளை தவறாகப் பயன்படுத்தி விடுவார்களோ என்றெல்லாம் சந்தேகிக்கலாமா, சட்டம்தான் அப்படி இருக்கிறது, அதற்காகப் பயப்படலாமா என்ற கருத்துக்கள் எல்லாம் கூட தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆனால் நடைமுறையில் நடப்பது என்ன? 1957 ஆம் ஆண்டு கேரளத்தில் என்ன நடந்தது? இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற கேரளத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சி நடைபெற்று வந்தது. மக்கள் இயக்கம் என்ற பெயரால் ஒரு இயக்கத்தைத் தொடங்கி, அதைக் காரணம் காட்டி அந்த ஆட்சியைக் கவிழ்த்தார்கள். என்ன காரணங்கள் காட்டி கவிழ்க்கப்பட்டது என்று கேட்டால், கம்யூனிஸ்ட் கைதிகள் சில பேரை முதலமைச்சர் அவர்கள் விடுதலை செய்துவிட்டார், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி விடுதலை செய்து விட்டது, அரசியல் கொலைகள் நிறைய நடைபெற்றிருக்கின்றன, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சியில் அடிக்கடி தலையிடுகிறது, என்ற இந்தக் காரணங்கள்தான். இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் சொல்லப்பட்டு 1959 ஆம் ஆண்டு கேரளத்தில் இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட் அவர்களுடைய மந்திரிசபை கவிழ்க்கப்பட்டது சரி, இவைகள் எல்லாம் கலைக்கத் தகுந்த காரணங்கள் என்றால், அதற்குப் பிறகு இந்தியாவிலேயே காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்ட, அல்லது ஆள்கின்ற மாநிலங்களில் எத்தனை மாநிலங்களில் இந்தக் கலைப்புகள் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும்? ஆகவே அரசியல் சட்டத்தில் இன்றைக்குக் கவர்னுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதிகாரங்கள் துர்வினியோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன, துஷ்பிரயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. கேட்கலாம், வேறு மாநிலங்களில் கலைக்கப்படவில்லையா என்று. அங்கே யெல்லாம் சட்டசபைகள் கலைக்கப்படவில்லை. மந்திரி சபைகள் கலைக்கப் பட்டன. மந்திரி சபைகள் டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டன. கேரளத்தில் அந்த ஆட்சி கவிழ்க்கப்பட்டபோது, அப்பொழுது பஞ்சாப் மாநிலத்தின் கவர்னராக இருந்த என். வி. காட்கில் அவர்கள் அதை மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார். என்ன சொல்லிக் கண்டித்தார்? “ஐந்து ஆண்டு காலம் தொடர்ந்து பதவியில் இருப்பதற்கு கேரள கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு முழு உரிமை இருக்கிறது, அவர்கள் தாங்களாக ராஜினாமா செய்திருக்க வேண்டும் அல்லது சட்டசபையில் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இரண்டில் ஒன்று நடைபெற்றாலொழிய, அந்த அரசை டிஸ்மிஸ் செய்வது அநியாயம்”. இப்படிப்பட்ட கருத்தை பஞ்சாப் மாநில கவர்னர் திரு. என். வி. காட்கில் தெரிவித்திருக்கிறார். நான் கேட்கிறேன். அதற்குக் குறைந்த புரட்சியா, 1965 ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டில் இந்தி எதிர்ப்புக் காரணங்களுக்காக நடைபெற்ற புரட்சி. அதைவிடக் குறைவான கொலைகளா? எந்த அளவுக்கு இங்கே நாசம் ஏற்பட்டது? அந்த அளவுக்குப் புரட்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் அன்றைக்கு உள்துறை அமைச்சராக

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1974 ஏப்ரல் 27]

இருந்த குல்சாரிலால் நந்தா அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் என்ன சொன்னார், இவ்வளவு புரட்சிக்கும் ஈடுகொடுத்து அசையாத கற்பனை போல் பக்தவத்சலம் அமர்ந்திருக்கிறார் என்று பாராட்டினாரே ஒழிய, அதைப் போல் உவ்னருடைய தாக்கீது பிறப்பிக்கப்பட்டு, அன்றைய ஆட்சி டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டதா? சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்டதா? கிடையாது. அதே 1965 ஆம் ஆண்டில் நான் பாளையங்கோட்டை சிறையிலிருந்து கொண்டு பத்திரிகை படிக்கிறேன். என்ன செய்தி வருகிறது? கேரளத்தில் மீண்டும் தேர்தல் நடைபெறுகிறது. கேரள சட்ட மன்ற மொத்த உறுப்பினர்கள் 133. அந்த 133 இடங்களுக்கு நடைபெற்ற தேர்தலில், இடதுசாரி கம்யூனிஸ்ட்கள் 40 பேர் வெற்றி பெற்றார்கள். காங்கிரஸ் 30 இடங்களில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. கவர்னர் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? நாற்பது பேராக உள்ளவர்களை, அல்லது 30 பேராக உள்ளவர்களையாவது அழைத்து உங்களோடு எந்தெந்தக் கட்சிக்காரர்கள் சேருகிறார்கள், ஆட்சி அமைக்கிறீர்களா என்று கேட்டிருக்க வேண்டும். கேட்டார்களா? இல்லை. அதற்குப் பதிலாக என்ன நடந்தது? சட்டசபையே கூட்டப்படவில்லை. எம்.எல்.ஏ.-க்கள் பதவிப் பிரமாணமே எடுக்கவில்லை. ஆனால் சட்டசபை கலைக்கப்பட்டது. தேர்தல் முடிகிறது. இரண்டு நாட்களில் அந்தத் தேர்தல் செல்லாது என்கின்ற வகையில் சட்டசபை அங்கே கலைக்கப்படுகிறது. குஜராத்தில் புரட்சி நடந்ததே, முதலமைச்சர் ராஜி்னாமா செய்கின்ற அளவுக்கு. மந்திரி சபை எப்பொழுது டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டது? அப்படி டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டது என்று சொன்னாலும், சட்டசபை கலைக்கப்படவில்லை, சட்டசபையை ஜனநாயக ரீதியாகக் கலைத்தார்களா என்றால், இல்லை. மொரார்ஜி தேசாயின் உண்ணாவிரதம்தான் சட்டசபையைக் கலைத்ததே தவிர, அதற்குப் பிறகு மக்கள் ஆர்த்தெழுந்து நடத்திய போராட்டம்தான் சட்டசபையைக் கலைத்ததே தவிர, இந்த அரசியல் சட்டத்தைக் கொண்டு கலைத்தார்களா என்றால், அவ்வாறு கலைக்கவில்லை. ஆகவே, அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ய முடியும், அரசியல் காரணங்களுக்காக, என்பதற்கான சான்றுகள் இவைகள் எல்லாம். உத்தரப்பிரதேசத்தில் என்ன? உத்தரப்பிரதேசத்தில் மந்திரிசபையைக் கலைத்தார்கள். சட்டசபையைக் கலைக்கவில்லை. சட்ட

(6-40 பிற்பகல்)

சபையைக் கலைக்காதது மாத்திரமல்ல. பிறகு ஒரு முதலமைச்சரை டிஸ்மிஸ் விருந்து அனுப்புகிறார்கள். நீங்கள் போய் முதலமைச்சராக இருங்கள் என்று சொல்லி அனுப்புகிறார்கள். சரி, முதலமைச்சர் வருகிறார். ஐந்து மாதம் 6 மாதம் இருக்கலாம், முதலமைச்சர் பொறுப்பேற்று அவர் கேபினெட் அமைச்சரவை அமைத்து விட்டார். சட்டசபைக் கூட்டம் நடைபெற்றதா என்றால், 6 மாத காலம் சட்டசபைக் கூட்டம் நடைபெறவில்லை. முதலமைச்சர், அமைச்சர்கள் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களை எத்தனை பேர்கள்

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஆதரிக்கிறார்கள், எத்தனை பேர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்று தெரியாது. சட்ட சபை கலைக்கப்படவில்லை. ஆனால் கூடாமல் ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது அமைச்சரவை செயல்படுகிறது. ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு தேர்தல் வருகிறது. தேர்தலிலே அதிகாரத்தோடு அமைச்சர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள். இதற்கு வழி வகுத்திருப்பது ஏன்? இன்றைக்கிருக்கிற அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அல்லவா? ஆகவே இந்த அரசியல் சட்டத்தில் கட்டளையிடுகிற அதிகாரம் இருக்கிறது, கவர்னருக்கு இருக்கிற அதிகாரம் எதேச்சாதிகாரம், ஏகாதிபத்திய அதிகாரம் என்று சொன்னால், எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது, இவ்வளவு உதாரணங்களுக்குப் பிறகும் அவர் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: கோளாவில் நம்பூதிரிபாத் அரசாங்கம் கலைக்கப் பட்டது தவறு என்றால், அதைப்பற்றி வாதிப்பதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. வாதியுங்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் ஏன் கலைக்கவில்லை என்று உங்கள் வாயால் சொன்னது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதல்ல, நல்லதல்ல என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: நான் கலைத்திருக்கக் கூடாது, கலைக்கவில்லையே என்று வருத்தப்படவில்லை. நான் கேட்பது அங்கு ஒரு நியாயம், இங்கு ஒரு நியாயம் என்பதற்காகத்தான் சொன்னேன். கோளாவில் நம்பூதிரிபாத் ஆட்சி கலைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத் தான் இந்த ஆதாரத்தைச் சொன்னேனேயல்லாமல், அங்கே கலைத்தீர்களை, இங்கே ஏன் கலைக்கவில்லை என்று கேட்கவில்லை. இங்கே கலைக்கவில்லை, அங்கே ஏன் கலைத்தீர்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன்.

குஜராத்தில் சட்டசபையை மாத்திரம் விட்டு வைக்கிறீர்கள். அமைச்சரவையைக் கலைக்கிறீர்கள். பிறாரில் அதே கதைதான். அதே கதையோ அல்லது அதோ கதையோ தெரியாது. ஆக பிறாரிலும் இதே நிலைமைதான். ஆக இன்றைக்கு குடியரசுத் தலைவரவர்களிடத்தில் அதிகாரம் இருக்கிறது.

திரு. கே. ராஜாராம்: குஜராத்தில் சட்டசபையைக் கலைத்து விட்டார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அங்கே சட்டசபையைக் கலைக்க வில்லை. அப்படிப்பட்ட உத்தரவு ஏதும் போடப்படவில்லை. என்பது பேர்கள் அவர்களாகவே ராஜினாமா செய்யவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ஒரு எம்.எல்.ஏ. மொட்டையடித்ததாகச் செய்தி வந்தது. இதையெல்லாம் விளக்கிப் பேசவேண்டாம் என்று எண்ணினேன். ஆனால் எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் விளக்கிப் பேச வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் போலும். ஒருவேளை இந்திரா காங்கிரஸ்காரர் மீது அவருக்கு என்ன கோபமோ,

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1974 ஏப்ரல் 27]

எனக்குத் தெரியாது. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை அங்கே ஏற்பட்டது. இதை நான் சொல்வதற்குக் காரணம் ஒரு மாநிலத்திற்கு ஒரு நீதி என்று இன்றைக்கு இருக்கிறது. அப்படி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இருக்கின்ற காரணத்தினால்தான், இவைகளெல்லாம் ஒரேயடியாக மாற்றப்பட்டு மாநிலங்கள் சுயாட்சித் தன்மையோடு விளங்க வேண்டுமென்று நாம் கூறுகிறோம். இதைச் சொன்னால் பேரவையிலும் சரி, மேலவையிலும் சரி—நல்ல வேளை எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் இந்தச் சந்தேகத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆனால்—எங்களுடைய வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்த்து நீங்கள் ஒரு காலத்திலே பிரிவினை கேட்டீர்களே, திராவிட நாடு கேட்டீர்களே, தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்று சொன்னீர்களே, ஆகவே சந்தேகப்படுகிறோம் என்றார்கள். பிரிவினை பேசுவதை நாங்கள் விட்டு 10 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. ஆனால் நீங்கள் விடமாட்டேன் என்கிறீர்கள். இதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. மாநில சுயாட்சி என்றால், உடனே பிரிவினை, சுதந்திரம் என்ற வகையில் இன்றைக்குக் காங்கிரஸ்காரர்கள் பேசுவது நல்லதல்ல என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். உங்களில் சில சொற்பொழிவாளர்கள், உங்கள் தோழமைக் கட்சியில் சிலர் இப்படி வேகமாகப் பேசுகிறார்களே என்று கேட்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி சுதந்திரம் கேட்டபோது அல்லது உத்தமர் காந்தியடிகள் விடுதலை கேட்டபோது, அவர் அலிம்சா முறையில் விடுதலையை எய்திடவேண்டுமென்று பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தபோது அவரைச் சுற்றியும் பலர் வேகமானவர்கள் இருந்தார்கள். நேதாஜியை விடவா, பகவத் சிங்கை விடவா, சுகதேவை விடவா, அவர்களெல்லாம் வேகமானவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாம் அப்படி வேகமாகக் கேட்கிறார்கள் என்பதற்காக விடுதலை இயக்கத்தை விட்டுவிடவில்லை, காந்தியடிகள். இந்தியச் சுதந்திர இயக்கத்தை விட்டு விடவில்லை காந்தியடிகள். இதைப்போல வேகமாகப் பேசுகிறவர்கள், வேகமாகக் கருத்துக்களைச் சொல்கிறவர்கள் எந்த இயக்கத்திலும் இருப்பார்கள். இதற்காக கருத்தின் ஆழத்தை விட்டுவிட்டு வேகமாகப் பேசப்பட்ட பேச்சுக்களை மாத்திரம் இதிலே கொண்டுவந்து இணைத்துக்கொண்டு அதுதான் இது என்று வாதிப்பது நல்லதல்ல. கரும்பு சாப்பிடுகிற நேரத்தில் இந்தக் கரும்பினுடைய துணுக்குகள் ஈறில் பட்டு ரத்தம் ஒழுகுகிறது. அதற்காக கரும்புச் சுவையை விட்டு விட முடியாது. அதைப்போலத்தான் சில நேரங்களில் ரத்தம் ஒழுகுகிற அளவிற்கு கரும்புச் சக்கைகள் ஈறில் பட்டு விடலாம். அதனால் கரும்பு சாப்பிட்டால் ரத்தம் வரும், ஆகவே கரும்பு சாப்பிடாதே என்று கூறிவிடக் கூடாது. ஐக்கிரதையாகச் சாப்பிடச் சொல்லுங்கள். சாப்பிடுகிறோம். அதற்காக கரும்பே சாப்பிடாதே என்று சொல்வார்களா என்றுதான் கேட்கிறேன். இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சி என்பது புதுமையானதாகத் தெரியலாம்.

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இன்றைக்கு கேலிக்குரியதாக இருக்கலாம். என்ன நகையாடப்படலாம். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள், மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்கள் குறிப்பிட்டது போன்று, பண்பாளர், இந்த அவையில் மிகுந்த பண்பாட்டுடன் அவையை நடத்தி வருகிறார்கள். அவர் இயல்புக்கு ஏற்ப அவர்கள் கேலி புரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கு கேலிக்குரியதாக, கண்டனத்திற்குரியதாக நாட்டில் பேசப்படுகிறது. நான் இன்று காலை யில் காந்தியடிகள் எழுதிய சத்தியசோதனை நூலைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அதில் ஒரு இடத்தில் காந்தியடிகள் சொல்கிறார்கள். அவர் லண்டனில் வாழ்ந்தபோது, 30 ஆண்டு களுக்கு முன்பு லண்டனில் வாழ்ந்தபோது, வங்காளத்திலிருந்து ஒரு எழுத் தாளர்—அவருடைய பெயர் நாராயண ஹேம சந்திரர்—அவரோடு கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பழகினார். நண்பர்கள் ஆனார்கள். மிக எளிமையாக வாழ்பவர் அந்த நாராயண ஹேம சந்திரர். அவர் அமெரிக்காவிற்குப் போக வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாராம். காந்தியடிகள் அவரைப் பார்த்து, உன்னுடைய பழக்க வழக்கத்தை அங்கே யாராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது, அங்கே ஏன் செல்ல வேண்டுமென்று கேட்டாராம். நான் போய்த்தான் திருவேன் என்று அவர் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றிருக்கிறார். அங்கே ஒரு நாள் வேட்டியுடனும் பனியனுடனும் தெருவில் நடந்து சென்றிருக்கிறார். அவர் ஆபாசமான உடையுடன் இருக்கிறார் என்று அவரைக் கைது செய்து விட்டார்கள். என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்தது இது. இப்போது அதுகூட ஏன் கட்டியிருக்கிறது என்று கேட்பார்கள். அது வேறு விஷயம். என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாராயண ஹேம சந்திரர் வேட்டியும் பனியனும் போட்டுக்கொண்டு போனதைப் பார்த்து அமெரிக்காவில் உள்ள வர்கள் இது ஆபாசமான உடை, கண்டனத்திற்குரியது என்று சொல்லி அவரைக் கைது செய்து விட்டார்கள். அவரை நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு விடுதலை செய்ததாக காந்தியடிகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதைப்போலத் தான் இன்றைக்கு ஏதோ ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, இந்தியா என்று எல்லாம் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கிடையே மாநில சுயாட்சி என்ற வேட்டியும் பனியனும் கட்டிக்கொண்டு வருவது ஆபாசமாகத் தெரியலாம், அருவருக்கத் தக்கதாகத் தெரியலாம், கண்டனத்திற்குரியதாக இருக்கலாம். ஆகவே இவர் களைக் கைது செய்யுங்கள் என்று சொல்லலாம். இவர்கள் நாட்டின் விரோதிகள் என்று சொல்லலாம். இன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமெரிக்காவிற்குள்ளே நாராயண ஹேம சந்திரர் எவ்வளவு துணிவோடு பனியனும் வேட்டியும் போட்டுக் கொண்டு போனாரோ அதைப் போல இந்தியாவில் ஒற்றுமை என்ற பெயரால், ஒருமைப்பாடு என்ற பெயரால் பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பேணிக் காக்காமல் ஒரு புதிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை டில்லியில் உருவாக்குவதற்கு காரணமாக இருக்கிறவர்களால் என்ன நகையாடப்படுமானால் நான் அவர்களுக்காக வருந்துகிறேன். நான் பேரவையிலும் சொன்னேன். என்னுடைய முன்னுரையிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் பிரிவினைக் கொள்கையை விட்டு விட்டோம். நண்பர் திரு. ஏ. கே. வில்வம் அவர்கள் பேசுகிற நேரத்தில் சொன்னார்கள். நாங்கள் எதைச் சொன்னாலும் பகிரங்கமாகச் சொல்வோம். நாங்கள் மறைத்துக்கொண்டு சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒளிந்துகொண்டு சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. பிரிவினையை நாங்கள் விட்டு விட்டோம். பத்து ஆண்டு காலமாக இந்தப் பிரிவினைப் பேச்சே கிடையாது. எங்களுடைய சட்ட திட்ட புத்தகங்களிலே இதை அகற்றி விட்டோம். இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சி கேட்கிறோம். 1947-ல் காங்கிரஸ்காரர்கள் மாநில சுயாட்சி கேட்டார்கள். இப்போது நிலைமை வேறு என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடும். இன்றைக்கு இந்த அவையில் மாத்திரம் எழுந்த பிரச்சினை அல்ல இது. ஆந்திரப் பிரதேச சட்டப் பேரவையில் 1959-ம் ஆண்டு ஒரு தீர்மானத்தை திரு. ராவிலிரலா கோபாலகிருஷ்ணையா—அவர் இங்கே கூட இருந்தவர்—ஒரு தீர்மானத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

Assembly recommends to the Government to impress upon the Government of India the need to amend the Constitution of India so as to confine to foreign affairs, defence, communications, planning and its co-ordination of States to Centre and slightly enlarge the State list to ensure Federal structure and real democracy.

என்கின்ற ஒரு தீர்மானத்தை 1959-ல் கொடுத்து அதைத் திரும்பப் பெறுகிறார். பிறகு 1970இல் இது விவாதிக்கப்பட்டு விடப்படுகிறது. 13-2-1970-ல் இந்தத் தீர்மானம் கொடுக்கப்பட்டு விவாதிக்க நேரமில்லாமல் காலாவதியாகிறது. 27-11-1970-ல் விவாதிக்கப்பட்டு 4-12-1970 வரையில் விவாதம் தொடர்ந்து பிறகு அது விடப்படுகிறது. 1971-ம் ஆண்டிலும் இந்த விவாதம் நடைபெற்றிருக்கிறது. ஆக, இந்த எண்ணங்கள், கருத்துக்கள், மாநில மத்திய உறவுகள் செம்மைப்படுத்தப்படவேண்டும்; மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும், அதற்கேற்ப அரசியல் சட்டங்கள் திருத்தப்படவேண்டும் என்கின்ற இந்த எண்ணங்களெல்லாம் புதியவைகள் அல்ல. ஆங்காங்கு கிளைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களின் அனுசரணைக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். 13-8-1973இல் டில்லியில் அனைத்துக் கட்சிகளின் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு அசோக் மேத்தா வருகிறார், சி. பி. குப்தா வருகிறார். பிறகு, ராஜ்நாராயண், கர்ப்பூரி தாக்கூர், பி.லு. மோடி, பட்னாயக், சாமன்லால் யாதவ், சிவ் குமார் சாஸ்திரி, இரா. செழியன், எஸ். எஸ். மாரி சாமி, முஸ்லீம் மஜித்தைச் சேர்ந்த சில பேர் இவ்வளவு தலைவர்களும் கூடிப் பேசுகிறார்கள். அதிலே அவர்கள் 'நேஷனல் புரொடஸ்ட் டே' ஒன்று கொண்டாட வேண்டுமென்று தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுகிறார்கள். அவர்கள் இந்திய சர்க்காருக்கு எதிர்ப்பாக இந்திய சர்க்கார் எதில் எதிலே தவறி விட்டது என்பதைச் சொல்கிறார்கள்.

1974 ஏப்ரல் 27]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

Failure to supply food, failure to control prices, failure to maintain law and order and failure to respect State autonomy.

என்றெல்லாம் சொல்லி விட்டு, அசோக் மேத்தா அவர்களும், கிருபளாளி அவர்களும் மற்றவர்களும் கூடிப்பேசிய அந்த அனைத்துக் கட்சிகளுடைய கூட்டத்தில் இதே கருத்தை அவர்கள் பிரதிபலித்திருக்கிறார்கள்.

(6-50 பிற்பகல்)

ஆகவே காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு இது உடன்பட்ட கருத்தென்று சொல்லவில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்லுகின்ற காரணத்தால், தமிழரசுக் கழகத்தின் தலைவர் சொல்லுகின்ற காரணத்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தோழமைக் கட்சிகள் சொல்லுகின்ற காரணத்தால், இந்தக் கருத்து எடுபடக்கூடாது என்று எண்ணுகின்ற எண்ணம் காங்கிரஸ் தரப்பில் இருப்பவர்களுக்கு ஏற்படலாகாது என்பதைத்தான் மிகுந்த பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். காங்கிரஸ் கட்சியின் தீர்மானமும், திருத்தமும் பேரவையில் ஒன்றாகவும், மேலவையில் ஒன்றாகவும் இருந்தாலும், இரண்டின் முரண்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டி விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. பேரவையைவிட மேலவையில் திருத்தம், திருத்தம் பெற்று, தெளிவு பெற்று மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை ஓரளவுக்கு ஏற்கத்தக்க வகையில், எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களால், காங்கிரஸ் கட்சியின் தீர்மானத்தின் பின்னணியோடு கொண்டு வரப்பட்டதற்காக உள்ளபடியே பாராட்டுகிறேன். ஆனால், அங்கே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் சேர்ந்து அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படத் தேவையில்லை; மத்திய, மாநில உறவுகளுக்காக எந்தவித முயற்சியுமே எடுக்கத் தேவையில்லை என்பின்ற வகையில் அங்கே திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் திருத்தத்தில், முதலமைச்சர்கள் மாநாடு கூட்ட வேண்டும்; இது பற்றிப் பேச வேண்டும்; இந்தியாவிலே எல்லோரையும் அழைத்துப் பேச வேண்டும்; நாம் மாத்திரம் சொல்லி என்ன பயன் என்று கேட்டார்கள். இதே எண்ணம், இதே கருத்து மதுவிலக்கில் இருக்கிறதா என்றால்—மதுவிலக்குபற்றிப் பேசினால் அகில இந்திய மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், நமது தமிழ் நாட்டில் மட்டுமாவது மதுவிலக்கை அமல்படுத்தி மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவோம் என்று சொல்கிறார்கள். அதனை இந்த அரசும் ஏற்றுக்கொண்டது. மாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கும் இந்த இலக்கணம் பொருந்த வேண்டாமா என்று நான் கேட்கிறேன். மற்ற மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி தேவையில்லை என்று மற்ற மாநிலங்கள் கூறிவிட்டாலும், நாம் நமது மாநிலத்திற்கு சுயாட்சி பெறுவதற்காக போராட வேண்டுமென்று தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் சிலம்புச் செல்வரக்ஷாநாயகர்; சிறைக்குச் செல்லத் தயார் என்றார். அப்படி ஒரு நிலைமை தவிர்க்க முடியாததென்றால், நானும் அவருடன் சிறையில் இருப்பேன்; அவரைத் தனியாக விடமாட்டேன். என் அரசியல் பொது வாழ்வில் இந்தத் தீர்மானத்தை

இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றியதன் மூலம் நான் ஒரு பெரிய கடமையைச் செய்து முடித்ததாகக் கருதுகிறேன். இந்தக் கடமையில் வெற்றி பெற பதவியையும் பொருட்படுத்தாமல் பணியாற்றும் உரிய காலம் விரைவில் வருமென்று எதிர்பார்க்கிறேன்; நம்புகிறேன்; தயாராக இருக்கிறேன் என்று கூறி முடிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : எதிர்க் கட்சித் தலைவர் தம்முடைய திருத்தத்தை வலியுறுத்துகிறாரா?

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, என்னுடைய திருத்தத்தை வலியுறுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவையின் முன்னுள்ள பிரச்சினை—

“அனைத்து மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்களைக் கொண்ட ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டி, இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பின், இன்றுவரை ஏற்பட்டுள்ள அனுபவங்களை மனத்திற் கொண்டு, மாநிலங்களுக்கு அவைகள் செயல்படும் முறையில் ஏற்பட்டுள்ள குறைகள், சிக்கல்கள் என்னென்னவென்று ஆய்ந்து, மாநிலங்கள் மேலும் செம்மையாகவும், நிறமையாகவும் செயல்பட, இப்போதிருக்கும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்குள் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தாமலேயே என்ன மாறுதல் தேவையென்றும், அவ்வாறு செய்ய முடியாவிட்டால், எந்த அளவிற்கு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டுமென்றும், முடிவு செய்யவும், இதற்கென முதலமைச்சர்கள் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்ட வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு இவ்வவை பரிந்துரை செய்கிறது”.

திருத்தம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவையின் முன்னுள்ள பிரச்சினை—

“மாநில சுயாட்சி பற்றியும், இராஜமன்னார் குழுவின் பரிந்துரைகள் பற்றியும், தமிழ் நாடு அரசின் கருத்துரைகளையும், இராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கையையும், இம் மேலவை ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டு,

பல்வேறு மொழி, நாகரீகம், பண்பாடு ஆகியவைகளைக் கொண்ட இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டைப் பேணிக் காக்கவும், பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்தவும், மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட மாநில ஆட்சிகள் தடையின்றிச் செயல்படவும்,

மாநில சுயாட்சி பற்றியும், இராஜமன்னார் குழுவின் பரிந்துரைகள் மீதும், தமிழ் நாடு அரசு அளித்திருக்கும் கருத்துக்களை மத்திய அரசு ஏற்று—மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலங்களில் சுயாட்சி கொண்ட உண்மையான கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்கும் அடிப்படையில், இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று இம் மேலவை முடிவு செய்கிறது.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

1974 ஏப்ரல் 27]

(4) நொடித்த தனியார் துறை பஞ்சாலைகள் நாட்டுடைமையாக்கப்படுதல்

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே,

“1951 ஆம் ஆண்டு, தொழிலாளர் (வளர்ச்சி முறைப்படுத்தல்) சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 65/1951) கீழும், 1972 ஆம் ஆண்டு நொடித்த பஞ்சாலைகள் (நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ளுதல்) சட்டத்தின் கீழும் (மத்தியச் சட்டம் 72/1972) இம்மாதிலுத்தில் உள்ள நொடித்த தனியார் துறை பஞ்சாலைகள் சிலவற்றை மேற்கொள்ள மத்திய அரசு ஆணையிட்டுள்ளதாலும்;

அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட பஞ்சாலைகளின் நிர்வாகத்தை மத்திய அரசு, தமிழ் நாடு பஞ்சாலைக் கழகத்திடம் ஒப்படைத்துள்ளதாலும்;

ஏராளமான தொழிலாளர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிக்கும் நோக்கத் துடன் இந்த ஆலைகளை மீண்டும் செயல்படச் செய்ய இந்த ஆலைகளில் மாநில அரசும், மத்திய அரசும் கணிசமான நிதிகளை முதலீடு செய்துள்ளதாலும்;

தமிழ் நாடு சட்ட மன்ற மேலவை கீழ்க்கண்டவாறு பரிந்துரை செய்கிறது:—

1. மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆலைகள் தாமதமின்றி நாட்டுடைமையாக்கப்பட வேண்டும்;

2. நாட்டுடைமையாக்கும் பணி மாநில அரசினால் செய்யப்பட வேண்டும்;

3. இந்த பஞ்சாலைகளைத் திறம்பட நிர்வகித்துவரும் தமிழ் நாடு பஞ்சாலைக் கழகம் இந்த ஆலைகள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட பின்னரும் இந்த ஆலைகளைத் தொடர்ந்து நிர்வகித்து வர வேண்டும்;

4. அரசின் உதவியுடனும், ஏனைய பொது நிதிகளின் உதவியுடனும் இந்த ஆலைகளில் செய்யப்படும் மேம்பாடுகளினால் கிடைக்கும் நன்மை முந்திய நிர்வாகத்திற்குக் கிடைக்காத வகையில் இழப்பீட்டுத் தொகை முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

5. இது குறித்து அவசியமான சட்டமியற்றும் அதிகாரம், மாநில அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்”
என்று முன்மொழிகிறேன்.

**நொடித்த தனியார் துறை பஞ்சாலைகள்
நாட்டுடைமையாக்கப்படுதல்**

[திரு. செ. மாதவன்]

[1974 ஏப்ரல் 27]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவையின் முன் உள்ள பிரச்சினை —

“ 1951 ஆம் ஆண்டு, தொழில்கள் (வளர்ச்சி முறைப்படுத்தல்) சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 65/1951) கீழும், 1972 ஆம் ஆண்டு நொடித்த பஞ்சாலைகள் (நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ளுதல்) சட்டத்தின் கீழும் (மத்தியச் சட்டம் 72/1972) இம் மாநிலத்தில் உள்ள நொடித்த தனியார் துறை பஞ்சாலைகள் சிலவற்றை மேற்கொள்ள மத்திய அரசு ஆணையிட்டுள்ளதாலும்;

அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட பஞ்சாலைகளின் நிர்வாகத்தை மத்திய அரசு, தமிழ் நாடு பஞ்சாலைக் கழகத்திடம் ஒப்படைத்துள்ளதாலும்;

ஏராளமான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் நோக்கத்துடன் இந்த ஆலைகளை மீண்டும் செயல்படச் செய்ய இந்த ஆலைகளில் மாநில அரசும், மத்திய அரசும் கணிசமான நிதிகளை முதலீடு செய்துள்ளதாலும்;

தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை கீழ்க்கண்டவாறு பரிந்துரை செய்கிறது :—

1. மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆலைகள் தாமதமின்றி நாட்டுடைமையாக்கப்பட வேண்டும்;

2. நாட்டுடைமையாக்கும் பணி மாநில அரசினால் செய்யப்படவேண்டும்;

3. இந்த பஞ்சாலைகளைத் திறம்பட நிர்வகித்து வரும் தமிழ்நாடு பஞ்சாலைக் கழகம் இந்த ஆலைகள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட பின்னரும் இந்த ஆலைகளைத் தொடர்ந்து நிர்வகித்து வரவேண்டும்;

4. அரசின் உதவியுடனும் ஏனைய பொது நிதிகளின் உதவியுடனும் இந்த ஆலைகளில் செய்யப்படும் மேம்பாடுகளினால் கிடைக்கும் நன்மை முந்திய நிர்வாகத்திற்குக் கிடைக்காத வகையில், இழப்பீட்டுத் தொகை முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்;

5. இது குறித்து அவசியமான சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மாநில அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. அவை காலவரையறையின்றி ஒத்திவைக்கப்படுகின்றது.

(6-55 பிற்பகல்)

பின்னர், அவை காலவரையறையின்றி ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

1974 ஏப்ரல் 27]

2. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

262. Notification issued with Roc. No. 48277/72-F1, dated the 26th April 1973 regarding alteration of the name of Subramaniam-puram Panchayat in Tirunelveli district as Vembar South Panchayat. [Laid on the table of the House under section 199 (2) of the Tamil Nadu Panchayats Act, 1958 (Tamil Nadu Act XXXV of 1958)].

263. Notification issued with G.O. Ms. No. 967, Home, dated the 19th April 1974 in regard to direction issued to the State Transport Authority, Madras, relating to the revised rates for stage carriages. [Laid on the table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939)].

264. Notification issued with G.O. Ms. No. 817, Home, dated the 1st April 1974 in regard to the appointment of certain persons to exercise the powers and perform the functions of licensing officers in respect of motor vehicles. [Laid on the table of the House under section 25 (2) of the Tamil Nadu Motor Vehicles Taxation Act, 1974 (Tamil Nadu Act 13 of 1974)].

265. Notifications issued with G.O. Ms. No. 2671, Rural Development and Local Administration, dated the 29th November 1973 in regard to division of Mettupalayam Municipality into twenty-eight wards and one seat for Scheduled Castes and three seats for women in the Mettupalayam Municipal Council. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)].

266. Notifications issued with G.O. Ms. No. 329, Rural Development and Local Administration, dated the 14th February 1974 in regard to division of Virudhunagar Municipality into thirty-two wards and one seat for Scheduled Castes and two seats

[1974 ஏப்ரல் 27]

for women in the Virudhunagar Municipal Council. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)].

267. Notifications issued with G.O. Ms. No. 258, Rural Development and Local Administration, dated the 8th February 1974 in regard to division of Singanallur Municipality into thirty-six wards and three seats for Scheduled Castes and two seats for women in the Villupuram Municipal Council. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)].

268. Notifications issued with G.O. Ms. No. 334, Rural Development and Local Administration, dated the 14th February 1974 in regard to division of Villupuram Municipality into thirty-two wards and one seat for Scheduled Castes and three seats for women the Villupuram Municipal Council. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920.)]

269. Notifications issued with G.O. Ms. No. 335, Rural Development and Local Administration, dated the 14th February 1974 in regard to division of Tiruchengode Municipality into twenty-four wards and one seat for Scheduled Castes and one seat for women in the Tiruchengode Municipal Council. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).]

270. Notifications issued with G.O. Ms. No. 336, Rural Development and Local Administration, dated the 16th February 1974 in regard to division of Tirunelveli Municipality into thirty-six wards and two seats for Scheduled Castes and one seat for women in the Tirunelveli Municipal Council. [Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)].

B. Reports, Notifications and Other Papers—"Nil".

Index to Tamil Nadu Legislative Council Debates

— — —
FORTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE
COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

24th to 27th April 1974.

Volume CXXII (Nos. 1 to 4).

4

PAGES.

ABDUL WAHAB, Thiru K. S.—

Resolution *re* State Autonomy and Rajamannar Com-
mittee Report 124-132,
151-152

ADITYAN, Thira S. T.—

Resolution *re* State Autonomy and Rajamannar Com-
mittee Report 23-30

ADJOURNMENT MOTION *re*—

Food poisoning in Midday meals supplied in Pan-
chayat Union Elementary School in Chettiapatti
village near Dindigul, Madurai district and conse-
quent death of two students and admission of 91
students in hospitals 105-108

ANBAZHAGAN, THE HON. THIRU K.—

Resolution *re* State Autonomy and Rajamannar
Committee Report 76, 78-79,
84, 119-120.
121, 129,
154, 155,
168, 169

A—cont.

ARIVUDAINAMBI, PULAVAR O.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	225
---	-----

ARUMUGASWAMI, THIRU M.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	161–172
---	---------

B

BAKKAR, THIRU M. M.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	57–63
---	-------

BALARAMAN, THIRU L.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	79–86, 123
---	---------------

BALASUBRAMANIAM, THIRU A.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	89–91
---	-------

BALASUBRAMANIAM, THIRU K. M.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	172–176
---	---------

BUSINESS OF THE HOUSE—

Transaction of Government business on a Private Members' day	180
--	-----

C

CHAIRMAN, MR.—

House Committee, election of members to	46
Privileges Committee, election of members to	45–46
Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	51, 52, 56, 61, 81, 83, 181, 186, 187, 232

C—cent.

COMMITTEE ON DELEGATED LEGISLATION—

See Committees

COMMITTEES—

Committee on Delegated Legislation, nomination of members to	5-6
Estimates Committee—	
Nomination of members to	5
Report on Food Production Department, laid on the table	44
House Committee, election of members to	46
Privileges Committee, election of members to	45-46
Public Accounts Committee—	
Nomination of members to	4
Report on Accounts of Tamil Nadu State for 1970-71, laid on the table	44
Public Undertakings Committee, nomination of members to	6
Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	7-42, 47-102, 109-180, 181-252

D

DEPUTY CHAIRMAN—

Adjournment Motion <i>re</i> food poisoning in midday meals supplied in Panchayat Union Elementary School in Chettiapatti village near Dindigul, Madurai district and consequent death of two students and admission of 91 students in hospitals.	105, 108
---	----------

*D—cont.*DEPUTY CHAIRMAN—*cont.*

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	34, 35, 38, 113, 114, 122, 142, 166, 168, 171, 177, 179, 220
---	---

DHARMALINGAM, THE HON. THIRU A. P.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	231
---	-----

DISTRICT MUNICIPALITIES ACT, 1920—

Amendment to Notification No. 48-A, dated 28th November 1974, laid on the table	43
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Devakottai Municipality, notification laid on the table	103–104
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Kumbakonam Municipality, notification laid on the table	103
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Mettupalayam Municipality, notification laid on the table	255
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Namakkal Municipality, notification laid on the table	104
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Pollachi Municipality, notification laid on the table	103
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Singanallur Municipality, notification laid on the table	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Sivaganga Municipality, notification laid on the table	103

*D—cont.***DISTRICT MUNICIPALITIES ACT—*cont.***

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Srirangam Municipality, notification laid on the table	103
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Tiruchengode Municipality, notification laid on the table	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Tirunelveli Municipality, notification laid on the table	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Villupuram Municipality, notification laid on the table	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Virudhunagar Municipality, notification laid on the table	255-256

D'MONTE, THIRU D. V.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	30-31
---	-------

DRAVIDAMANI, THIRU A.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	86-89
---	-------

ENTERTAINMENTS TAX—

Exemption of Canadian Film shows to be held in Madras in connection with Canadian Film Festival from—and additional surcharge, notification laid on the table	43
---	----

ESTIMATES COMMITTEE—

See Committees

EXCISE ACT, 1971—

Levy of export pass fee on export of Beer manufactured in Tamil Nadu, notification laid on the table	43
--	----

G

GEORGE KOMAGAN, THIRU—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	95-101
---	--------

I

INDIAN STAMP ACT, 1899—

Remission of stamp duty on lease deed to be executed by Commissioner, Panchayat Union, Pallipalayam, Salem district, for rights of collection of tolls on bridge across Cauvery river between Erode and Pallipalayam, notification laid on the table ..	44
---	----

K

KARUNANIDHI, THE HON. DR. M.—

Adjournment motion <i>re</i> food poisoning in mid-day meals supplied in Panchayat Union School in Chettiapatti village near Dindigul, Madurai district and consequent death of two students and admission of 91 students in hospitals	107-108
Business of the House, transaction of Government business on a Private Members' day	180
Committee on Delegated Legislation, nomination of members to	5-6
Estimates Committee, nomination of members to	5
House Committee, election of members to	46
Privileges Committee, election of members to	45
Public Accounts Committee, nomination of members to	4
Public Undertakings Committee, nomination of members to	6
Question hour dispensation with—on 24th and 25th, 26th and 27th April 1974	1, 45, 105, 180

K—cont.

KARUNANIDHI, THE HON. DR. M.—*cont.*

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	7, 38, 79, 80, 83, 84, 111, 112, 114, 123, 128, 130, 170, 171, 185, 216, 217, 218, 234-252
---	--

L

LOANS—

Collection of Government and Co-operative loans due from agriculturists of Madurantakam taluk, Minister's attention called to need for postponement	2-4
---	-----

M

MADHAVAN, THE HON. THIRU S.—

Resolution <i>re</i> —	
Sick Textile Mills in Private sector, nationalisation of	253
State Autonomy and Rajamannar Committee Report	231

MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE—

Loans due from agriculturists of Madurantakam taluk, calling attention to need for postponement of collection of Government and Co-operative	2-4
--	-----

MEMBERS OF LEGISLATURE—

Return of Assets of certain Members of the Assembly as on 31st March 1971, 1972 and 1973	104
--	-----

M—cont.

MIDDAY MEALS—

Adjournment Motion <i>re</i> food poisoning in—supplied in Panchayat Union Elementary School in Chettipatti village near Dindigul, Madurai district and consequent death of two students and admission of 91 students in hospitals	105-108
--	---------

MOTOR VEHICLES ACT, 1939—

Fixing of fares for stage carriages, directions to State Transport Authority, Madras for—, notification laid on the table	43
Revised rates for Stage Carriages, direction to State Transport Authority, Madras relating to—, notification laid on the table	255

MOTOR VEHICLES TAXATION ACT, 1974—

Appointment of persons to exercise powers and perform functions of licensing officers under—, notification laid on the table	255
--	-----

MUTHUSWAMY, THIRU S.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	38, 70-79
---	-----------

NARAYANASWAMY, THIRU S.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	64-70
---	-------

P

PANCHAYATS ACT, 1958—

Alteration of name of Subramaniapuram Panchayat as Vembar South Panchayat in Tirunelveli district, notification laid on the table	255
---	-----

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—

Committees—

Estimates Committee, Report on Food Production Department	44
---	----

Public Accounts Committee, Report on Accounts of Tamil Nadu State for 1970-71	44
---	----

District Municipalities Act, 1920—

Amendment to Notification No. 48-A, dated 28th November 1974 (G.O. Ms. No. 2796, Rural Development and Local Administration, dated 18th December 1973)	43
--	----

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Devakottai Municipality (G.O. Ms. No. 269, Rural Development and Local Administration, dated 9th February 1974)	103-104
--	---------

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Kumbakonam Municipality (G.O. Ms. No. 98, Rural Development and Local Administration, dated 18th February 1974)	103
--	-----

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Mettupalayam Municipality (G.O. Ms. No. 2671, Rural Development and Local Administration, dated 29th November 1973)	255
--	-----

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Namakkal Municipality (G.O. Ms. No. 66, Rural Development and Local Administration, dated 11th January 1974)	104
---	-----

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Pollachi Municipality (G.O. Ms. No. 263, Rural Development and Local Administration, dated 8th February 1974)	103
--	-----

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE
—cont.

District Municipalities Act, 1920—cont.

Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Singanallur Municipality (G.O. Ms. No. 258, Rural Development and Local Administration, dated 8th February 1974)	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Sivaganga Municipality (G.O. Ms. No. 30, Rural Development and Local Administration, dated 3rd January 1974)	103
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Srirangam Municipality (G.O. Ms. No. 28, Rural Development and Local Administration, dated 3rd January 1974)	103
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Tiruchengode Municipality (G.O. Ms. No. 335, Rural Development and Local Administration, dated 14th February 1974)	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Tirunelveli Municipality (G.O. Ms. No. 336, Rural Development and Local Administration, dated 16th February 1974)	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Villupuram Municipality (G.O. Ms. No. 334, Rural Development and Local Administration, dated 14th February 1974)	256
Division of wards and reservation of seats for Scheduled Castes and women in Virudhunagar Municipality (G.O. Ms. No. 329, Rural Development and Local Administration, dated 14th February 1974)	255-256

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE
—cont.

Entertainments Tax, exemption of Canadian film shows to be held in Madras in connection with Canadian Film Festival from—and additional surcharge (G.O. Rt. No. 340, Revenue, dated 24th January 1974)	43
Excise Act, 1971, levy of export pass fee on export of Beer manufactured in Tamil Nadu (G.O. Ms. No. 388, Excise and Prohibition, dated 24th November 1973)	43
Indian Stamp Act, 1899, remission of stamp duty on lease deed to be executed by Commissioner, Panchayat Union, Pallipalayam, Salem district for rights of collection of tolls on bridge across Cauvery river between Erode and Pallipalayam (G.O. Ms. No. 7634, Revenue, dated 29th December 1973)	44
Motor Vehicles Act, 1939—	
Fixing of fares for Stage carriages, directions to State Transport Authority, Madras for—(G.O. Ms. No. 966, Home, dated 19th April 1974)	43
Revised rates for Stage carriages, direction to State Transport Authority, Madras, relating to—(G.O. Ms. No. 967, Home, dated 19th April 1974)	255
Motor Vehicles Taxation Act, 1974, appointment of persons to exercise powers and perform functions of licensing officers under—(G.O. Ms. No. 817, Home, dated 1st April 1974)	255
Panchayats Act, 1958, alteration of name of Subramaniapuram Panchayat as Vembar South Panchayat in Tirunelveli district (Roc. No. 48277/72-F1, dated 26th April 1973)	255

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Parks, Play-fields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959, list of parks, play-fields and open spaces within Madurai Corporation limits (G.O. Ms. No. 2702, Rural Development and Local Adminsitration, dated 31st December 1973) .. 43

Return of Assets of certain Members of the Assembly as on 31st March 1971, 1972 and 1973 .. 104

Revenue Department Notification II-1 No. 2423 of 1971, amendment to—(G.O. Ms. No. 3205, Revenue, dated 5th June 1973) .. 44

PARKS, PLAY-FIELDS AND OPEN SPACES (PRESERVATION AND REGULATION) ACT, 1959—

Approved list of parks, play-fields and open spaces within Madurai Corporation limits, notification laid on the table .. 43

PUBLIC ACCOUNTS COMMITTEE—

See Committees.

PUBLIC UNDERTAKINGS COMMITTEE—

See Committees.

QUESTION HOUR—

Dispensation with—on 24th, 25th, 26th and 27th April 1974 .. 1, 45, 105, 180

R

RAJAGOPAL, THIRU C. V.—

Resolution *re* State Autonomy and Rajamannar Committee Report .. 33-39 61-62

R—cont.

RAJAMANICKAM, THIRU S. A.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	115-123
---	---------

RAJARAM, THIRU K.—

Adjournment Motion <i>re</i> food poisoning in Midday Meals supplied in Panchayat Union Elementary School in Chettiapatti village near Dindigul, Madurai district and consequent death of two students and admission of 91 students in hospitals.	105-106
---	---------

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	33, 84
	121, 123
	124, 127
	128, 130
	213-234
	238, 242
	247, 252

RAMA SUBBAYYA, THIRU Karaikudi—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	101-102
---	---------

RAMAKRISHNA THEVAR, THIRU S.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	176-180
---	---------

RAMANATHAN, THIRU M.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	143-150
---	---------

RAMASAMY PADAYATCHI, THIRU S. S.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	16-23
---	-------

RESOLUTION *re*—

Sick Textile Mills in Private Sector, nationalization of	253-254
State Autonomy and Rajamannar Committee Report	7-42
	47-102
	109-180
	181-252

R—cont.

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION II-1
No. 2423 OF 1971—

Amendment to—, notification laid on the table ..	44
--	----

RULINGS AND OBSERVATIONS OF THE CHAIR—

Adjournment motion <i>re</i> food poisoning in Midday Meals in Panchayat Union School, Chettiapatti and consequent death of two students and admission of 91 students in hospitals—Consent withheld after the statement of the Chief Minister	105, 108
---	----------

RUSSEL RAJ, THIRU C.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	39-42
---	-------

S

SADIQ PASHA, THE HON. THIRU S. J.—

Loans due from agriculturists of Madurantakam taluk statement <i>re</i> need for postponement of collection of Government and Co-operative ..	2-4
---	-----

SANKARALINGAM, THIRU M.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	47-57
---	-------

SAKTHI MOHAN, THIRU R.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	181-187
---	---------

SHANMUGAM, THE HON. THIRU P. U.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	118-119
---	---------

SIVAGNANAM, THIRU M. P.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	187-213, 224, 228, 229, 233
---	-----------------------------------

S—cont.

STATE AUTONOMY—

Resolution <i>re</i> —and	Rajamannar	Committee	
Report			7-42, 47-102, 109-180, 181-252

SWAMINATHAN, THIRU G.—

Adjournment Motion <i>re</i> food poisoning in Midday Meals supplied in Panchayat Union Elementary School in Chettiapatti village near Dindigul, Madurai district and consequent death of two students and admission of 91 students in hospitals.	106-107
---	---------

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	7. 49, 50, 61, 133- 143, 220, 231-232
---	--

SWEARING IN OF MEMBER—

Thangapandian, Thiru V.	1
-------------------------	---

TEXTILE MILLS—

Resolution <i>re</i> Sick—in private sector, nationalization, of	253-254
--	---------

THANGAPANDIAN, THIRU V.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	8-16
Sworn-in	1

V

VASANTHA PAI, THIRU G.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	7, 51, 62, 150-156
---	-----------------------

V—cont.

VENGA, THIRU V.—

Loans due from agriculturists of Madurantakam taluk, calling Minister's attention to need for postponement of collection of Government and Co-operative	2-3
---	-----

VENKATESWARA DIKSHIDAR, THIRU Y.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	77, 81, 109-115, 118, 124
---	---------------------------------

VICE-CHAIRMAN (THIRU K. S. GANAPATHI)—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	152
---	-----

VILVAM, THIRU A. K.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	91-95
---	-------

Y

YELLAMANDA, THIRU P.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	31-33
---	-------

YOGAMBAL, SELVI C.—

Resolution <i>re</i> State Autonomy and Rajamannar Committee Report	156-160
---	---------

Dick

